

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Creasey John\Creasey, John - Hlubiny.pdb

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.1.2007
Modification Date: 2.1.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John CREASEY
Hlubiny

Z anglického originálu The Depths
(First published by Hodder & Stoughton Ltd., London)
přeložila Libuše Drozdová.
Vydalo nakladatelství BB art
v roce 1992
Vydání první.

Copyright © 1963 by John Creasey All rights reserved
Translation © 1992 Libuše Drozdová

ISBN 80-86070-56-5

Detektivové oceánu

USA zkoumají mořské dno

Američané budují osm speciálních lodí, které mají v rámci desetiletého výzkumného programu zmapovat mořské dno. Jde o největší výzkumný program, který byl kdy podniknut jediným státem. Vědci dnes o třech čtvrtinách zemského povrchu, ukrytého pod hladinou oceánů, vědí méně než o povrchu Měsíce. V Rusku vzbudil tento americký program zvaný Tenoc takový zájem, že sovětské ponorky sledují tři americké lodě, které již na projektu pracují. Jsou to lodě Bowditch, Dutton a Michelson, původně bojová plavidla, amerického námořnictva. Dnes působí jako plovoucí laboratoře. Výsledky jejich výzkumu hodlá americké námořnictvo zužitkovat pro strategické účely, zejména s ohledem na svou ponorkovou flotilu. Instalované přístroje a zařízení zkoumají možnosti přenosu zvuku oceánem; testují vliv oceánu na vědecké a námořní přístroje a získávají základní informace, důležité pro zlepšení navigace a orientace pod mořskou hladinou. Celý výzkum vychází z předpokladu, že vítězství nebo prohra v budoucích válkách může záviset na lepší znalosti moří.

Tato novinová zpráva, uveřejněná v Daily Expressu 5. dubna 1962, vyšla měsíc po dopsání této knihy.

Úvod

1951 - Lékařská konference konaná na palubě lodi Medici, luxusním zaoceánském plavidle, vzbudila obrovský zájem veřejnosti. Centrum Světové lékařské organizace najalo tuto loď, aby zajistilo utajení všech jednání i následných diskusí. Předmět konference byl oznámen teprve několik hodin před vyplutím z Buenos Aires na týdenní plavbu jižním Atlantikem. Na programu mělo být prodloužení průměrné délky života. Několik výzkumných skupin mělo oznámit výsledky své práce po dvaceti letech bádání a experimentů. Světové deníky uveřejňovaly senzační zprávy. Medici udržovala prvních pět dní pravidelný rádiový kontakt s vnějším světem plavby a naposledy byla spatřena poblíž ostrova Tristan da Cunha. Potom se spojení ztratilo. Následovalo letecké i námořní pátrání, svět čekal na zprávy, ale Medici už nikdy nebyla spatřena. Předpokládá se, že se potopila se všemi svými pasažéry i posádkou. Bylo zveřejněno několik zpráv o silném hurikánu, ale nebyly známy žádné podrobnosti.

1953 - Olympic, nový zaoceánský parník pokřtěný v roce olympijských her v Japonsku, přepravoval stovky nejlepších světových sportovců. Rusové, Američané, Britové, Francouzi, Němci, Japonci - zlatí medailisté mnoha zemí byli na palubě lodi plující z Japonska do Evropy přes New York. Rádiové spojení bylo přerušeno, když se Olympic nacházel tři dny od New Yorku. Přes veškerý letecký i námořní průzkum a všechna rozsáhlá pátrání nebyla loď už nikdy spatřena. Nikdo z cestujících se nezachránil.

Jistá francouzská ponorka přinesla zprávu o prudké bouři blízko oblasti předpokládaného neštěstí, avšak bez dalších podrobností.

1955 - Milánská Venuše, italská loď o výtaku čtyřiceti tisíc tun, získala obrovský prostor v novinách a bylo jí věnováno víc pozornosti, než se kdy nějaké lodi dostalo. Na její palubě totiž cestovaly vybrané páry z celé Evropy, plavící se do Spojených států na soutěž Nejkrásnější pár světa. Na lodi bylo více než šest set nejkrásnějších dívek a nejelegantnějších mužů - jednotlivá národní družstva. Vše probíhalo za nejpřísnějších bezpečnostních opatření. Tisk nazval Milánskou Venuši lodi krásy. Novináři posílali extatické zprávy o téměř neuvěřitelném shromáždění dokonalých lidských bytostí. Po čtyřech dnech bylo po všem. Nebyla nalezena žádná stopa po pasažérech ani posádce. Pouze jeden radioamatér v jižním Irsku zachytil nezřetelnou zprávu z paluby: "K lodi se blíží obrovská vlna..." To bylo všechno.

1. kapitola Profesor

Nikdo, kdo poprvé spatří profesora Corwella, aniž zná jeho jméno, nemá nejmenší důvod považovat ho za někoho mimořádného - nebýt jeho nosu. Ten je velký a vypadá jako gumový; většině lidí by připadal podivný či groteskní, ale v jeho případě se jaksi hodí ke zbytku tváře. Profesor má totiž ve výrazu cosi kněžského, jeho rty jsou plné a jemné, tváře buclaté a bledé, obličej kulatoučký a jemné vlasy nazlátlé.

Je velmi mladý, což poněkud odporuje vžitě představě člověka obdařeného titulem "profesor", a jestliže Corwell nevypadá jako kněz, vzbuzuje nejspíš dojem přerostlého školáka. Ve skutečnosti mu nedávno bylo dvacet sedm let. Byl záračným dítětem v oboru, který má maximální rozsah - v matematice. V šestnácti letech překonal všechny své učitele, v sedmnácti zmizel do zvláštního světa špičkových expertů. Není však jen jakýmsi lidským počítačem, má totiž představivost, jakou nemá žádný zatím dostupný počítač.

Do svého význačného postavení se dostal náhodou. Rusové poslali na oběžnou dráhu dalšího kosmonauta, po nich následovali Američané; oslava na obou stranách však byla poněkud zchlazena faktem, že ti druzí se možná chystají přistát na Měsíci.

V té době vystoupil profesor se svým stručným prohlášením:

"Abychom zabezpečili přesnost kosmických letů, potřebujeme umístit několik vesmírných stanic mezi Zemi a Měsíc, a já mohu prohlásit, že v Británii jsme schopni umístit vesmírnou stanici do kosmu a obsluhovat ji ze Země."

Zpočátku mu nikdo nevěřil.

Potom mu náhle britská vláda povolila poskytnout interview pro televizní program Dnes v noci, později vystoupil v Panorámě a nakonec v pořadu Co týden dal. Každý rozhovor byl přenášen také Eurovizí a některými stanicemi v Severní Americe. Moskva se posmívala, Washington byl obezřetný. Britská vláda Corwellovi dovolila navštívit Moskvu, aby zde jednal s ruskými fyziky, a pak Washington. Nejproslulejší vědci na obou stranách připouštěli, že profesor Corwell zřejmě vyřešil jeden z největších problémů kosmického věku.

Po svém návratu z obou cest se profesor zmínil o americké zmrzlíně: "Není snad lepší," prohlásil, "ale má nekonečné množství druhů."

Bylo to správně pochopeno jako náznak vládního rozhodnutí, že už toho na veřejnosti řekl dost. Profesor Corwell se vrátil ke své práci. A jedna z nejslavnějších a nejpodnikavějších amerických zmrzlinářských firem přinesla na trh svůj třicátý první, zcela nový druh nazvaný profesor C - zářivou zmrzlinu, která do tmy růžově pableskovala. Tu a tam se někdo o kulatém profesorovi s velkýmnosem zmínil, ale nebyl už ve středu pozornosti. Jen málo lidí vědělo, že Corwell s kosmickými stanicemi skončil již před svým prohlášením; tyto zmínky byly (se svolením vlády) učiněny jen proto, aby byla odvedena pozornost od jeho nového zájmu: průzkumu moří. Nekontrolované a nekontrolovatelné oceány světa nabízely profesorovi novou výzvu. Corwell, jehož vždy fascinovala hydrodynamika, se zabýval otázkou, zda lze ovládnout a využít obrovskou energii světových moří a oceánů.

Již dlouho předtím byl Corwell ve středu zájmu Z5, mezinárodní tajné organizace vedené doktorem Alexandrem Palfreyem a jeho zástupcem, Rusem Stefanem Andromovičem. Důvod tohoto zájmu byl prostý. Profesor se stal jakýmsi druhem obecného vlastnictví. Každá ze tří vedoucích zemí zabývajících se kosmickým výzkumem potřebovala jeho vědomosti a schopnosti a ti, kteří měli představivost, věděli, že je největším matematikem a fyzikem své doby - a možná všech dob. Organizace Z5 nad ním dnem i nocí bděla, často bez jeho vědomí. On sám problém nepředstavoval, protože si své hodnoty takřka nebyl vědom. Měl jen málo zálib. Byl abstinent - ne proto, že by proti alkoholu něco měl, ale proto, že věděl o čemsi, co dokáže víc a trvaleji povzbudit myšlenkové pochody. "Koneckonců," říkal, "asi by vás překvapilo, kdybyste najednou spatřili velký počítač, jak tancuje."

On sám však byl velice hbitý a byl také mnohem lepší tanečník než většina ostatních lidí; měl dobrý smysl pro rytmus. A pak nastal okamžik jeho nervového zhroucení...

Britské ústředí Z5 se z bezpečnostních důvodů přestěhovalo do podzemí pod novými velkými obchodními budovami v centru Londýna. Jeho stavba neunikla pozornosti zvědavců, nikdo si však neuměl vysvětlit, čemu bude ta obrovská jáma obložená dřevěným bedněním sloužit. Budova ústředí měla nezničitelnou klenbu a byla bezpečnější než Bank of England. Když byla celá komplikovaná stavba dokončena a v celé budově byla zavedena klimatizace, instalovány výtahy, zabudováno protiradiční zařízení a dobudovány únikové šachty, nastěhoval se sem Palfrey se svými agenty. Z5 se po ztrátě řady svých britských členů ocitla na určitou dobu ve značné krizi. Palfrey proto vybudoval britské - a tedy i hlavní evropské ústředí tak, aby se předešlo všemu předvídatelnému nebezpečí. Každý, kdo vstoupil do sídla Z5,

si mohl být v maximální dosažitelné míře jist svou bezpečností. V budově působil štáb lidí poskytující stravovací, ubytovací i relaxační služby, a to až pro dvě stě padesát lidí najednou. Navíc se tu pohybovalo proměnlivé množství agentů z různých zemí světa. Byla to skvěle integrovaná komunita. Stávalo se, že někteří lidé tu v dokonale klimatizovaném prostředí strávili týdny, aniž by vyšli na výfuky otrávený vzduch Londýna. Palfrey, který byl velice zaměstnaný, zde často nepřetržitě pobýval celé dny a noci a navykl si považovat pobyt v podzemních prostorách za zcela normální.

Sekretariát Z5 byl poměrně malý; pracovalo tu celkem patnáct lidí. Hlavním sekretářem byl Alec Merritt. Vysoký, bledý Skot s pronikavými očima - geniální organizátor. Vedle jeho malé kanceláře byla větší místnost, která sloužila jako centrála. Odsud se sledovaly spojenecké i nepřátelské vojenské základny, letadla, lodě, raketové základny. Odsud se vedlo i sledování osob, a to jednak agentů Z5, dále osob pokládaných za podezřelé či potenciálně nebezpečné a také lidí, kteří měli být Z5 chráněni, neboť se z nejrůznějších důvodů mohli ocitnout v nebezpečí.

Mezi ty poslední patřil samozřejmě profesor Corwell. Věděl, že Palfrey a jeho lidé nejsou agenti v běžném slova smyslu. Za druhé světové války pracovala Z5 jako spojenecká tajná služba, po válce působila proti jednotlivcům a skupinám získávajícím obrovské majetky z lidské bídy, proti fašistům a Hitlerovým obdivovatelům. V těch prvních poválečných letech bylo překvapivé, kolik lidí dále věřilo, že jakákoli forma diktatury představuje nejlepší způsob vlády, a kolik lidí pomýšlelo na obrovskou moc, kterou může jednotlivec či skupinka lidí získat za pomoci schopných odborných poradců.

Spolu s rozvojem kosmického a nukleárního výzkumu rostla i míra moci, kterou mohli jednotlivci získat. Nebylo už nutné vydírat svět tak, jak to dělal Hitler s po zuby vyzbrojenou armádou. Bylo možné užít relativně malých jaderných zbraní vhodně umístěných v různých částech světa. Tehdy bylo posláním Z5 pátrat po stopách takových jednotlivců či skupin a podávat hlášení vládám, které Z5 financovaly. Organizace střežila proto i lidi Corwellova typu, kteří představovali duševní kapitál, jenž byl společným vlastnictvím celého rozumného lidstva.

Mozek s takovou kapacitou, jakou měl mozek Corwellův, by se jistě stal obrovským nebezpečím, kdyby byl získán nepřitelem. Bylo proto Palfreyovým úkolem Corwella a jeho mozek chránit před veškerým nebezpečím, které mohl představovat únos, korupce, ale i fyzické zranění či poškození.

Vzpomínal si dobře na první rozhovor s profesorem. Palfrey byl o dobrou hlavu vyšší, štíhlý muž pravidelných rysů, jemných vlasů, mírných modrých očí s těžkými víčky, která vyvolávala dojem jakési věčné ospalosti.

"A co tedy vlastně děláte, doktore Palfreyi?" zajímal se tehdy Corwell s šibalským úsměvem. "Samozřejmě že jsem o vás hodně slyšel, ale - přece jenom, co vlastně děláte? Bylo mi řečeno, že se naprosto mohu svěřit do vašich rukou. Dělá to na mě ohromný dojem."

Palfrey se na něho zamyšleně podíval.

"Tajné služby jednotlivých států sledují zájmy svých zemí, profesore. Rusové mají svou tajnou službu právě tak jako Američané a jako všichni ostatní. Spojené národy mají kontakt s většinou z nich a navíc mají svou vlastní nezávislou organizaci, která sleduje zájmy OSN. Jde o záležitosti vojenské, ekonomické, ale především politické. Z5 však není politickou organizací. Je podporována vládami mnoha zemí a jejím úkolem je zajistit, aby nebyly tyto země a jejich bezpečnost ohrožovány - jak já říkám - malými rybami. Ty velké se totiž hlídají samy."

"A co považujete za malou rybu?"

"Kteréhokoli jednotlivce, skupinu, korporaci, sdružení politických revolucionářů - zkrátka každého, kdo nereprezentuje vládu, ale mohl by působit velké potíže."

"Začínám chápat," řekl Corwell a zamul si svůj velký nos. Palfrey se od té doby s tímto malým mužem setkal několikrát a měl dojem, že s ním lze dobře vycházet. Všechny informace o něm byly uspokojivé, jeho osobnímu životu se nedalo nic vytknout. Nikdo o něj neprojevoval žádný zvláštní zájem. Palfrey byl proto ve vztahu k profesorově osobě pověřen jen běžnými úkoly. Corwellovo nervové zhroucení pro něj bylo velkým překvapením. Začalo projevy popudlivosti, výbuchy zlosti, naprostou neschopností soustředit se. až se jednoho dne profesor ve své laboratoři zhroutil.

"Nejde o nic vážného, žádná choroba nepřipadá v úvahu," tvrdili lékaři. „Je jen přepracovaný. Takový mozek někdy neví, kdy přestat. Je naprosto nutné, aby si řádně odpočinul."

"Co by bylo nejvhodnější?" zeptal se kdosi.

"Nejlepší bude na nějaký čas naprostá změna prostředí a klid," usoudili lékaři a doporučili profesorovi dlouhou plavbu po moři.

Palfreye to trochu znepokojilo, neměl však žádný důvod ani argument, aby příslušným místům radil nesouhlasit. Navíc, jak znal námořnictvo, budou se určitě někde v blízkosti lodi Seafarer, kde měl Corwell pobývat, konat manévry, jak už tak námořnictvo mívá ve zvyku.

Žádný z jeho agentů nikdy nenalezl příčinu zmizení lodi Medici, Olympic ani Milánská Venuše, takže se jejich potopení považovala za nevysvětlitelné nehody. Jen Palfrey, jeho přítel Andromovič a několik lidí v Z5 věděli o Palfreyově podezření, že spolu tyto případy nějak souvisejí. Nejraději by Corwella doprovázel sám, byl však příliš zaneprázdněn svými úkoly.

Poslal tedy jednoho ze svých agentů, aby na lodi sloužil jako stevard, dalšího umístil mezi důstojníky a na palubu Seafareru vyslal i Julii Shawnovou.

Julie Shawnová byla ve svých šestadvaceti letech výjimečně atraktivní a naprosto spolehlivá dívka - proto byla ostatně vybrána. Palfrey ji instruoval ve své malé, střízlivě zařízené kanceláři hluboko pod centrem Londýna.

"Máte dva úkoly," řekl jí. "Za prvé se Corwell musí cítit příjemně, aby se zotavil z toho nervového zhroucení. Za druhé budete profesora střežit a dávat pozor na každého, kdo by o něj projevoval zájem."

"Domníváte se, že se někdo takový vyskytne?" zeptala se Julie.

"Myslím si, že ano," odvětil suše Palfrey.

2. kapitola Středozevní noc

"Nechápu, Julie," vyzvídal Paul Henson, "co na tom šaškovi vidíte. Vždyť by mohl vystupovat spíš někde na pódiu nebo v cirkuse."

"Možná že tam také vystupuje, když právě není na lodi," řekla Julie.

"Proč s ním proboha trávíte tolik času?"

"Je to muž," odpověděla Julie.

Hned litovala, že to vyřkla. Paul byl snad trochu moc vážný, ale kromě toho na něm mohla jen stěží nalézt chybu.

Kdyby tu neměla své poslání, trávila by s ním určitě daleko víc času než s Corwellem; i když ani jeho neměla nerada. Ve skutečnosti se jí líbil od okamžiku, kdy se naklonil nad stolem, který měli přidělený spolu s dalšími šesti lidmi, dotkl se její paže a pohlédl na ni.

"Říkejte mi Timmy, ano?"

Timmy...

Byl navíc skvělý tanečník; lepší než Paul, který neměl takový smysl pro rytmus a taneční kroky měl spíše pouze natrénované. Timmy byl naprosto přirozený.

„Je to klaun," trval na svém Paul. "Když spolu tančíte, vypadáte hrozně."

"Cítím se s ním dobře," řekla Julie. "Není mnoho mužů, kteří tančí tak lehce."

Rozmluva jí začínala být nepříjemná; vypadalo to, že na ni Paul bude naléhat, ale ona si nesmí dovolit nechat se odvádět od své hlavní povinnosti. Momentálně byla mimo službu, neboť bylo po večeři a Timmy právě sestoupil do své kajuty.

"Jen na krátký odpočinek po jídle, moje milá, přesně jak mi to nařídil lékař," řekl na rozloučenou.

Julie zůstala na palubě; obdivovala se štíhlé, skvěle vybavené lodi plující po hladkém, měsícem ozářeném moři.

Nacházeli se mimo dohled jižní Evropy a severní Afriky, ve světě, který teď patřil jen jim. Večerní vzduch byl chladivý a Juliiny vlasy zářily odleskem měsíčního světla, které dodávalo třpyt i jejím očím.

„Julie," řekl Paul. Zdálo se jí, že v jeho hlase slyší jakousi odměřenost, jako by se cítil uražen. "Nemusíš mě popichovat. Nepotřebuji to."

To bylo lepší.

"To ani nechci. Ale Timmy je o mnoho příjemnější, než si myslíš."

"Kdo to vůbec je?" vyzvídal Henson.

"Timothy? Výrobce levného prádla."

"To říká on," zavrčel Paul. "Někde jsem už jeho tvář viděl, ale nevím kde. Mám pocit, že je velmi bohatý."

Julie se zasmála.

"Snad si nemyslíš, že mě zajímají jeho peníze?"

"To opravdu ne," řekl Paul. "Ale hodně lidí si to asi myslí. Vím, že ti to je nejspíš jedno, ale vůbec se mi nelíbí, když slyším, co si o tobě povídají. Poslední fáma..."

Odmlčel se.

Snažila se namluvit si, že jí to nevadí, ale zlobilo ji to. Cítila, jak jí do tváří stoupá krev a byla ráda, že je na palubě tak málo světla, takže to Paul nemůže vidět. Podívala se na něj a velice se snažila, aby její hlas zněl klidně. Uvědomila si, že všechny její reakce mají jediné vysvětlení - záleží jí na něm víc, než si myslela.

"Ráda bych si vyslechla tu poslední fámu," řekla.

"Zapomeň na to."

"Ale Paule, napřed vzbudíš mou zvědavost a pak nic?"

Chvilí nic neřikal, ale potom ji uchopil za ruku, přitáhl k sobě a pronesl vážně:

"To není žádná legrace. Říká se, že jsi strávila polovinu noci v jeho kajutě. Jestli..."

"Paule, prosím tě," přerušila jej naléhavě. "Myslím, že bych ti měla říct, že si nedokážu vážně člověka, který naslouchá a snad i věří takovýmhle pomluvám! Místo toho, abys vyzvídal, jsi jim měl říct, co si o nich myslíš!" Pokusila se vyprostit ruce z jeho dlaní, ale nedovolil jí to. Najednou dostala vztek: "Pust' mě!"

Pustil ji rychle, jako by její nice byly žhavé uhlíky.

Odvrátila se, tváře jí žhnuly a rychle oddechovala. Paul se rozkašlal; tušila, jak se asi cítí. Pak se však staly dvě věci, které zcela upoutaly její pozornost. Věnovala se tomu, co jí Paul sdělil, a přemýšlela, kdo a proč o ní šíří pomluvy, zda jde o nějakou zlomyslnou ženskou nebo ješitného muže, či o pokus, jak ji odvést od jejího poslání. Napadlo ji dokonce, že to může být Paul sám, kdo ji chce natolik vyvést z míry, aby polevila ve své ostražitosti a soustředění. Vždycky tu byla možnost, že někdo pozná agenta Z5, případně profesora samotného.

Pak si všimla, že dost daleko od nich se pohybuje cosi po hladině. Byla to loď, celá stříbrná, podobná miniaturní ponorce. Pohybovala se rychle, rozrážejíc přídí vodu do tvaru ostrého V. Nikoho na ní neviděla. Plavidlo ji tak zneklidnilo, že úplně zapomněla na Paula.

V tom okamžiku se zcela nečekaně vynořil na palubě profesor Corwell s doutníkem v ústech a pomalým krokem kráčel k zábradlí. Zastavil se u něho a pohlížel na malou stříbrnou loď.

"Julie," řekl Paul, "moc se omlouvám."

Neodpověděla.

"Julie..." ozval se znovu.

Ohlédla se. "Paule, co je to?"

"Co je co?"

"Podívej, táhmeta loď!"

Ukázala na ni. Profesor se stále opíral o zábradlí a žhnoucí doutník mu nepatrně ozařoval tvář. Moře bylo nehybné a měsíc se v něm odrážel jak v zrcadle; působilo to téměř zlověstně. Bylo slyšet vzdálené hučení lodních motorů a kroky na palubě nad jejich hlavami, kde se nalézalo menší sportoviště.

"Vypadá to jako malá ponorka," řekl Paul. "Nebo jako raketa."

Julie dostala strach.

"Nabírá rychlost," řekl Paul. "Podívej, v té velitelské věži je nějaké okno. Je to divné. Doufám, že si toho někdo z posádky už také všiml." V jeho hlase bylo slyšet vzrušení.

Ohlédl se. Julie viděla, jak malá loď zrychluje a nabírá kurz přímo na Seafarer.

Potom se zcela nečekaně ozval ostrý praskavý zvuk. V tomtéž okamžiku vyrazil vysoko do vzduchu obrovský gejzír vody, jehož tvar se podobal mohutnému hříbu. O bok lodi Seafarer se tříštila voda z padajícího gejzíru a za ní bylo vidět gigantickou vlnu.

"Podívej!" vykřikl Paul.

"Profesore!" křičela Julie. "Profesore..."

Vrhla se směrem k Timmymu, ale Paul ji zachytil; ovinul jí paži kolem pasu. Viděla profesora, jak proráží stoupající vlnu, tak vysokou, že její pěna převyšovala palubu a chystala se smést vše, co bylo na ní. Bylo slyšet hrozné syčení a burácení.

"Profesore!" vykřikla znovu Julie a snažila se vytrhnout Paulovi, který ji nepouštěl. Naposled zahlédla Corwella, jak s rozhozenými rukama mizí ve vlně. V příštím okamžiku cítila, že ji Paul pevně chytí, odhodil ji stranou k jednomu z palubních příklopů a zalehl ji svým tělem. Sykot a burácení vody dosáhly vrcholu. Náhle se přes ně převálila další mocná vlna. Uvědomila si Paulovy ruce, které bezmocně sklouzly po jejím těle a hned nato ji cosi odmrštilo až na stěnu chodby, kde se silně udeřila do hlavy. Voda jí smýkla po palubě a neodvratně ji unášela směrem k lodnímu zábradlí, směrem k moři. Neviděla ani Paula, ani profesora, jen zelenavou mořskou vodu a zvláštní stříbřité světlo. Propadla panice a ztratila jakoukoli kontrolu nad svými pohyby. Pak narazila na zábradlí. Nohy už jí sklouzly z paluby, tělo však jako zázrakem zachytila nejnižší příčka. Moře jakoby se nechtělo vzdát své kořisti, bojovalo o ni dál, ale zábradlí drželo pevně.

Voda úděsně burácela a syčela. Loď se naklonila na jednu stranu a vypadalo to, že se moře chystá celou ji požít.

Potom se neuvěřitelně pomalu loď znovu napřimovala. Hluk a syčení mírně slábly. Voda zalévala celou palubu, ale její síla už znatelně polevila. Julie se chytla rukama zábradlí a snažila se pravidelněji dýchat; zdálo se jí, že v příštím okamžiku zešílí.

Loď se velmi pomalu zklidňovala. Julie ležela na palubě a dívala se na moře, které teď bylo naprosto nehybné. Na hladinu dopadala stříbřitá zář měsíce.

Paul tu nebyl.

Profesor Corwell zmizel.

Po chvíli uslyšela hlasy. Pomalu se pokusila vstát. Cítila, že jí nohy vypovídají službu; hlava se jí točila a celé tělo měla potlučené. Opírala se o zábradlí a pevně se ho držela; bylo už slyšet kroky a hlasy na spodní palubě; Julie se však neodvažovala sama jim vyjít vstříc.

Na pomoc jí přiběhli nějací lidé. Byl to lodní důstojník a strojník. Jednoho z nich, strojníka, poznala: připomínal jí Paula. Paul!

Profesor! "Jste v pořádku? vyslovoval mladík velmi pečlivě naléhavou otázku. "Jste v-po-řádku?"

"Já... Ano..."

"Můžete chodit?"

Objevili se další lidé, většinou cestující ve večerních oblecích; jeden z nich řekl: "Postarám se o ni."

"Kolik - kolik lidí to smetlo přes palubu?" zeptal se kdosi další. "Velmi málo, pane. V tu chvíli jich naštěstí bylo venku jen málo. Už jsme po nich vyhlásili rádiem pátrání, takže všechno bude brzy v pořádku," pronesl důstojník klidně. "A prosím vás, nešířte paniku, ano?"

"Ale museli tady přece..." V tazatelově hlasu bylo cítit neklid.

"Jestliže nedokážete mlčet, jděte raději dolů," nařídil muži ten, který pomáhal Julii. "Nebylo jich tady moc. Má pravdu."

Ano, byl to Paul, vysoký a elegantní Paul. Bože! A byl to profesor! Julie se cítila strašně; byla v šoku a měla strach.

Nechala se odvést ke schodům: tam spatřila bíle oděné stevardy a zdravotní sestry. Žena s ošklivě poraněnou paží jím právě říkala:

"Ale já vím, že byla na palubě, jsem si tím absolutně jista." Ženě mohlo být kolem padesátky; byla šedovlasá, oblečená ve třípytíových šatech ozdobených brilantovým náhrdelníkem a broží. Uchopila Julii za ruku a naléhavě se ptala: "Byla jste tam nahoře? Viděla jste mou dceru? Šla tam nahoru s nějakým mužem! "Její vyděšená tvář se téměř dotýkala Juliina obličeje a její krev potřísnila Julii ruku.

Nad nimi se ozvaly kroky.

"Neviděla..." začala Julie. Jakýsi holohlavý muž ji však přerušil a volal ze schodů: "Maggie, bude v pořádku. Uklidni se, bude v pořádku!"

Steward uchopil Julii za paži.

"Chcete, abych vás doprovodil dolů?"

"Ne. Musím - musím mluvit s kapitánem."

"Budete muset chvíli počkat, je teď velmi zaneprázdněn. Musím říct, že za dvacet let na moři jsem nic podobného nezažil. A nikdy jsem o ničem podobném ani neslyšel..."

Julie klopýtala úzkou chodbou směřující ke kajutám velení lodi. U radiokabiny narazila na bledé, ustarané důstojníky. Zůstala stát a pak vešla. Spojovací důstojník byl velmi mladý a jmenoval se Green. Julie už odsud Palfreyovi odeslala tři depeše. Green a jeho dva pomocníci seděli před velkým řídícím panelem.

"Teď za kapitánem nemůžete," zopakoval stevard, který ji následoval. Julie se nenechala zastavit.

"Musím mluvit s kapitánem Smedleyem!"

Spojovací důstojník se otočil, poznal ji a řekl:

"V pořádku, slečno Shawnová, zařídím to. Ale nesmí to být dlouhé."

"Musím vědět, co se stalo s panem Chittym," řekla Julie, ale byla si vědoma toho, že je to zbytečné. Profesora to muselo smést do moře. Palfreyovi však podá zprávu, jen bude-li si naprosto jistá.

Spojovací důstojník řekl: "Kapitán už nařídil pátrání - děláme opravdu všechno, co se dá. Pokusím se spojit s vašimi lidmi v Londýně. Nemělo by to trvat dlouho. Počkáte ve své kajutě?"

"Ne," zavrtěla hlavou Julie, pokusím se být někde užitečná..."

Když se vracela chodbou, kapala jí ze šatů, dokonale promočených a přilepených k tělu, voda. Všude - na schodech i chodbách leželi zranění. Dvěma pomohla do kajut, k několika lidem se sklonila, aby jim pomohla do pohodlnější polohy. Vrátila se na palubu; Crystal bar byl v troskách. Po podlaze se kutálely láhve, mezi převrácenými židlemi a střepy sklenek ulpěla na rudém koberci suchá bílá pěna z rozlitého koktejlu. Barmana, sedícího za stolem, ošetřovala zdravotní sestra, další pomáhaly raněným hostům. Jeden z nich zastavil vysokého štíhlého důstojníka:

"Pane Chamberlaine, prosím vás! Můj syn byl tam nahoře! Je v pořádku?"

"Zjišťujeme to, pane," odvětil důstojník. "Uvidíte, že bude v pořádku."

Zraněná dáma dole se strchovala o dceru, tento člověk zas o svého syna. Lidé pobíhali sem a tam. Hudba přesto - trochu rozpačitě vyhrávala k tanci. Julie prošla hlavním salónem; někteří ošetření stále krváceli, jiní seděli se zavřenýma očima a snažili se odpočívat. Stevardi poskytovali všem potřebným první pomoc.

Dáma se sněhobílými vlasy uklidňovala svého o mnoho staršího manžela: "Mohlo to být hotové neštěstí, Josefe. Díky Bohu za to, že to nebylo horší!"

Profesora to smetlo z paluby! hučelo Julii v hlavě.

"Co myslíš, že to bylo?" zeptala se stará dáma. "Třeba zemětřesení? Nebo nějaký podmořský výbuch? Nebo..."

"To teď není důležité, má milá, určitě někde potřebují naši pomoc," odpověděl jí manžel a oba odešli.

3. kapitola

Stříbrný blesk

Palfrey seděl ve své kanceláři.

Přemýšlel o tom, že si vyjde ven; měl chuť se v tomhle krásném letním večeru chvíli jen tak procházet Londýnem. Do půlnoci chybějí sotva dvě hodiny; všude už bude klid. Prožil dosti nabitý den, i když ne o mnoho víc než obvykle; přišly nějaké zprávy z Moskvy a tak se zdržel jejich dešifrováním. Nebyly sice důležité, ale tím si jeden nikdy nemůže být jist.

Nebyl nijak unavený, ale chtělo se mu zívát a cítil se poněkud osaměle. Uplynula už léta od chvíle, kdy jeho žena Drusilla zemřela. Spolu s množstvím dalších lidí se stala obětí jedné velké katastrofy. Od té doby už nikdy nepotkal ženu, která by vzbudila jeho zájem či touhu. A za takovýchto osamělých večerů se smutkem vzpomínal na hluboké souznění a uspokojení, které mu život s Drusillou poskytoval. Občas se zabýval otázkou, může-li mu v tomto ohledu budoucnost ještě něco přinést.

Jeho syn, který onu katastrofu přežil, byl teď někde na druhém konci světa v Austrálii, kde se zabývá výzkumem domorodých kmenů a jejich zvyků, aby tak přispěl ke zmapování historie původních obyvatel Austrálie.

Ano, Palfrey byl sám.

Otevřel dveře své kanceláře a prošel úzkou chodbou do hlavního sekretariátu. Merritta tam nenašel, ale u velkého stolu seděla Joyce Morganová; už nyní to byla Merrittova pravá ruka a jednoho dne se patrně dostane v hierarchii organizace na dosti vysoké místo. Obsluhovala přístrojový panel napojený na centrálu. Vzhledla a usmála se:

"Ahoj, Sape. Jdeš na vzduch?"

"Myslíš, že se beze mne hodinku obejdeš?"

„Jistě," řekla. "A přála bych ti, abys na to měl víc času."

"A Alec taky, co?"

Zasmála se. Byla přitažlivá, skvěle upravená, oblečená do letního světlého červeného kostýmu. Vstoupila do služeb Z5 v době, kdy se její otec a bratr nechali zkorumpovat a ocitli se mezi těmi, kteří se tehdy pokusili vydírat svět jaderným nebezpečím. Joyce se zcela věnovala své práci pro Z5; jinak to v Z5 ani nejde, všichni lidé musejí být organizací naprosto oddaní.

"Ano, líbilo by se mi, kdyby se Alec čas od času podíval do sluníčka," připustila. "Sape, nepokusil by ses zařídit, aby

si teď v létě vzal dovolenou?"

"Udělám víc, přikážu mu to," vesele slíbil Palfrey.

"Bylo by ovšem ideální, kdyby ani nevěděl, že je to dovolená, a myslel si, že pracuje. Víc by si to užil."

Jak dobře Aleca Merritta zná, pomyslel si Palfrey. Vyšel z kanceláře a zamířil k jedné z východových šachet. Nebyla tu žádná schodiště, jen výtahy a východové šachty. Výtahy byly navíc vybaveny i ručně ovládanými kladkami pro případ náhlého výpadku proudu nebo elektronického systému. Palfrey se dostal k šachtě číslo 17, když si všiml bílého signálního světla - bylo to znamení pro něj. Zamířil k telefonu umístěnému ve výklenku chodby. Telefonní přístroje byly rozmístěny všude v labyrintu chodeb a kanceláří tak, aby byl každý v případě potřeby v dosahu během několika vteřin.

"Palfrey," ohlásil se.

"Sape, prosím tě, vrať se," řekla Joyce. "Právě jsem dostala zprávu, že se něco stalo na palubě Seafareru."

"Hned jsem tam," řekl rychle Palfrey.

Na podobné situace si už za ta léta zvykl; někdy měl dojem, že snad nezažil den, ve kterém by se nepříhodilo něco mimořádného. Měl by na to tedy být zvyklý; navzdory tomu však celou cestu zpět cítil, jak mu buší srdce. Uvědomil si, že na palubě je profesor Corwell i agenti Z5. Zpráva mohla znamenat cokoli, a tak se nesnažil představovat si co.

Vstoupil otevřenými dveřmi do místnosti, Joyce mezitím vystřídal jiný zaměstnanec. Jistě je v centrále, pomyslel si Palfrey a přešel tam. Pracovalo tu půl tuctu operátorů, všichni se sluchátky na uších přijímali minutu po minutě zprávy z celého světa. Připomínalo to informační centrálu Scotland Yardu s tím rozdílem, že tam přece jen většinou nepanuje atmosféra takové naléhavosti. Tady ano. Joyce seděla v řadě, se sluchátky na uších. Jakmile Palfrey vstoupil, sundala si je a řekla:

"Vysílejte, prosím."

Z jednoho z reproduktorů se ozval jakoby z dálky slabý hlas; slovům však bylo dobře rozumět. Nějaký muž hlásil:

"Naše pozice je 42°55' severní šířky a 6°25' východní délky. Nejsme poškozeni pod čarou ponoru a kromě drobných škod na zařízení a zranění členů posádky a cestujících je pravděpodobné, že nedošlo k žádné škodě. Rozsah poškození je zatím zjišťován. Příčina nehody není známa. Zůstaňte na příjmu, prosím." Pak nastala pauza.

"Byli zasaženi obrovskou vlnou," vysvětlovala Joyce. "Několik cestujících a členů posádky bylo smeteno do moře. Je zřejmě jen malá naděje na jejich záchranu."

"Profesor?" zeptal se Palfrey.

"Ještě nevím."

Palfrey přikývl a jeho pohled utkvěl na jednom z panelů. Byl to seznam zmizelých. Většina jmen patřila agentům Z5 a lidem pod jejich ochranou; expertům v nejrůznějších oborech, vědcům chemikům, fyzikům, matematikům. Ti všichni zmizeli. Bývaly doby, kdy takové zmizení znamenalo, že dotyčný odešel za železnou oponu, nebo obráceně z Ruska na Západ. To už teď neplatilo. Šlo o lidi, kteří většinou pracovali pod velkým tlakem a ve velkém nervovém vypětí, a z toho důvodu se občas zhroutili, přechodně ztratili paměť či na krátkou dobu zmizeli. Nežili normální životy a platili svou daň takovými neobvyklými problémy. Přesto se za poslední měsíce podezřele zvýšil počet zmizení, která rozhodně nebyla jen krátkodobou záležitostí. Věc vyšetřoval Palfrey a Merritt soustřeďoval všechny dostupné informace. Bylo podivné, že většina případů měla jedno společné: mnoho těch, kteří zmizeli, bylo naposledy spatřeno buďto na pobřeží, při plavání nebo na malé lodi. Po nikom z nich nezůstala ani stopa.

Palfrey na to právě myslel, když tu ho zaujal jiný fakt: Jak to, že dosud nepřišla žádná zpráva z admirality?

Místností se znovu rozlehl hlas z reproduktoru:

"Velitel lodi Seafarer volá Londýn. Podávám zprávu o raněných: dvacet sedm cestujících utrpělo zlomeniny končetin, dva jsou vážně raněni, sto devadesát osm cestujících utrpělo řezné rány. Jedenáct členů posádky utrpělo zlomeniny končetin, počet lehce raněných nebyl dosud zjištěn. Ve strojovně nedošlo k žádným škodám a zdá se, že situace se znormalizovala. Moře je klidné."

Nyní podávám zprávu o nezvěstných cestujících. Všichni jmenovaní byli na palubě v okamžiku, kdy jsme byli zasaženi vlnou, a nikdo z nich od té doby nebyl spatřen: pan Timothy Chitty...

Palfrey se zamračil. Joyce Morganová k němu vzhledla, jako by chápala, co cítí. Nutil se k tomu, aby poslouchal dál, neboť na palubě byli přítomni také tři agenti Z5, kteří Chittyho sřezili; alespoň jeden z nich mu přece musel být nablízku...

Velitel lodi pokračoval: "...paní Muriel del Spiro, pan Juan Fernando, oba tito cestující byli na palubě se sportovištěm. Pan Paul Henson, pan Henry Gibson, paní Jennifer Towsendová, pan Maurice Owen. Pro další detaily doporučujeme nahlédnout do seznamu cestujících."

Míříme k Nice, kde vyložíme vážně raněné cestující a podáme další zprávu."

Reproduktor oněměl. Operátoři pozorovali Palfreye, neboť každý z nich věděl, že Corwell plnil významné úkoly a zpráva o jeho zmizení je proto velkou prohrou.

Palfrey si myslel totéž.

Samozřejmě tu byla ještě šance, že se Corwella podaří najít a zachránit, ale nebylo to pravděpodobné. Joyce mu podala list papíru s časovým přehledem celé události a harmonogramem záchranných prací.

Vyplývalo z něj, že dosud nebyla nalezena žádná z obětí.

Admiralita a skupina lodí, které jsou na cvičení ve Středozemním moři, už tuto zprávu přece musejí také mít, přemýšlel Palfrey. Proč se mi nikdo neozývá?

Joyce vzhledla. "Sape, máš na, drátě admirála Corresona."

"Díky," řekl Palfrey a vzal si telefon. "Haló Corry. Jaké máš pro mě zprávy?"

"Nic, co by se ti líbilo," zabručel admirál. "Ta vlna vznikla následkem podmořského výbuchu. Vodní částice ani vzduch

nejsou zasaženy radiací. Naše lodě jsou od inkriminovaného místa vzdáleny nějakých patnáct mil, ale nezachytily žádné zprávy. Náš radar zaznamenal poblíž Seafareru malou loď. V blízkosti nebyla žádná větší loď a určitě žádná ponorka."

"Jakou šanci na přežití mají ti, kteří se dostali přes palubu?" zeptal se Palfrey.

"Malou - zejména v noci."

"Dobře, Corry, díky," hlesl dutě Palfrey. "Uvedeš ve svých zprávách, že jsem tě žádal, abys měl oči otevřené, ano?"

"Sape - co o tom víš?"

"Nic," řekl Palfrey. "Nevím ani, čeho se mám bát."

Zavěsil, pokývl Joyce a odešel do své kanceláře, aby si nikdo nevšiml, jak je zděšen.

Ze zásuvky svého stolu vytáhl srolovanou mapu. Rozložil ji na stole a rohy zatížil vším, co bylo při ruce. Zhloubal se do ní. Byla to mapa oceánů světa, pro nezavěšeného zcela nesrozumitelná. Palfrey se v ní ovšem orientoval bez potíží, protože ji často studoval. Všude na ní byly drobné červené značky jako například u ostrova Tristan da Cunha, u pobřeží čáry Texasu, kde poměrně nedávno udeřil silný hurikán, u severního pobřeží Japonska, u pobřeží britského Hondurasu. Takových červených značek bylo na mapě velké množství a každá z nich zaznamenávala případy přílivové vlny. Většina těch případů byla objasněna, jejich příčina byla buďto známa, nebo se dala přijatelným způsobem odhadnout.

Byla to však pravda?

Některé příčiny byly mimo veškeré pochybnosti; bezesporu došlo ke třem hurikánům v Atlantiku a Pacifiku a ke dvěma zemětřesením v rizikových oblastech. Potom tu však byly případy, které vzbuzovaly nejistotu. Přílivové vlny v nich byly menší; dalo se sice předpokládat, že je způsobily nějaké přírodní jevy, ale zároveň bylo možné si představit, že je vyvolal třeba i člověk.

Palfrey byl stále zamyšlenější.

Před léty měl co dělat se skupinou lidí toužících po moci nad světem; ti lidé mimo jiné experimentovali s podzemními jadernými výbuchy, jež vyvolávaly zemětřesení. Tehdy však nebyla ještě známa plná síla jaderných výbuchů a bomby o síle stovek megaton nebyly odzkoušeny. Ted' jsou podzemní pokusy takového kalibru naprosto běžné.

Agenti Z5 spolu s dalšími experty zkoumali každý současný případ nevysvětlitelného zemětřesení. U sedmi z nich nebyla zjištěna žádná příčina a všechny byly tím, co admirál Correson nazýval lokální záležitostí.

Zdá se, že je tu kdosi, kdo alespoň do určité míry dokáže ovládat moře.

Palfrey už úplně zapomněl, že si chtěl vyjet nahoru do města. Měl naléhavou práci. Bylo třeba informovat Whitehall, Washington a Kreml. Spojil se tedy se všemi svými spolupracovníky v těchto místech. Zprávu přijali klidně a ujistili ho, že budou informovat patřičná místa. Soukromou linkou se spojil s Downing Street číslo 10. Předseda vlády nebyl přítomen, ale jeho první tajemník řekl:

"Bude to pro něho hrozná rána, Palfreyi. Corwell je jedno z našich největších es!"

"Jako bych to nevěděl," odtušil Palfrey.

"Existuje vůbec nějaká naděje, že by to přežil?"

"Předpokládám, že ano," odpověděl Palfrey. "Je velice malá, ale je. Budu vás informovat."

"V to samozřejmě doufám," řekl tajemník. "Díky za rychlou zprávu."

Palfrey zavěsil s chmurným pocitem, že vše podstatné už udělal - ted' zbývá jen přemýšlet. Přitáhl si k sobě mapu a zprávy a začal svou práci. Byl hluboce znepokojen. Když prostudoval všechny dostupné informace, zhloubal se do seznamu lidí, kteří beze stopy zmizeli z povrchu země nebo v oceánech.

Jako profesor...

Po celou dobu si Palfrey dobře uvědomoval, že se mu dosud neozvala Julie Shawnová. Znovu se zamyslel, když na telefonu zasvítila signální žárovka. Zvedl sluchátko a uslyšel:

"Hlásí se vám SKJ, pane."

Byla to Julie.

4. kapitola

Úkazy

"Ano, byla jsem v té chvíli na palubě," řekla Julie Shawnová. "Viděla jsem ho právě v okamžiku, kdy ho vlna smetla. Nemyslím si, že má vůbec nějakou šanci. Neumím si ji představit."

Seděla ted', se sluchátky na uších, v malé kajutě naproti radiokabině. Kromě slabého šumění slyšela jen Palfreyův hlas; žádné atmosférické poruchy. Loď nyní plula neuvěřitelně hladce a zážitek z hrůzné vlny se zdál být skoro zlým snem. Julie měla pocit, že se už daleko lépe ovládá a že už překonala to nejhorší. Navíc ted' mluví s Palfreyem, a tak musí být naprosto objektivní a klidná; emoce je třeba při práci pro Z5 zcela potlačit.

Palfreyův příjemný hlas zněl skoro rozmarně; nejlepší způsob, jak uvolnit napětí.

"Takže jste viděla všechno, byla jste opravdu při tom... Můžete mi to popsat?"

"Ano, úplně živě," řekla a vyličila mu svůj zážitek. Když mluvila o stříbřité lodi, která vypadala spíše jako štíhlá raketa nebo malá ponorka, celý výjev se jí dokonale vybavil. Skoro slyšela svist a řev vody.

Když skončila, řekl Palfrey: "Přijedu za vámi."

Něco v jeho hlase napovídalo, že to, co mu vylíčila, má mimořádný význam. "Chci, abyste byla maximálně opatrná! Ostatní dva jsou v pořádku?"

"Simona to šeredně potlouklo, ale Morris vypadá dobře."

"Popište jim všechno, o čem jsme teď spolu mluvili," navázal Palfrey. "Musíte být krajně opatrní! Zůstaňte na palubě. Zajistím, aby loď kotvila v Nice dostatečně dlouho..."

"Pokud vím, máme tam zůstat pár dní. Na palubě není snad jediný kus použitelného nádobí," řekla Julie. "A samozřejmě budu opatrná."

"Julie," pronesl důrazně Palfrey, "dejte si opravdu velký pozor!"

Na chvíli se odmlčela a potom řekla: "Ano, dám. To je vše?"

"Uvidíme se zhruba za čtyři hodiny," dodal Palfrey a zavěsil. Pomalu si sundala sluchátka. Palfreyův klidný, konejšivý hlas se ke konci rozhovoru tak proměnil, že ji to znepokojilo; možná ale, že právě to Palfrey chtěl. Viděl v tom, co se stalo, akutní nebezpečí pro ni samotnou. Její mysl, uvyklá nepřehlédnout žádné náznaky, které by mohly vést k vyřešení problému, přestala na okamžik pracovat. Co v něm vyvolalo přesvědčení, že by mohla být v nebezpečí? Co mu vlastně řekla...?

Křečovitě se rozesmála. Nebylo tak složité nalézt odpověď. Viděla přece ten stříbrný záblesk, viděla celou tu událost - a pokud věděla, nikdo jiný, kdo byl v té chvíli na palubě, nepřežil. A význam tohoto faktu Palfrey rychle pochopil!

Zvedla sluchátko a zavolala Simonovi, který pracoval také pro Z5. Trvalo dlouho, než přišel k telefonu. Zopakovala mu přesně, co jí řekl Palfrey, a nedokázala se přitom zbavit strachu, který v ní obsah rozhovoru vyvolal.

Simon byl chápatý, mladý a rázný.

"Nejlepší bude, když se zavřeš ve své kajutě," řekl. "Přijdu pro tebe. Nevidím důvod, proč by ti na palubě mělo hrozit nějaké nebezpečí, ale když si to náš velký doktor myslí, zařídíme se podle něho. Za pár minut budu u tebe."

Seděla a naslouchala chodu strojů. Co chvíli byly také slyšet chraplavé a pisklavé zvuky z radiokabiny. Proud pasažérů, kteří odesílali telegramy, neustával; všichni telegrafisté byli neobyčejně zaměstnáni. Hlavní chodba vypadala jako čekárna v nemocnici po velké srážce vlaků. Julie neměla tušení, kolik lidí bylo vážně zraněno, ale jistě jich bylo mnoho. Sáhla do kabelky pro cigaretu a zapálila si. Simonovi to trvalo, ale mohla ho zdržet spousta věcí.

Přemýšlela o Z5. Jen stěží by se na světě našla loď, letadlo, nádraží, velká továrna a jiná důležitá místa, kde by nebyl agent Z5. Jen málo jich však patřilo k stálým zaměstnancům, většina z nich, podobně jako Simon, měla své zaměstnání a pro Z5 pracovali pouze jako externisté - pozorovatelé, ve svém volném čase. Jen za mimořádných situací byli nasazováni do aktivní služby. Simon patřil k těm, kteří by se však okamžitě mohli stát regulérním agentem Z5, tím si byla Julie jistá...

Kde ale tak dlouho je? Dokouřila cigaretu. Už to bude určitě čtvrt hodiny, co slíbil, že pro ni za pár minut přijde; mohlo ho sice ledacos zdržet, ale je to divné. Neměla by mu znovu zavolat? Kdyby se ale zdržel, jistě by ji zavolał sám.

Sledovala plných šedesát vteřin ručičku hodin. Vstala, přistoupila ke dveřím a zastavila se. Dejte si opravdu pozor, přišlo jí na mysl - a Simon dal hned najevo, že se tím míní řídit. Znovu zvedla sluchátko; telefonista si dal na čas. Když se konečně ozval, řekl Julii:

"Pokusím se ho sehnat."

Julie znovu zavěsila. Její strach rostl. Tohle přece nebyl Simonův styl; byl schopný, spolehlivý a většinou reagoval nesmírně pohoťově.

Ozvalo se klepání na dveře.

Vrhla se kupředu. Čekala, že uslyší Simonův hlas, ale neozvalo se nic. Vrátila se zpátky. Klepání se opakovalo, hlasitě a naléhavě. Jestli to je Simon, tak proč mlčí? Sáhla na kliku.

Klepání se ozvalo potřetí.

"Kdo je?" zavolala.

"To jsem já - Simon," bylo slyšet za dveřmi.

Okamžitě poznala, že to není Simon. Ten by určitě řekl pouze: "To jsem já, otevři!"

Pomalu se vrátila k telefonu, opatrně zvedla sluchátko a modlila se, aby to spojovateli netrvalo dlouho. Ozval se v okamžiku dalšího zaklepání.

"Rychle mě spojte se spojovacím důstojníkem," šeptala Julie.

"Lituji, ale neslyším vás."

"Spojovacího důstojníka, rychle!" snažila se tlumit hlas.

"Ano, slečno."

Snad bude k sehnání, pomyslela si.

"Okamžik, prosím." Nastala malá odmlka, než se důstojník ozval - stalo se to v okamžiku, kdy muž za dveřmi zvolal rádobu Simonovým hlasem:

"Julie, prosím tě, otevři konečně!"

"Volala jste mě?" zeptal se spojovací důstojník v telefonu.

"Prosím vás," šeptala Julie, "pošlete někoho, ať se podívá na člověka za mými dveřmi. Tvrdí, že je Simon Alting, třetí inženýr, já ale vím, že to není pravda."

"Přijdu sám, končí mi zrovna služba," odvětil rychle a rázně důstojník.

Julie počkala, až položí sluchátko. Poslouchala, zda uslyší další zaklepání, ale neozvalo se nic. Zdálo se jí, že zaslechla jakési heknutí, ale nebyla si jistá. Na krátkou chvíli zavládlo ticho. Potom se ozvalo: "Okamžik!"

Byl to spojovací důstojník. Následovaly hlasité kroky, jakési další zmatené zvuky a hlasité nadávky. Pak se ozvalo zaklepání na dveře a spojovací důstojník volal:

"Utekl mi. Co se tu děje, slečno Shawnová?"

Otevřela dveře.

"Měl za mnou přijít Simon Alting," řekla. Nebylo nutné zacházet do podrobností. Spojovací důstojník stejně jako všichni důstojníci věděl, že je s Julií třeba jednat trochu jinak. "Nechápu, co ho zdrželo. A ten člověk za dveřmi..." Odmlčela se.

"Zvláštní," poznamenal spojovací důstojník. Třebaže toho už musel mít za dnešní večer dost, vypadal svěže a působil energicky.

"Co pro vás můžu udělat?"

"Ráda bych šla dolů do své kajuty."

"Můžu vás doprovodit?" zeptal se.

"Prosím vás o to."

"S radostí," řekl. "Musím se jen podívat tady vedle." Vzal ji v podpaží a vyšli ven. Důstojník nepřestával mluvit: "Ten chlap si musel uvědomit, že jste ho prokoukla. Zmizel za rohem, zrovna když jsem přicházel ke dveřím. Viděl jsem mu jen záda. O něco jsem zakopl - dnes večer tady není nic na svém místě." Nahlédl do vedlejší místnosti: "Za hodinu jsem tady, Jíme." Muž jménem Jim cosi odpověděl a spojovací důstojník doprovázel Julii chodbou k nejbližšímu výtahu. Jeho dveře se otevřely, jakmile k nim došli. Vystoupili z nich kapitán a dva další cestující. V jednom z nich Julie poznala muže, který se snažil uklidnit svou ženu.

"Můžete si být jist, že jsme udělali všechno, co bylo třeba, pane," říkal právě kapitán.

"Ale měli jsme stejně raději plout zpátky. Říkám vám, že to, že se tak nestalo, byl zločin!"

"Dva britské torpédoborce a jeden francouzský znají naši přesnou pozici. Rybářské lodi z Alžíru nás už hledají," řekl kapitán. Když se mijeli, pokývl Julii na pozdrav. Ta spolu se spojovacím důstojníkem nastoupila do výtahu, kde se na ně usmál jednoruký liftboy.

"Od té doby, co mě to za války vyhodilo do vzduchu, jsem nic podobného nezažil," poznamenal.

"Neviděl jste pana Altinga?" zeptal se ho důstojník.

"Třetího inženýra? Copak jste to neslyšeli?" podivil se liftboy.

Julii se rozbušilo srdce.

"Co jsem měl slyšet?"

"Spadl ze schůdků ve strojovně a rozbil si hlavu. Říkají, že má dvacet stehů."

"Spadl?" udiveně opakoval spojovací důstojník.

"Byl na moři dost dlouho, aby věděl, jak se chodí po schodech, že?" poznamenal liftboy.

Výtah zastavil na palubě A, dvě patra pod vyhlídkovou palubou. Julie vystoupila. Důstojníkovy prsty ji pevně, až bolestivě svíraly paži. Když se za nimi zavřely dveře, zeptal se:

"Co se to děje, slečno Julie?"

"To bych taky ráda věděla."

"Někdo po vás jde?"

"Vypadá to tak."

"Doprovodím vás do vaší kajuty a postavím do chodby stráž. Nebojte se." Sám však vypadal ustaraně. Rychle došli ke kajutě. Vzal si od Julie klíč, odemkl a řekl: "Počkejte chvíli." Vešel dovnitř. Někdo rychle proběhl chodbou. Byl to mladý muž, kterého si Julie během plavby už několikrát všimla; bála se, že ji bude zdržovat, ale on jen poznamenal:

"To je noc!"

"To tedy je," odpověděla mu.

Spojovací důstojník se vrátil. "Podíval jsem se do koupelny, pod postel a do šatny - kajuta je naprosto prázdná.

Můžete se klidně zamknout. Pošlu vám sem jednoho muže - nemusíte se už bát."

"Jste hrozně hodný," poděkovala Julie.

"Musím se poohlédnout po šéfech," řekl a zašklebil se; navzdory ráznosti i jisté vážnosti, s jakou jednal, byl milý a veselý.

"Vypadáte dost unaveně," pronesl ve dveřích. "Měla byste si jít hned lehnout."

"Máte pravdu," souhlasila Julie.

"Rozumné děvče!" Vyšel ven a zavíral za sebou dveře; zahlédla ještě jeho ruku na klíce a manžetu jeho košile. Potom náhle uslyšela jeho naléhavé zvolání: "Zamkněte si dveře! Rychle!"

Byla to situace, v níž reagovala automaticky. Kdokoli jiný by se bez rozmyšlení pokusil pomoci muži venku; ona však, jak byla naučená, hleděla zachránit sebe. Nařídil to Palfrey a byla to součást instrukcí Z5.

Potom slyšela hlomoz, běh a úder, který ji naplnil hrůzou. Vrhla se ke dveřím. Zaklaply. Zachytila pohledem jakéhosi vysokého muže, který se odvracel od spojovacího důstojníka, jenž právě padal k zemi. Stačila si ještě všimnout krvavé skvrny na důstojníkově pravé tváři, to už se ale dveře zavřely a celá scéna jí zmizela z očí. Zaklapla bezpečností pojistku. Z chodby se ozval výkřik, další ostrý úder a znovu zvuk kroků. Stála těsně u dveří, tělo napnuté, skoro nedýchala.

Kdosi vykřikl: "Bože, je mrtvý!"

Palfrey se nahnul k jednomu z kulatých okének letadla a zadíval se dolů na město Nice a na temné moře. Vyšel měsíc. V ulicích svítila světla, v domech jen tu a tam některé okno. Měsíc však vydával dost jasu, aby bylo možné zahlédnout obrysy velkých hotelů na třídě Promenade des Anglais. Na hlavních ulicích stálo pár aut. Jedinou oázou světla v těchto ranních temnotách byl přístav, který zářil bílými i barevnými světly. Zde kotvil Seafarer. Jak letadlo ztrácelo výšku, mohl Palfrey vidět můstek mezi lodí a přístavištěm; po můstku právě přenášeli dvě nosítka a opodál bylo vidět přistavený ambulanční vůz.

Během letu obdržel poslední seznam obětí. Další tři pasažéři a jeden člen posádky byli vážně zraněni. Nikdo nebyl nezvěstný. Věděl, že jakmile přistane, bude seznámen s nejnovějším vývojem situace. Informovat ho bude mladý Simon. Klesali k zemi. Palfreye téměř oslepila světla přistávací plochy. Opřel se a zavřel oči. Chtěl být trpělivý, ale nebylo to snadné. Byl velice nedočkavý: Copak mu asi řekne Julie?

Rozeslal zašifrované poselství všem důležitým agentům v celém světě, agentům v přístavech, na pobřežích i na zaoceánských lodích. V poselství žádal o jakékoliv informace a zprávy o jevu, který mu popsala Julie. Zejména se obracel na ty agenty, kteří se nalézali v oblastech přílivových vln, jež nebylo možno přirozeně vysvětlit. Očekával, že první zprávy obdrží už při svém pohybu v Nice.

Agent Z5 působící v Nice vlastní malou flotilu rybářských a zábavních lodí, které pronajímá návštěvníkům Riviéry; jmenuje se Henri Duval. Je to malý podsaditý muž, o němž nikdo kromě londýnské centrály netuší, že pracuje pro Z5. I on už jistě obdržel instrukce od Palfreye, ale na letišti nebude. Palfrey poslal zprávu rovněž Simonu Altingovi, jehož hlavním úkolem na palubě Seafareru bylo hlídat Julii. Simon by na letišti měl být.

Konečně se dotkli země; letadlo poskočilo a začalo zpomalovat. Reflektory ozařovaly letištní plochu, čekající sanitky a požární stanoviště u hlavních budov. Bylo tu jen pár lidí. Letadlo, kterým Palfrey přiletěl, byla Dakota, přivázející pravidelně luxusní potraviny z Anglie a vracející se s jiným nákladem zpět z Riviéry. Nebylo nic zvláštního na tom, že na palubě byl pasažér.

Za Palfreyem přišel druhý pilot a zeptal se: "Jak se vám líbil let, pane?"

"Vynikající!" usmál se Palfrey. "Nevyhledávám sice zrovna noční povyražení, ale tohle bylo velmi příjemné."

"Jste nesmírně laskav, pane," vrátil mu úsměv druhý pilot. "Na shledanou." Podali si ruce.

Palfrey sestoupil po schůdkách a zadíval se směrem ke skupince lidí stojících opodál. Čekali na vyložení nákladu; nákladní dveře letadla se právě otevíraly. Nikde však neviděl Simona a nikdo mu nepřicházel naproti. Zneklidnilo ho to. Kdosi mu ukázal cestu k celnici. Bylo příjemně teplo a vzduch byl prosycen vůní: někde tu musejí kvést pelargónie. Od moře přicházel svěží vánek. Palfrey vstoupil do celnice, kde stál před prázdným pultem osamělý muž.

"Něco k proclení?" zeptal se.

"Vůbec nic," řekl Palfrey. Ukázal mu svou průkazku a muž odpověděl:

"V pořádku, pane."

Palfrey vyšel ven. Proč tu není Simon? Proč tu není nikdo z lodí? Neklid, který Palfrey cítil od začátku celé téhle záležitosti, vzrůstal. Nestál tu ani žádný taxík, ale v poslední chvíli se přece jen objevilo auto, zablikalo světly a zastavilo vedle Palfreye. Pomyslel si: Simon dorazil na poslední chvíli. Pak se však otevřely dveře a z vozu vyskočil vysoký hubený muž. Nebyl to Simon Alting, ale Morris, stevard, jehož úkolem bylo sřezit profesora Corwella.

"Pardón, že jedu tak pozdě, kapitáne." Morris mluvil jako chuligán a vypadal trochu jako venkovský balík; byl kostnatý a měl hluboko za sazené oči. "Na poslední chvíli se vobjevily nějaké problémy. Chcete dozadu nebo vedle mě?"

"Vedle vás," řekl Palfrey a nastoupil do vozu. Morris práskl dveřmi, až se celé auto zatřásl. Popadl volant.

"Cesta dobrá?" zeptal se Palfreye.

"Ano. Co se stalo?"

"Simon spad' se schodů..."

"Spadl?"

"Nebo mu někdo pomoh!" Morris nastartoval a sešlápl plyn. "Kdoví. Stál až nahoře. Mohli sklouznout, anebo mu nákej hajzl pomoh. Je šeredně polámanej, ale kdo dneska na tý kocábce není? Hnusně si rozštíp' kebuli. Ale felčari říkaj, že bude dobrej. Du zrovna ze špitálu, proto sem tady tak pozdě."

Palfreye zamrazilo.

"A co slečna Shawnová?" zeptal se.

"Dobrý, ale někdo ji chtěl sejmut. Vodnes to místo ní spojovací důstojník. Teda, řeknu vám, to byla noc..."

Když za půl hodiny poté vstoupil Palfrey do její kajuty, vypadala Julie Shawnová už zase dobře. Byla čerstvě nalíčená a měla hladce sčesané vlasy, které dávaly vyniknout jejím jemným a čistým rysům. Měla průzračné modré oči, trochu zašpičatělou bradu, ale především nádhernou do bronzova opálenou pleť. Palfreye napadlo, že na to, co všechno v uplynulých hodinách prožila, vypadá mimořádně skvěle. Pomyslel si, že o Julii Shawnovou nemusí mít obavy.

Před Palfreyem se objevila horká káva, čerstvý toast a ovocný džus. "Tak začněte, a popořádku," pronesl Palfrey.

Pohodlně se usadil, zadíval se na Julii a prohrábl si vlasy. Julie vyprávěla.

Palfrey pozorně naslouchal.

"Ten stříbrný záblesk - řekněte mi, jak to vypadalo?"

"Nejdřív jsem se domnívala, že je to motorový člun. Jeden z těch moderních člunů s hliníkovým pláštěm. Strašně se leskl v měsíčním světle. Pak mě napadlo, že by to mohla být snad raketa, nebo tak něco. Jeden z cestujících, který byl na palubě se mnou, si myslel, že je to malá ponorka."

"Kdo další to ještě viděl?"

Otálela s odpovědí a Palfrey nenálehal.

"Corwell," řekla konečně. "A cestující jménem Paul Henson." Ve svých zprávách o Hensonovi podrobně referovala,

nebylo tedy co dodávat. "Nikdo jiný to vidět nemohl. Na palubě sice v tu chvíli byl ještě jeden pár, ale myslím, že ti lidé stáli na druhé straně."

"A co hluk?" zeptal se Palfrey. "Vycházel z toho stříbrného záblesku nějaký hluk?"

Znovu váhala s odpovědí. Palfrey věděl, že přemýšlí, neboť nechce říct nic, čím by si nebyla jista.

"Nemyslím," pronesla uvážlivě.

"Proč?"

"Ta věc se pohybovala velmi rychle," vysvětlovala. "Směřovala k boku lodi - na chvíli jsem si dokonce myslela, že je to torpédo. Pak teprve byla slyšet rána a po ní přišla ta vlna."

"Po té ráně?"

"Ano, pár vteřin po ní."

"A po té vlně, viděla jste ještě tu věc?"

"Ne."

"Jste si tím jista?"

"Naprostě."

"Kdy jste to zahlédla naposled?"

"Blížilo se to k lodi - nabralo to najednou rychlost. Pak jsem uviděla něco neuvěřitelného - voda se vznesla vzhůru, vypadalo to jako obrovský hřib, a pak už jen ta hrozná vlna..." odmlčela se. "Myslela jsem si v té chvíli, že jestli ta stříbrná věc je člun, musí se o naši loď rozbít na kusy; ale nevzpomínám si, že bych to pak ještě viděla, nebo slyšela nějaký zvuk kromě hučení vody. Když nás ta vlna zasáhla, chtěla jsem se dostat k profesorovi, ale zadržel mě Paul Henson. Kdyby to neudělal, smetlo by mě to."

"Viděla jste na té - na tom člunu někoho?"

"Ne. Paul řekl, že se mu zdálo, že tam viděl něco jako okno, ale neříkal, že by někoho viděl. Já jsem neviděla nic."

"Jak velké to bylo?"

"Jako malý motorový člun."

"Domníváte se, že to profesor Corwell zahlédl?"

"Předpokládám, že ano. Určitě viděl tu vlnu - stál čelem k ní a zvedl ruce," předvedla to gesto - dlaně jejích rukou se vztáhly k Palfreyově tváři. "Vypadalo to, jako by se chtěl bránit. Muselo ho to hrozně překvapit."

"Dokážu si to představit," řekl Palfrey. "A teď mi povězte o těch útocích na vás."

Popsala mu je přesně a věcně. Teprve potom se na ní projeví stopy vyčerpání; celou dobu byla dokonale vyrovnaná, hlas měla klidný. Zlomil se jí až ve chvíli, kdy popisovala okamžik, jak někdo vykřikl: "Bože, je mrtvý!"

Pozorně ji sledoval. Přejela si rukou po čele.

"Sape, myslíte si, že se mě chtěli zbavit, abych nemohla popsat, co jsem viděla?"

"Máte pro to jiné vysvětlení?"

"Ne. Ale to znamená, že oni..." znovu se odmlčela; byla zjevně rozrušená. "Pořád říkám oni! Ale kdo jsou ti oni? Kdo měl na takové věci zájem? Komu záleželo na tom, aby Timmy zmizel? A vůbec, jak to udělali?"

Protože Palfrey mlčel, pokračovala: "Ovšem, odpověď známe, nebo ne? Odpálili pod vodou jadernou nálož. Slyšela jsem, že to zničilo tři menší lodě a že asi třicet lidí přišlo o život. Kdo může být tak surový? Proč jim tak málo záleží na důsledcích toho, co dělají?"

Palfrey rozhodl ruce. "Dívejte se na to jinak. Až do dneška jsme o nikom takovém nevěděli, netušili jsme, že se něco takového stane - prostě nějakí oni neexistovali. Teprve nyní, když už je po všem, můžeme zahájit pátrání. Byla jste u toho od začátku a oni musejí vědět, že jste mě již o všem informovala. Takže teď už byste měla být mimo nebezpečí."

"Mimo nebezpečí?" opakovala.

"No ano, samozřejmě," řekl Palfrey. "Vědí teď, že už je zbytečné vám v tom bránit. Nic se vám nemůže stát, jestliže nezabíjejí jen z čiré radosti." Prohrábl si vlasy. "A dál. Ten, kdo vás napadl, kdo zabil spojovacího důstojníka a srazil Simona, už určitě utekl. Mohl to být kdokoli z cestujících nebo z posádky. Jen spojovací důstojník by ho mohl identifikovat..."

Palfrey se napřimil: "Myslím si však, že naše pátrání můžeme přesto zúžit. Chci, abyste začala spolupracovat s někým z posádky. Musíte projít seznamy všech pasažérů i posádky - tak bychom mohli zjistit jméno útočníka a jeho popis. Zahlédla jste ho přece?"

"Jen jeho záda. Byl vysoký a tmavý, řekla bych, že musel být dost mladý."

"Jeho tvář jste neviděla?"

"Ne."

"Julie, tohle je podstatné - pro vás i pro nás všechny. Kdybyste ho zahlédla, bylo by to pro vás nebezpečné."

"Ne, do tváře jsem mu neviděla," řekla potichu Julie. "Ale určitě bych ho poznala ze zadu. A také jeho hlas!"

6. kapitola Překvapení

Palfrey opustil Seafarer, když se Nice už probouzela. Odjížděl z přístavu k hotelu na Promenade des Anglais a pozoroval, jak pomalu ožívají trhy s květinami a zeleninou; tramvaje rachotily ulicemi, voda smývala ulice podél

chodníků. Otevíraly se malé pekárny a všude voněl čerstvý chléb, první školáci v krátkých kalhotách a podkolenkách vybíhali do ulic pro dlouhé bagety k snídani. Moře bylo klidné.

Vystoupil z taxíku před velkým bělostným hotelem, na jehož terase sedělo už několik prvních časných hostů u svých loupáček a housek, kolem nich postávalo několik unaveně vyhlížejících číšníků.

Zamířil do hotelu.

Byl si vědom nebezpečí, které mu hrozí; když "oni" věděli o Julii a Simonovi, vědí i o něm. Jediný, kdo je dokázal zmařit, byl Morris; dobrý agent, člověk toho typu, který nebudí podezření. Další dva agenti ale poznali a také se je pokusili zabít. Rovněž dobře věděli, že je na palubě i Corwell. Proč ho potřebovali zabít?

"Ne," řekl si Palfrey polohlasem, "to není ta správná otázka."

Došel k recepci. "Přejete si?" otázal se recepční.

"Mám tu na pár hodin rezervovaný pokoj."

"Aha, doktor Palfrey?"

"Ano." "Vše je připraveno," řekl recepční a kývl na ospale vyhlížejícího chlapce ve světle šedé uniformě. "Doprovod' doktora Palfreye do pokoje 101!"

"Ano, pane." V chlapcově angličtině byl slyšet jen velmi slabý přízvuk.

Výtah je vyvezl o dvě poschodí vyš. Apartmá 101 byl rozlehlý pokoj s výhledem na moře a s přilehlou ložnicí. Slabě tu byl cítit parfém po předchozím hostu. Chlapcovy prsty sevřely pár drobných, uklonil se, zabrebenil francouzsky merci bien, m'sieu, a odešel.

Palfrey zamkl dveře, přešel k oknu zakrytému staženými roletami a jednu z nich vytáhl. Před očima se mu otevřela nádherná scéna - slabě zamlžené moře, jehož hladinu, po níž se honily prchavé stíny, čeřil ranní vánek.

"Ne," řekl si znovu, "to není správná otázka." Zamířil k telefonu, chvíli počkal, a když zvedl sluchátko, udal spojovatelce číslo u Elisabethville v Katanze. Vrátil se k oknu a čekal na zazvonění. "Nejde o to, že chtěli zabít Corwella; to by mohli zvládnout celkem bez problémů - přestože byl střežen, stoprocentní ochrana před vraždou neexistuje. Mohli ho zabít tak jako spojovacího důstojníka a jako se pokusili zabít Julii. Tu vlnu nevyvolali přece proto, aby zabili jediného člověka," přemýšlel Palfrey polohlasem.

Věděl, že uvažuje logicky správně. Proč ale vyvolali tu vlnu, proč volili právě takový prostředek? Vystávaly před ním další otázky, na něž si nedokázal odpovědět; přesto se mu zdálo, že začíná tušit o co jde. Stál u okna, díval se na moře a čekal na první zazvonění telefonu.

Místo toho však uslyšel jiný zvuk, velmi slabý, sotva postřehnutelný. Nehýbal se, jen bedlivě poslouchal. Znovu si uvědomil vůni parfému v pokoji. Slabý zvuk slyšel teď zcela zřetelně, bylo však obtížné určit, odkud pochází - zda z pokoje, z chodby, oknem, tonoucím ve slunečním světle, nebo jestli ho přináší silící vánek.

Vtom se ozval telefon.

Otočil se a pohlédl nejprve do otevřených dveří oddělujících ložnici od pokoje. Neviděl nikoho. Telefon stále vyzváněl. Natáhl ruku, zvedl sluchátko a postavil se tak, aby měl dveře stále na očích.

"Váš hovor, pane," ozvala se centrála.

"Děkuji."

"Okamžik, prosím," požádala spojovatelka.

Čekal. V ložnici neviděl žádný pohyb. Přesvědčoval sám sebe, že vůně parfému není silnější. Okno se zachvělo a zaharašila roleta. Popošel, aby viděl na balkón.

"Sape," zaslechl v telefonu hluboký hlas. "Jak se daří?"

"Stefane," odpověděl Palfrey srdečně. "Mám trochu starosti, ale jinak to jde."

Byl by si přál, aby dokázal všechny své myšlenky soustředit na rozhovor se Stefanem. Byl to jeho nejstarší přítel a druhý šéf Z5. Stefan Andromovič dobře věděl o jeho starostech v souvislosti s tajemnými událostmi na moři; znal Palfreye moc dobře na to, aby si nedokázal představit, jak velké jsou jeho obavy z toho, že by někdo mohl nalézt způsob, jak ovládat svět z hlubin moře.

Znali se už tak dobře a tak dlouho, že slova pro ně nebyla nejdůležitější. Kdykoli se sešli, třeba po dlouhé době, stačil jim pevný stisk ruky a klidný pohled z očí do očí. Hluboká náklonnost a porozumění, které se mezi nimi za dlouhá léta vyvinulo, učinilo z nich téměř bratry, ač jejich zázemí bylo tak odlišné. Doktor Stanislav Alexander Palfrey, jehož přezdívka SAP byla utvořena z iniciál jeho jména, pocházel z řad anglické aristokracie, studoval v Etonu a na Oxfordu, získal lékařský diplom... Stefan Andromovič byl Moskván, v mládí silně poznamenaný stalinismem, současně ale jeden z prvních Rusů pochybujících o nutnosti studené války. Sloužil svým pánům do té doby, než Moskva ocenila jeho kvality a využila jich k navázání styků se Západem.

Přijal funkci zástupce šéfa Z5 s vědomím a souhlasem Moskvy. Byl zcela zproštěn - právě tak jako Palfrey - všech závazků vůči své vládě. Palfrey se s Andromovičem neviděl několik týdnů a naposledy spolu mluvili telefonem před deseti dny. Stefan měl nějakou práci v Elisabethvillu.

"Co se přesně stalo?" zeptal se Andromovič.

Palfrey mu všechno dopodrobna vyličil. Stefanovi muselo být jasné, že si nenechává nic pro sebe. Během rozhovoru Palfrey ještě několikrát pohlédl do ložnice. Nic se tam nehýbalo. Jen vůně parfému opět trochu zesílila.

"Doufám, že získám popis toho člověka, který zabil spojovacího důstojníka a napadl Julii," pokračoval Palfrey. "Jist si tím ovšem nejsem. V každém případě je to, myslím, jediné východisko."

"Sape, jsi tam sám?" zeptal se náhle Stefan.

"Doufám," odpověděl Palfrey.

"Teď rozumím," řekl Stefan. "Jsi..." v jeho hlase bylo cítit neklid. "Jsi v pořádku? Nehrozí ti nějaké nebezpečí?"

"Nemyslím," odpověděl Palfrey. Celkem logicky totiž předpokládal, že kdyby ho někdo chtěl zabít, už by se o to

pokusil.

"Už jsi hotov s tím svým případem, Stefane?"

"Ano, a mohu přijet, kdykoli bys potřeboval," nabízel Andromovič.

"Přijed' hned," řekl rychle Palfrey. "Sem, do Nice."

"Zítřka ráno jsem tam," slíbil Andromovič. Jeho hlas se zklidnil; mluvil dokonalou angličtinou. Jediné, co upozorňovalo na to, že angličtina není jeho mateřský jazyk, byla přílišná dokonalost, s jakou vyslovoval. "Sape, poslyš..."

"Ano."

"Mám zavolat do Nice a říct Duvalovi, ať za tebou někoho pošle? Může tam být do deseti patnácti minut. Co říkáš?"

"Dobrý nápad," řekl Palfrey. "Díky Stefane. Tak zítřka!"

"S pomocí boží," dodal Andromovič a zavěsil.

Palfrey také. Zaslechl cinknutí telefonu a slabé nárazy vánku do okna. Podíval se ven na moře - bylo zčeřené. Z terasy a bulváru sem doléhal hluk, ačkoli okno bylo zavřené.

V pokoji se nic nehýbalo. Palfrey vytáhl z kapsy cigaretové pouzdro se zabudovanou malou automatickou pistolí - jednu z nejneviněji vyhlížejících zbraní, které běžně používal. Došel ke dveřím do ložnice a vytáhl jednu cigaretu.

Otevřel dveře dokořán a udělal ještě dva kroky - hned nato zažil jedno z největších překvapení svého života.

Na obrovské široké posteli se zlatým a stříbrným zdobením uviděl dívku.

Seděla na polštáři, na sobě měla růžovou vestu z angorské vlny nebo z čehosi podobně jemného a měkkého. Její tvář byla krásná, plet' dokonalá a oči jasně modré. Vypadala jako panenka. Usmívala se. Vůně parfému zde byla silnější než vedle v pokoji.

"Dobrý den," řekla.

Její hlas byl jasný, trochu neskutečný. Něco v jejích rysech připomínalo Japonku, třebaže Japonka to určitě nebyla. Při pohledu na ni mu vytanulo na mysli jediné slovo - cudná. Seděla tady na posteli v jeho ložnici, jako kdyby o svatební noci čekala na manžela - a vypadala cudně! Chtělo se mu zasmát.

"Ahoj," řekl, "jak se máš?"

"Dobře, děkuji."

Její poloobnažené krásné paže spočívaly na přikrývce. Není to víc než dítě, pomyslel si - i ta její odpověď "dobře, děkuji," zněla jako pečlivě naučená fráze malého děcka. Palfrey usedl na okraj postele a zadíval se na ni. Hleděla na něho pozorně. Nebo s nadějí? S příslibem?

"Kdo jsi?" zeptal se.

"Kým byste chtěl, abych byla?"

"Kým..." zopakoval a zarazil se. Nemohl se ubránit úsměvu. Koutky jejích rtů sebou zacukaly; jako by věděla, na co myslí. Malá usměvavá holčička...

Palfrey potřeboval jen chvíli na to, aby se vzpamatoval z překvapení a zvážil situaci. Nakonec se rozhodl pro malou hru.

"To opravdu nevím," řekl. "Snad mou dcerou."

"Dcerou," zopakovala. Pak se naklonila dopředu. Byl si jist, že to nebyla náhoda, když jí ta růžová vesta sklouzla z ramen. Nemohl si nevšimnout hladkých, bělostných a skvostných křivek jejích ňader. Bylo to naprosto úmyslné a on pochopil, že ten první, téměř dětský dojem, který na něho udělala, naprosto nebyl na místě. Byla to mladá, nepochybně však zkušená žena. Neudělala už žádný jiný pohyb, snad jen trochu zvedla paže a vesta se vrátila na místo. Jeho pohled se zvedl k její tváři. Usmívala se.

"Ptala ses, kdo bych chtěl, abys byla," připomněl jí.

"Musím být zrovna vaší dcerou?" zeptala se.

"Myslím, že jsem rád, že nejsi."

Měla nádherně vykreslené, téměř černé obočí a záplavu černých vlasů; to vysvětlovalo, proč mu připomínala Japonku. Její oči zářily, jako by se skvěle bavila.

"Asi byste nerad viděl svou dceru v posteli neznámého muže, že?"

"Ano," přikývl Palfrey. "To bych tedy opravdu nerad."

"Jste hrozně staromódní."

"To jsem."

"V každém ohledu..." usmála se.

Poprvé od okamžiku, kdy jí spatřil, pomyslel na veškeré souvislosti. Bylo očividné, že má co dělat s "nimi". Skutečnost, že na to nemyslel od počátku, ho zneklidnila. Jak to, že tu s ní jen tak seděl a mluvil jako nějaký strejce?

V každém ohledu, řekla, v každém ohledu staromódní. V jakém ohledu? Vůči ní? V tom, co dělá? Vůči Corwellovi?

"Jakých ohledech?" zeptal se.

"Doktore Palfreyi." Znovu se předklonila a vztáhla k němu paže. "Jste velmi osamělý... Už od smrti vaší ženy. Hodně jsem toho o vás slyšela. Muž by nikdy neměl zůstat dlouho sám - to je velmi staromódní."

"Muž přece smí trávit svůj čas, jak chce," odpověděl jí.

"Vy to tak chcete? Nebo trávíte čas podle toho, jak vám nařizují starodávné konvence - nebo spíš romantické konvence?"

Její hlas byl velmi věcný; nakláněla se blíž a blíž a její vesta se víc a víc rozhalovala. Už velmi dlouho nebyl žádné ženě tak blízko. Uvědomoval si dobře svou touhu, zároveň však i to, že ta žena je tu jen proto, aby ji vyvolala. Aby ho zmátla a odvedla od práce, kterou sem přijel vykonat.

"Doktore Palfreyi," řekla a tiše dodala: "Sape." Zнала tedy i jeho přezdívku. Jak to, že toho vůbec tolik věděla. Jak se vůbec dozvěděla, že je tady? "Sape," pokračovala, "proč tak marníte život? Proč odmítáte to, co stojí za prožití? Proč se pokoušíte zachránit starý svět, staré způsoby života? Proč nezapomenete na minulost - vaši i světa? Proč místo toho

nepomáháte budoucnosti?"

7. kapitola Pozvání

Palfrey se trochu naklonil; odtáhl se od té ženy, ale zůstal sedět na posteli. Její ruce opět spočívaly na přikrývce a výstřih její vesty jen spoře zahaloval nabízenou krásu.

Palfrey se teď již cítil zcela vyrovnaný a jistý sám sebou. Přesto však mu to nemyslelo tak rychle jako jindy. Nebylo se nakonec čemu divit. Skoro se té úvaze zasmál. I ona se usmála, jako by se právě stalo něco velmi veselého. Jenže co je na téhle situaci veselého? napadlo Palfreye. Spojovací důstojník leží v rakvi, vážně zraněný Simon Alting v nemocnici, Julie je v nebezpečí... Zemřelo mnoho nevinných lidí a spolu s nimi možná i Corwell. ...

Jak je možné, že tu jen tak sedí a klábosí s ní? Jak je možné, že není pobouřený ani rozčilený? Proč se nesoustředí na to, aby co nejlépe využil téhle zvláštní situace a získal od té dívky nějaké informace?

"Slyšíte mě?" zeptala se. "Proč nechcete pomáhat budoucnosti, novému světu?"

"Vždyť to dělám..."

"Můžete si to myslet, ale jediné, co skutečně děláte, je to, že znovu vytváříte starý svět na troskách toho, který zaniká. A na to jste příliš dobrý, Sape, příliš dobrý."

"A kde je ten váš nový svět?"

Náhle měl absurdní dojem, že mu začne vyprávět o životě na jiné planetě. Velmi dobře věděl, že něco takového je holý nesmysl a že život kdekoliv jinde ve vesmíru je takřka vyloučený. Když ale řekla "nový svět", měl pocit, že opravdu mluví o něčem mimo zemi.

Musím vstát a odejít od ní, napadlo ho naráz.

Ona se však k němu znovu naklonila a poprvé ho vzala za ruku; její ruce byly velmi jemné a studené, ale svírala ho pevněji, než by se byl nadál.

"Sape," vydechla, "mohlo by to být nádherné, kdybyste byl tam dole s námi! Jste člověk, kterého bychom velmi potřebovali."

Tam dole s námi! Takže svět, o kterém mluví, je někde pod zemí - nebo pod mořem. Palfrey si konečně uvědomil, co mu připomíná její vesta - tělo nějaké neznámé ryby; byla v tom jakási nezemská krása. Jako by na ni hleděl skrze sluncem prozářenou vodu...

Tam dole s námi!

"Má to být nabídka?" zeptal se Palfrey. Odtáhl se a vstal. Ležela teď na polštářích a pobaveně se usmívala. Měl zvláštní dojem, že navzdory svému mládí je starší a moudřejší než on.

"Ano," řekla. "Je to velmi seriózní nabídka. A byl byste velice nerozumný, kdybyste ji odmítl."

"Dobře, ale kam... kam bych měl jít?"

Neodpovídala. Zdálo se mu, že její úsměv rychle vyprchává, a když promluvila, byl její hlas téměř ostrý:

"To vás poznáte!"

"Co po mně vlastně chcete?" zeptal se.

Teď, když se dostal z jejího dosahu, pracovala jeho mysl daleko volněji a svobodněji; připadalo mu, jako by ho blízkost její krásy zotročovala. To pouto ale dokázala rozbít vzdálenost několika stop. Stál už u okna a prohlížel si ji. Napadlo ho, že dosud neviděl ženu ani dítě, vypadající tak - neposkvrněně.

"Jestli chcete vědět víc," řekla, "musíte přijít a promluvit si s Patriarchou."

"Kdo je to Patriarcha?"

"Sape," pronesla jemně. "Nemáte ani tu nejmenší šanci se ode mne cokoli dovědět, i kdybyste mi kladl ty nejzákladnější otázky. Známe způsoby, jak se nenechat přinutit k mluvení. Někteří z našich lidí, naši agenti, vystoupili do hořejšího světa se zvláštním posláním. Měli jsme dva své agenty na Seafareru, jeden už je mrtev, a dva máme v Nice. Další sem mohou být okamžitě vysláni. Obvykle se vracejí se splněnými úkoly," pokračovala. "Někdy se jim ovšem nedaří. Jsou-li zraněni tak, že by se už nedokázali vrátit, zabijí se. Jeden z nich to právě tady, v jižní Francii, udělal. Uprchl z lodi - ze Seafareru - poté, co zabil spojovacího důstojníka a pokusil se zabránit vaší Julii, aby vám podala zprávu. Zlomil si však ruku; to poškodilo jeho fyzickou dokonalost natolik, že když předal zprávu dalšímu z našich agentů, zabil se. Byla jsem o tom informována před svým příchodem. Vydávala jsem se tu za služku, je to velmi snadné. Všechno je tady v hořejším světě pro nás snadné, přejeme-li si to dostatečně silně."

Palfrey se zamyslel: hořejší svět? Pak řekl: "Proč bylo nutné zabít?"

"Sape," přerušila ho, "život a smrt ve vašem smyslu slova pro nás nemají žádný význam - smrt, to je účel, který světi prostředky. Málokdo je nepostradatelný. Musíme zabezpečit, aby žádný z našich agentů nebyl chycen. Musíme také dokazovat, jak dokážeme být nemilosrdní. Nesnažte se lpět na vašich zásadách. S tím se nikam nedostanete. Nedožvíte se, kdo je Patriarcha, nedožvíte se, odkud přicházím, neuděláte-li co vám říkám, a neodejdete-li tam, kam se vám nabízí. Mohu vám slíbit, že naleznete nový druh krásy, nový život, vzrušení a rozkoš, jako všichni, kteří jsou pozváni, kteří pomáhají budovat náš nový svět. Kdybychom o vás nestáli, nebyla bych tu."

"Nenabízela by ses," pronesl Palfrey ostře. "Bez Patriarchova souhlasu..."

Znovu se zasmála.

"Ale Sape, jste opravdu příliš staromódní. Řekla jsem vám, abyste se přestal řídit svými starodávnými zásadami. Co jiného jsou vztahy mezi pohlavími, než prostředek k vytváření nových světů, nových lidí, nové společnosti - co je špatného na tom, když se stýká rozumný a fyzicky dokonalý muž s fyzicky dokonalou ženou, která má - řekněme - dobré úmysly?"

"Je střídmost taky staromódní?" zeptal se Palfrey.

"Musím se pokusit vyjít vám vstříc," řekla. "Sape, tím, že pracujete pro vlády umírajícího světa, ztrácíte čas. Zahazujete báječné příležitosti. Jednu vám nabízím a slibuji, že toho nebudete nikdy litovat. Potřebujeme vás. Potřebujeme všechny muže, kteří mají ideály, jasnou mysl, muže, kteří přesně vědí, co chtějí a kam směřují. Sape..."

Nehybně stál a pozoroval ji.

Prudkým pohybem se zbavila vesty. Odhodila příkrývku a rychle vyskočila z postele. Byla nevýslovně krásná.

Dokonalá - bez poskvrny. Rozbušilo se mu srdce, těžko se mu dýchalo.

"Sape!" Přistoupila k němu s rozevřenou náručí. "Proč nechceš, abych ti ukázala, jak bude náš nový svět vypadat?"

Slíbuj ti, že to bude báječnější než všechno, co jsi dosud poznal. Žádná žena ti nikdy nedá to, co ti mohu dát já!"

Byl to zvláštní, skoro děsivý okamžik. Zdálo se mu, že jí podlehne, že už nedokáže ustoupit zpět. Myšlenky, které mu rychle vířily hlavou, se točily jen kolem téhle ženy, její krásy a nového světa, zbaveného všeho starého - starého světa, o nějž přišel s Drusillou, starého světa, který...

Drusilla.

"Žádná žena ti nikdy nedá to, co ti mohu dát já," řekla tahle zvláštní dívka.

Před Palfreym se zjevila Drusilla. Její tvář, vysoká a půvabná postava. Ne, žádná žena mu nemůže dát to, co mu dala Drusilla.

"Sape!" vykřikla dívka. Stála těsně u něj a dotýkala se ho; její oči byly obrovské a plné příslibů, jako by cítila, že nad sebou už takřka ztratil vládu. "Sape, pojd'. Pojd', ať tě přesvědčím..."

Neustoupil. Naopak, pevně ji chytil a zvedl do výšky. Překvapilo ji to, ale nevykřikla ani se nebránila. Odnal ji k posteli, jako by podlehl jejímu svádění. Strhl prostěradlo a rychle ji do něj zabalil. Nastal kratičký zápas, při němž se míhaly paže a vlasy její vlasy - v příštím okamžiku už vypadala jako kokon, z něhož vykukovaly jen nohy a hlava. Strhl další prostěradlo a znovu ji zabalil, takže vypadala jako cívka bavlněné příze. Pořád se ještě neprobrala ze šoku. Když se Palfrey narovnal, uviděl její tvář s otevřenými ústy lapajícími po dechu a s doširoka otevřenými očima.

"A teď si popovídáme," řekl. "Cítím se takhle bezpečněji!" zašklebil se na ni. "Kdo jste?"

Neodpovídala. "Možná si myslíte, že jste proti výslechu odolná," pokračoval Palfrey a do jeho hlasu vstoupila jistá ponuřost. "Uvidíte ale, že nikoli. Ten starý svět má také své metody - a velmi úspěšné. Zdokonalili jsme techniky vymýváním mozku. To, co dříve trvalo měsíce, dokážeme teď za hodinu. Pro jistotu si pomáháme fyzickou silou a psychickým tlakem, ale pravé tajemství tkví v drogách. Samozřejmě bude lepší, popovídáme-li si bez nich, ale bude-li to nutné, umím je použít.

Otočil se k nočnímu stolku, vytáhl malý kufřík a z něj vyndal chromované pouzdro. Odšrouboval uzávěr a v jeho ruce se objevila injekční stříkačka. Položil ji dívce na dohled a pak vyňal ampulku s drogou.

Podíval se na dívku. Její oči se zavřely, jako by náraz podlehla únavě.

"To vám nepomůže," řekl Palfrey znepokojeně, "spánek vám k ničemu nebude."

Otevřela oči. To, jak nyní vypadala, mu připomnělo jeho syna, když měl dovoleno zůstat dlouho vzhůru; měl z toho vždy velkou radost, ale spaní ho nakonec pravidelně přemohlo. Jeho oči se vždycky pomalu zavíraly a on se pokaždé snažil je znovu otevřít, aby se mu vzápětí zase zavřely. Nakonec usnul a Palfrey ho odnesl do postele, následován Drusillou, která se na tu chvíli vzdálila i od návštěv.

Dívka usnula.

"Probudte se!" vykřikl Palfrey a štípl ji do ucha.

Nepohnula se.

"Probudte se!" přikázal znovu a zacpal jí nos.

Spala.

Díval se na ni. Její řasy, černé jako její vlasy, se odrážely od jemné pleti; její krása byla neměnná. Uvědomil si, že si asi dokázala navodit hypnotický "spánek". Spánek nebo kóma? Věděl, že existují takové zvláštní způsoby autohypnózy - třeba u jogínů a náboženských fanatiků - ale nikdy se s tím dosud nesetkal.

Palfrey zkoušel dívku tahat za vlasy, štípal ji do uší, jehlou ji zkusil píchnout do chodidla. Ani se nepohnula.

Byl sice lékař, ale dlouho už svou profesi neprovozoval, neměl také žádné instrumenty. Přešel proto k telefonu a vytočil Duvalovo číslo.

"Potřebujete pomoc, doktore Palfreyi? Volal mi Andromovič z Elisabethvillu a říkal, že snad budete mít nějaké potíže..."

"Potřebuji doktora, kterému bych mohl naprosto důvěřovat," řekl Palfrey. "Jak rychle mi ho můžete poslat?"

"K čemu?"

"Mám tu někoho, kdo je v kómatu nebo pod autohypnózou."

"Pak to chce odborníka," poznamenal Duval. Jeho angličtina byla stejné kvality jako Andromovičova, protože strávil velkou část svého mládí a válečná léta v Anglii. "Ve zdejší nemocnici pracuje takový lékař, Phillipe Gaston. Často léčí pomocí hypnózy a má s tím úspěchy. Kdo je ten pacient, doktore Palfreyi?"

"Ještě nevím. Ani doktor Gaston to nebude vědět. Chci, aby prostě přišel, prohlédl pacienta, sdělil mi svůj úsudek a pak na všechno zapomněl."

"Zařídím to," slíbil Duval a znepokojeně dodal: "Nehrozí vám nebezpečí?"

"Zatím ne," ujistil ho Palfrey.

"Na chodníku proti vašim oknům jsou dva muži, stačí je zavolat. V hotelu jsou dva elektrikáři, hned vedle vašeho pokoje, také naši lidé. Potřebujete ještě něco?"

"Jen Gastona," řekl Palfrey. "A abych nezapomněl - řekněte mu, ať si s sebou přinese fotoaparát s bleskem."

"Ano. Doktore Palfreyi..."

"Připadáte mi tak nějak..."

Palfrey řekl: "Zažil jsem jen malé překvapení. Asi je to slyšet. Jsem ale v pořádku."

"Doufám, že budete ještě víc v pořádku, když vám řeknu, že byl nalezen člověk, který zabil spojovacího důstojníka," pronesl Duval. "Buď se zastřelil sám, nebo ho zastřelili. Jeho tělo bylo objeveno v jednom údolí v horách. Měl zlomenou ruku."

"Mrtvý," hluše odvětil Palfrey.

"Ano, je to tak," přitakal Duval. "Budete-li mě potřebovat, stačí zavolat."

"Děkuji, Duval," řekl Palfrey a zavěsil.

Přemýšlel o muži, jehož úkolem bylo sledovat Julii, o muži, který zabil spojovacího důstojníka a sám už je teď mrtvý. Byla to důležitá stopa, nyní už bezcenná. Zbývá tedy jediná naděje: ta dívka na posteli.

Možná se však mýlím, napadlo ho. Vždyť ti další agenti, o nichž mluvila, musejí být stále ještě v Nice, takže by mělo být možné je identifikovat a případně přijít i na stopu jejich vůdci.

Vlastní úvaha ho však příliš nepřesvědčila.

Posadil se, aby si zaznamenal dívčin popis a ověřil si, že je co nejpřesnější. Pak zatelefonoval do Londýna Merrittovi a nadiktoval mu své poznámky. Merritt popis rozešle do Nice a všem agentům Z5.

"To děvče vypadá na pěknou krasavici, co?" usoudil Merritt. "Předám to našim a policii, Sape. Potřebuješ sehnat někoho, kdo ji viděl, je to tak? Kdekoli a kdykoli, co?"

"Hlavně někoho, kdo ví, kde žije a kdo zná její rodinu."

"Udělám všechno, co bude možné," slíbil Merritt.

Palfrey věděl, že pokud někde existuje jakákoli stopa po té dívce, jeho muži ji najdou.

Jak vlastně dokázala působit zároveň mladě i zrale, naivně i dospěle?

Ozvalo se zaklepání na dveře. Duvalovi lidé by jistě nedovolili vstoupit nahoru nikomu nezvanému. Palfrey se přesto choval obezřetně.

Muž ve dveřích byl vysoký, velice hubený, středního věku, typický Francouz. V jedné ruce nesl černý lékařský kufřík, ve druhé fotoaparát.

"M'sieu?" usmál se. "Jsem doktor Gaston. Očekáváte mě, že?"

8. kapitola

Kóma

"Je to velice zvláštní," pronesl doktor Gaston. Narovnal se nad postelí, kde dívka ležela, a znovu ji přikryl prostěradlem až k bradě. Poklepal si prstem na špičku nosu a vypadal ustaraně a zamyšleně. Palfrey si všiml, že doktorova gesta svědčí o jeho živé povaze, jako lékař působil velmi profesionálně.

Pohrával si se stetoskopem a po chvíli řekl: "Nepochybně jde o kóma - ale z jakých příčin? Není to alkoholické bezvědomí. Není to encephalitis lethargica - říkal jste, že jste nepozoroval ani náznak probuzení, když jste na ni volal. Já to mohu jen potvrdit. Nevidím také nic, co by svědčilo o cerebrální trombóze a nemám dostatek informací, abych mohl uvažovat o cerebrálně vaskulárním poškození.

Zařadil se na Palfreye. Vysunul bradu a zammul si ruce: "M'sieu!"

"Dospěl jste snad k nějakému závěru?" zeptal se trpělivě Palfrey.

"Dospěl jsem k jakémusi názoru, ale nemohu tvrdit, že je stoprocentně pravdivý. Nemám dost informací ani o pacientce, ani o dalších vnějších faktorech. V minulosti jsem se už s takovými případy setkal. Domnívám se, že v jejím případě lze mluvit o dobrovolně navozeném hypnotickém transu. Je to věc známá zejména v Indii, Súdánu a některých částech Persie. Jsem si však jist, že to pro vás není žádné překvapení."

"Nechtěl jsem tomu věřit," poznamenal Palfrey.

"Ale, ale, prosím vás. Lékař a člověk vašeho intelektu..." usmál se Gaston a mávl rukou. "Musíte přece věřit tomu, co vám říkají vaše oči a mozek. Doufám, že se mnou souhlasíte?"

"Hypnotický trans nebo kóma, obojí pravděpodobně úmyslně navozené," přitakal Palfrey a v duchu dodával: Úmyslně, protože věděla, že ji potom nikdo nepřinutí, aby promluvila.

"Takže si přejete, aby byla přijata v nemocnici?" zeptal se doktor Gaston.

Palfrey se na chvíli zadumal, než odpověděl: "Ano, jistě, buďte tak laskav. To bude nejlepší."

"Budu se snažit na ni dohlédnout," prohlásil doktor Gaston. "Pošlu pro vás, kdybych zjistil, že se jí nedaří procitnout."

"Výborně," přikývl Palfrey a dodal: "Tudy, prosím."

Doktor sbalil svůj kufřík a zamířil ke dveřím.

"Je to velice zajímavé, opravdu. Děkuji vám za příležitost setkat se s takovým pacientem."

Vyšel ze dveří, Palfrey za ním zavřel a vrátil se do pokoje, kde na posteli ležela dívka. Její šaty byly přehozeny přes židli. Zadíval se na ně, ale ani se jich nedotkl; rychle zatelefonoval Duvalovi.

Když se Francouz ozval, Palfrey vyhrkl:

"Dvě věci, rychle. Potřebuji tmavovlasou dívku, která je ochotna riskovat..." Na chvíli se odmlčel. Vzpomněl si totiž na Julii. "Velmi riskovat. Zrovna jsem dostal nápad. Mluvil jste dnes s Julií Shawnovou?"

"Ne."

"Promluvím s ní," rozhodl se Palfrey. "Dávejte, prosím, dobrý pozor, ano? Za prvé - zdržte o hodinu sanitku, která sem má přijet, a obsaďte ji svými lidmi."

"Ano."

"Za druhé - řekněte svým dvěma mužům tady v hotelu, aby mi přinesli velký prádelní koš. Až jim potom dám znamení, zase ho odnesou. Chci, aby ho umístili na Seafarer; do kajuty Julie Shawnové."

"Dobře."

"A postarejte se o to, že tam koš bude v bezpečí."

"Co v něm bude?"

"Člověk," odpověděl Palfrey.

"Aha," poznamenal Duval. "Pustíme našeho vězně?"

"Hned ne," odpověděl Palfrey. "Uvidíme..."

"Aha," opakoval se Duval.

Palfrey rychle zavěsil a vytočil číslo na loď. Je možné, aby byl telefon odposloucháván? Spoléhal na Duvala, že si to ověřil. Stejně ale věděl, že si nemůže být nikdy jist, protože všechny eventuality nelze uvážit. Musel riskovat.

Trvalo dlouho, než dostal spojení. Zdálo se mu, že už je zase naprosto ve své kůži. Duvalova ochota představovala velkou pomoc. Konečně se mu ozvala Julie. Palfrey si připomněl okamžik, kdy se viděli naposledy:

"To jsem já, Sap."

"Co se děje?"

"Julie," chvíli zaváhal. "Julie, mám pro tebe takovou... práci. O moc horší, než sledovat Corwella. Potřebuji někoho, kdo má přirozeně tmavé vlasy a kdo je volný. Aspoň teď."

"Jsem volná," odpověděla Julie.

"Kdybys radši ne..." nedopověděl Palfrey.

"Neblázni, Sape," řekla rychle. "Když jsem se na to jednou dala, bylo mi jasné, co mě čeká. Věrnost nade vše. Co mám udělat?"

Tohle byla celá Julie.

"Mám u sebe zvláštní návštěvnici, kterou jsem právě proměnil v zajatky. Odmlčel se, aby jí dal čas k pochopení toho, co jí říkal. Teprve potom dodal: "Má být převezena sanitkou do nemocnice. Chci, abys v té sanitce byla místo ní ty. S trochou štěstí pak místo ní unesou tebe. A s další trochou štěstí vás potom budou chtít vyměnit."

"Kdy mám podle tebe začít?" zeptala se Julie.

"Přijď ke mně hned teď," rozhodl po chvíli Palfrey. V jeho hlase byl neklid. "A nic si nebal."

Julie položila sluchátko. Nechala na něm chvíli ruku a hleděla na dveře. Seděla teď právě v kajutě na pravoboku lodi kotvící v přístavu. Slyšela lomoz a křik dokařů a přístavních dělníků. Udělala pár kroků a zahleděla se na sebe do zrcadla. Byla o mnoho bledší a oči jí nezvykle svítily.

Otevřela velkou koženou tašku, vložila do ní nějaká líčidla, papírové kapesníky a dvě tabulky čokolády. Tašku pak zavřela a vyšla ven. Usmála se na seržanta, který držel v chodbě službu.

"Zdravíčko, slečno. Konečně toho syčáka dostali."

"Jakého syčáka?" zeptala se Julie. Myslela teď už jen na své nové poslání.

"Jakýho? No přece toho hajzla, co oddělal pana Greena!" Green, tak se jmenoval spojovací důstojník, uvědomila si Julie.

"Hupnul do propasti někde v přímořských Alpách. Aspoň že tak," uzavřel seržant.

"Ano," přitakala Julie nepřítomně.

Auto, které pro ni Duval poslal, stálo hned vedle celnice, kde se celník jen letmo podíval na její tašku a pustil ji dál. Posadila se na zadní sedadlo malého renaulta a spíše než na budoucnost, myslela na minulost. Její otec i milenec sloužili v Z5. Guy - její láska. Když oba přišli o život ve službách organizace, Julie se zapřísáhla, že bude pracovat v Z5, bez ohledu na riziko. Jsou totiž dva druhy agentů: ti, kteří přijímají jakékoli riziko, a ti druzí, kteří mají jisté výhrady. Ona patřila k těm prvním.

S Palfreyem se znala už dlouho. Věděl všechno o jejím životě, o tom, že ona a Guy spolu žili, ačkoli nebyli manželé. Ostatně Palfrey znal dobře všechny své agenty; Julie nevěděla o nikom, kdo by měl jen desetinu Palfreyových znalostí. Nebyla do Palfreye zamilovaná, ale byla mu hluboce oddaná a bezvýhradně mu věřila. Mohla mít nejrůznější pocity, mohla mít obavy - jako například teď, ale jestliže se Palfrey domníval, že je něco nezbytné, pustila se do toho bez váhání. Tentokrát jí bylo jasné, že ji Palfrey žádal o pomoc s velice těžkým srdcem.

Měla by tedy být unesena místo té neznámé dívky.

Přála by si, aby ji mohla víc poznat, přála si vědět, co se vlastně stalo. Když vystoupila před hotelem, vešla dovnitř postranním vchodem, aby ji nevidělo zbytečně mnoho lidí. Vyjela výtahem do druhého patra a u dveří do pokoje ji uvítal Palfrey. Jakmile vstoupila, seznámil ji s tím, co se stalo, a se vším co od ní očekává. Mluvil s ní klidně a pomalu, snažil se, aby pochopila naléhavost celého případu. Zatímco mluvil, oblékla si dívčí šaty. Potom ji Palfrey odvedl do ložnice a oba se dlouho dívali na dívku, "spící" na posteli.

Julie se pomalu vzpamatovávala.

"Její pokožka nemá jediný kaz," vydechla.

"Vůbec žádný," souhlasil Palfrey. "Je až příliš dokonalá na to, aby byla skutečná."

"Kdo je to?"

"Nevím."

Julie se mu zahleděla do očí.

"Moc toho o tom všem nevíš, nemám pravdu, Sape?"

"Vím velmi málo," připustil. "A většinu toho, co vím, jsi mi řekla ty. Snažil jsem se vžít do jejich situace. Jestli hádám dobře, vezmou tě jakou svou zajatkyň. Zastaví sanitku někde po cestě. Unesou pacientku v domnění, že jde o jejich člověka. Až zjistí svůj omyl - a může jim to trvat dlouho - budou se, alespoň doufám, snažit o výměnu."

Julie se neubránila tomu, aby nepoznamenala: "S tím člověkem, co zabil spojovacího důstojníka, žádné cavyky nedělali."

"Myslím si, že ona je pro ně daleko důležitější," odpověděl Palfrey. "Julie, jakmile tě unesou, dávej na všechno pozor. Musíš si všechno pamatovat. Každé slovo, tvář, dům, auto, naprosto všechno, co by nám mohlo pomoci. Ale to ty přece víš."

"Vím," odpověděla stručně.

Pak zazvonil telefon; sanitka přijela.

9. kapitola

Sanitka

Julii odnášeli na nosítkách dva zřízenci. Oči měla zavřené, hlavu zavázanou, takže z ob vazů vykukovaly jen její černé vlasy. Dveře se zavřely a auto se rozjelo. Jeden ze zřízenců seděl naproti ní a upřeně ji pozoroval.

Kdy se to asi stane? Napadlo ji, že se Palfrey třeba mohl zmýlit a že k únosu vůbec nedojde. Chtělo se jí otevřít oči, ale neudělala to. Uvědomila si, že sanitka vjíždí do zatáčky. Pak ucítila dotek. Konečně otevřela oči a uviděla zřízence, jak se k ní naklání s injekční stříkačkou v ruce.

"Je to rozkaz doktora Palfreye," řekl.

Jehla pronikla kůží její paže. Zmocnila se jí panika:

"Sape, Sape, proč jsi mě nevaroval?" Pokusila se posadit, ale znovu klesla zpátky.

"Budete spát," pronesl konejšivě zřízenec.

Uspí jí a ona nebude nic vidět ani vědět; a může se stát, že se už třeba ani neprobudí... Sape, Sape, proč jsi to udělal?

Uvědomila si ještě, že to mělo svůj rozumný účel: kdyby věděla předem, že ztratí vědomí, bylo by pro ni mnohem obtížnější rozhodnout se, možná by to bylo dokonce nemožné.

Cítila, jak ji obklopují temnoty.

Sanitka jela k nemocnici zadními ulicemi. Řidič byl jeden z Duvalových mužů, stejně tak zřízenec. Oba dobře věděli, co je asi čeká. Když v jednom místě stočil řidič vůz do krátké rovné ulice, spatřil starého černého renaulta zaparkovaného na jedné straně a malý elegantní červený fiat, stojící přímo v cestě tak, že ho nebylo možno objet. Jen co sanitka zpomalila, nastoupil do kabiny vedle řidiče jakýsi muž. Usmál se - a v jeho ruce se objevila automatická pistole.

"Vystupte!" nařídil.

Řidič řekl: "Jak si to představujete! Vystoupit? Vezu pacienta a spěchám!"

"Vystupte!" nařídil velice naléhavě muž.

Palfrey si v hotelovém pokoji pročetl zprávy, které obdržel od Merritta. Zatím mezi nimi neobjevil žádnou, která by sdělovala cokoli o neznámé dívce, ale na to zřejmě bylo ještě příliš brzy. Některé zprávy však mohly mít opravdu velký význam. Palfrey se sice snažil o jejich pečlivé studium, ale neubránil se, aby nemyslel na Julii Shawnovou. Potom četl zprávu, které nemohl uvěřit.

V různých částech světa došlo k sedmi případům nevysvětlitelných přílivových vln s omezenými důsledky:

v Tichém oceánu, poblíž Havajských ostrovů;

v Tichém oceánu, poblíž Perthu v Západní Austrálii;

v Indickém oceánu, blízko Seychel;

v Rudém moři, u Adenu;

v Atlantském oceánu u Nových Hebrid;

v Severním moři na pobřeží Irska

a ve Středozemním moři u Nice.

Zprávy o důsledcích vln se podobaly jedna druhé - žádné seizmografické náznaky, žádná ze známých přirozených příčin, žádný otřes země. Ve všech případech mohlo jít nejspíš o jakýsi lokální podmořský výbuch. Palfrey o těchto případech věděl už z dřívější doby, ke každému z nich si také vyžádal další podrobnosti. Dosud si je však nikdy neuvědomil ve vzájemných souvislostech a zatím ho ani nenapadlo, že by mohly mít něco společného se zmizením profesora Corwella.

Nyní tu souvislost objevil.

Zmizelo totiž sedm prominentních vědců - matematiků, fyziků a chemiků, pokaždé za velmi podobných okolností.

Palfrey studoval podrobnou mapu světa a označil si na ní místa, kde vědci zmizeli, a oblasti vln - ani v nejmenším již nepochyboval.

K označeným místům pak připojil jména zmizelých a doplnil k nim všechna dosud známá fakta:

1.

Dr. Fumagi Kyma, americký bakteriolog, specialista na choroby vyvolávané mořskými bakteriemi či viry; bylo o něm známo, že se blíží k významnému zlomu ve výzkumu rakoviny. Byl na prázdninovém pobytu na Havajských ostrovech a věnoval se lovu tuňáků. Jeho loď ztroskotala a vrak byl nalezen. Předpokládá se, že je mrtev.

2.

Profesor Herbert Rackley, australský fyzik, autor významných objevů v oblasti radioaktivních částic. Surfoval na západoaustralském pobřeží. Tvrdí se, že utonul a byl roztrhán žraloky.

3.

Dr. Sigismund Dahl, švédský odborník na choroby srdce, vědec proslulý sestrojením umělého srdce, které - podle jeho vlastního přesvědčení - mělo podstatně prodloužit lidský život. Zmizel při plavbě poblíž Seychel.

4.

Dr. John Smith, anglický specialista na elektroniku, který právě dokončoval práce na vývoji převratného typu počítače. Byl na britské základně u Adenu, kde se testovalo použití počítače pro měření tlaku v mořských hlubinách. Zmizel spolu se svými kolegy při projížďce na jachtě.

5.

Otto Schumacher, lodní inženýr, jeden ze špičkových odborníků na podmořské plavby, známý svými pokusy s ponorkami s posádkou jediného muže, které dokázaly urazit bez jediného vynoření na hladinu i několik tisíc mil. Dostal se do bouře poblíž Nových Hebrid a zmizel.

6.

Patric Mullahy, irský vědec, který se specializoval na vysoce trvanlivou ocel a metalurgický výzkum v souvislosti s ponorkami. Zmizel při rybolovu poblíž Dublinu.

7.

Profesor Corwell.

Palfrey začal zkoumat fakta společná všem případům. Všechny oběti se nacházely blízko míst zasažených přílivovými vlnami, o nichž teď mohl předpokládat, že byly uměle vyvolány. Každý zmizelý byl významným specialistou a největším expertem ve svém oboru.

K prvnímu zmizení došlo před osmnácti měsíci, další pokračovala takřka pravidelně v tříměsíčních intervalech. Tak vyvolala menší pozornost, než kdyby k nim došlo naráz nebo s kratšími přestávkami. Znamená to, že "oni" už operují dlouhou dobu! Žádný z agentů Z5 nikde na světě tyto souvislosti nezaznamenal, právě tak jako "jejich" existenci. Sam Palfrey by patrně ani teď ještě nic nevěděl, kdyby po Corwellově zmizení nepřijal tak přísná opatření. Palfrey se nad těmito novými souvislostmi poněkud vyděsil.

Vtom se ozval telefon.

Otočil se k němu a pohlédl na hodinky. Julie je pryč už skoro celou hodinu, měl by o ní dostat nějaké zprávy.

Natáhl ruku po sluchátku a zadíval se do ložnice. Dívka stále bez hnutí ležela na posteli.

"Palfrey."

"Měl jste pravdu," oznámil mu Duval.

Palfrey polkl. "Co se přesně stalo?"

"Sanitka byla zastavena na půli cesty do nemocnice. Zřízenec a řidič byli odvezeni kamsi do hor a tam propuštění - právě mi telefonovali. Sanitka je prázdná."

"Prázdná," opakoval Palfrey.

"Julie tam nebyla," dodal Duval. "Prohledali jsme celé okolí, není po ní stopy. Vzali ji s sebou, o tom není pochyb."

"Ano," řekl Palfrey a měl pocit, že má nesnesitelně sucho v ústech. "V každém případě jde všechno podle plánu."

Děkuji, Duval.

"Policie, úřady i mí lidé jsou informováni," ujistil ho Duval.

"Jakmile něco zjistíme, budete okamžitě informován."

"Díky," řekl Palfrey.

"Potřebujete ještě něco?"

"Zatím ne," snažil se Palfrey o klid. "Zatím ne, ale budete-li něco vědět, zavolejte mi. Ještě jednou děkuji."

"Jste velmi laskav." Z Duvalova hlasu bylo slyšet potěšení a Palfrey si trochu vyčítal, že ho nějak neodměnil. Nebylo správné považovat jeho prvotřídní práci za samozřejmost. Bývaly doby, kdy celé rozsáhlé oblasti světa s organizací Z5 vůbec nespolečně pracovaly. Teď už bylo všechno jinak, nyní byla Z5 vlastně světovou tajnou policií.

Ani obětavost Julie Shawnové by neměl brát jako samozřejmost. Ještě několik minut se věnoval pročítání zpráv a pak přešel do sousední ložnice. Dívka ležela tak, jak ji zanechal doktor Gaston. Nehýbala se. Její dech byl stěží postřehnutelný, puls takřka nehmotný, ale nebylo to nebezpečné. Odhrnul její pravé oční víčko: zírala na něho, ale neviděla ho. Zkontroloval jí i levé oko, odstoupil od postele a díval se na ni.

Jde opravdu o dobrovolně vyvolané kóma?

Jisté formy hypnózy je přece možné vyvolat i na dálku; stačí, kdyby byl hypnotizér ve vedlejší pokoji, možná i někde v blízké ulici. U hypnotizovaného lze přivodit "spánek" trvající i několik dní. V tomto případě ale nic nenasevňuje tomu, že by na ni působil někdo zvenčí. A jestliže tedy jde o autohypnózu, kdy se z ní dostane? A existuje vůbec nějaký způsob, jak ji z ní probudit?

Hypnotický spánek může být vysoce nebezpečný a Palfrey nechtěl, aby dívka zemřela; navíc velmi potřeboval, aby ho přivedla na nějakou stopu. Položil ruku na pelest postele a vzpomněl si, jak pozoruhodné a příjemné to bylo, než upadla do "spánku". Neměl tím na mysli její svádění. Tato dívka znala všechna tajemství, jež by potřeboval odhalit. Nesmí nic

zkazit!

Palfrey vstal, zabalil dívku do prostěradla a přenesl ji do velkého prádelního koše, který přinesli Duvalovi lidé. Opatrně ji uložil na velký polštář na dně koše. Uvědomil si, jak je drobná; do koše se vešla bez problémů a ještě tam zbylo dost místa. Teprve teď si dobře povšiml jejího profilu - Julie měla pravdu: byla bez jediné vady, všechno na ní bylo dokonalé, jak linie brady, tak oblouky obočí i tvar nosu.

Přikryl ji pokrývkou a pak koš zavřel. Přešel ke dveřím a přivolał oba "elektrikáře", kteří okamžitě koš odnesli.

Po jejich odchodu se Palfrey vrátil do ložnice. Od tohoto okamžiku věděl, že dívka bude v bezpečí Juliiny kajuty. On sám však musí být krajně ostražitý. Záměna už mohla být odhalena a hotel je teď možná bedlivě střežen, právě tak jako on sám. Nesmí dát najevo žádný zvláštní zájem o koš, ačkoli by ho rád vůbec neztratil z očí.

Složil si do kufříku všechny papíry. Byl připraven opustit hotel. Nejprve se však vysprchoval ve vlažné vodě, převlékl se a teprve potom si vzal kufřík a vyšel ven.

Zdalo se, že ho nikdo nesleduje.

Na hotelové terase vyhrávalo nějaké kvarteto, dvacet třicet hotelových hostů popíjelo kávu, jedni teprve snídali, druzí už usrkávali svůj první aperitiv. Palfrey nechal přejet proud automobilů a teprve pak vstoupil do vozovky. Chvilí postál mezi mohutnými palmami. Začínaly se plnit lavičky, pláže se zalidňovaly. Všude leželi naháčů, děti křičely a pobíhaly podél vody. Palfrey zamířil k tržišti a přístavu. Neměl klobouk a na hlavě cítil horké slunce. Čas od času se opřel o zábradlí a pozoroval lidi na pláži. Ohlížel se: stále nic nenasevďčovalo tomu, že by byl sledován.

Znovu vykročil.

Nikdo z lidí, které mýjel, neměl ani tušení o úzkostech, které zažíval; nikoho by to ani nenapadlo. Usmíval se a pokojně kráčel.

Nikdo ho nesledoval.

Na konci promenády si zastavil taxík. Posadil se dozadu, vyhlížel z okénka a byl si jist, že není sledován. Vybavil si přitom tvář Julie Shawnové a tvář neznámé dívky. Ani mu neřekla své jméno - nevěděl o ní vůbec nic.

Je vůbec v pořádku na lodi?

Co když ji někdo cestou na loď vysvobodil? Nespoléhal se příliš na Duvalovy muže? Nemýlil se, když si myslel, že ji nechá dopravit na loď, aniž by o tom "oni" měli tušení?

10. kapitola

Noční bdění

Palfrey vstoupil do Juliiny kajuty. Prádelní koš ležel na posteli a nebyl otevřený. Zavřel za sebou dveře, které zamkl a potom otevřel víko koše. Teprve teď se uklidnil - dívka byla uvnitř. Téměř nedýchala. Palfrey odhrnul pokrývkou a vyzvedl ji.

Dýchala - a byla nádherná!

Uložil ji na lůžko a posadil se. Věděl, že je třeba zabránit šoku, který provází procitnutí a může mít i nenapravitelně škodlivé účinky. Věděl, že dívka dříve nebo později musí procitnout.

Vstal, otevřel dveře a vyšel ven. Znovu zamkl na klíč.

"Paní se už nevrátí, pane?" zeptal se seržant ve službě.

Palfrey se zašklebil.

"Je zpátky."

"Vážně?" Ze seržantova hlasu bylo znát nedůvěru. "Vždyť jsem tu celou dobu. Jediný, co sem přinesli, byl prádelní koš..."

"No právě," řekl Palfrey. "Nechtěli jsme, aby se vědělo, že je zpět na lodi - myslíme si, že takhle to bude bezpečnější. Je v tom koši. Buďte pořád tak pozorní!"

"Můžete mi věřit, pane," řekl seržant. "Ten figl se vám ale poved, nalít jsem na to!"

Znamenalo to, že se jim snad podařilo oklamat i ostatní. Podstatné je, že si teď strážný myslí, že Julie je zpátky. Brzy si to budou myslet všichni na palubě, proto opatrnost nesmí polevit. Palfrey přemýšlel, jak zařídit, aby se "oni" nedozvěděli, kde se dívka nachází. Seafarer je celkem bezpečné místo, může být snadněji hlídáno - jistě snadněji než hotel. Na druhé straně "oni" operují z moře, a loď tedy může být mnohem zranitelnější...

"Když ji budu skrývat tady, budu mít méně prostoru k akci," řekl si polohlasně. "Dřív nebo později ji budu potřebovat jako návnadu." Už brzy si o tom všem promluví se Stefanem, ten je věcný a objektivní. Jedna věc byla ale jistá: ta dívka nemůže zůstat v Juliině kabině dlouho. Bude třeba získat pro ni víc místa a sehnat někoho, kdo by se o ni mohl starat a měl ji stále na očích.

Zamířil do kanceláře vrchního stevarda. Byl to vysoký, zamyšlený muž, který věděl, že Simon Alting pracoval pro bezpečnostní službu a znal také dostatečně Palfreye, aby upozorněl, jakmile ho spatřil.

"Jsem velmi rád," pronesl na úvod, "že se z toho mladý Alting dostane. Nějakou dobu si poleží a nebude vám k užítku, ale hlavní je, že o něj už nemusíte mít starosti... Co pro vás mohu udělat?" Poslouchal pozorně Palfreyovo vyprávění, chvíli přemýšlel a pak řekl:

"Pan a paní Owenovi a jejich syn se vracejí domů. Tedy, chci říct, vracejí se jen staří Owenovi. Svěho jediného syna tu totiž ztratili smetlo ho to přes palubu. Strašné! Ona se z toho zhroutila. Odlétají domů - myslím, že už jsou pryč."

Nahlédl do seznamu cestujících: "Ano, letěli ranním letadlem. Jejich kajuty jsou tedy volné. Pro vaše potřeby jsou naprosto dokonalé - nacházejí se uprostřed lodi, na hlavní palubě - je tam klid... A přitom je to pár kroků od kajuty slečny Shawnové..."

Palfrey přenesl svou vězenkyni. Byla velmi lehká a stále ještě nejevila žádné známky procitnutí.

Zavřel za sebou dveře, ujistil se, že jsou zamčeny a přešel obývací pokoj lodního apartmá, který byl téměř tak velký jako pokoj v hotelu, když se ozval telefon. Zvedl sluchátko. Byla už skoro jedna hodina po poledni a on měl hlad; pocít hladu je dobré znamení, svědčí o tom, že je člověk v normální kondici.

"Doktor Palfrey..." ohlásil se.

"Doktore Palfreyi," pronesl neznámý hlas, "nemohl jste se dopustit většího šílenství."

"Jakého?" zeptal se Palfrey.

"Víte moc dobře, co mám na mysli. Přivezete ji do přístaviště jachet v Cannes. Budete tam za dvě hodiny - přesně ve tři. Přijedete v zavřeném voze, ona bude sedět za vámi a nikdo jiný už v autě nebude! Až budete na místě, vy z auta vystoupíte, půjdete pryč a nebudete se ohlížet! Doufám, že rozumíte."

"Já... ano, rozumím," řekl Palfrey. "Jiná věc však je, jestli poslechnu."

"Uděláte, co říkám, nebo tu vaši agentku pošlu zpátky mrtvou!"

"Ach," vydechl Palfrey. "To by byla škoda." V jeho hlase nebylo nic komického, jen lehké znepokojení. "Mrtví nám k ničemu nejsou. Pokud ovšem neobjevíme tajemství reinkarnace nebo věčného života... Myslím teď život ve fyzickém smyslu."

"Kolik vám toho o takových věcech řekla?" zeptal se rychle muž. "Nemohla vám toho říct mnoho, jinak byste nikdy neodmítli to, co vám nabízela."

"No, nevim," řekl Palfrey po chvíli. "Potíž s lidmi, jako jste vy, je, že si myslíte, že jste jediní, kteří znají ty správné metody. Nevadí. Byl byste blázen, kdybyste zabil Julii Shawnovou. Je to příliš hezká dívka, a ta vaše stejně tak. Velmi půvabná, třebaže trochu ospalá. Myslím jsem si, že bychom mohli vyzkoušet elektrické šoky. Slyšel jsem..."

"To nesmíte!"

"Ale," podivil se Palfrey, "slyším dobře? Vyděsilo vás to? Takže elektrický šok by jí neudělal dobře? Zastavím tedy celou operaci, když vy neublížíte Julii Shawnové. Neměli bychom se sejít?"

"Palfreyi, jestli se Leah něco stane..."

"Myslíte na Leah právě tak, jako já na Julii," přerušil ho Palfrey. Domnívám se, že bylo příliš dlouho po vašem. Byl byste překvapen, jak velice jsme na vás až do teď mysleli, a proč jsme tak hlídali Corwella. Opakuji - neměli bychom se sejít?"

"Řekl jsem vám, co máte udělat, a trvám na tom!"

"Ale prosím vás," skoro zašeptal Palfrey. "Dobře víte, že nemohu. Prostě nemohu."

A pak se přinutil zavěsit.

Stál těsně vedle telefonu a cítil, že se mu zpotilo čelo. Měl pocit, jako by se ocitl v peci. Polkl a odešel se opláchnout do koupelny.

Dostal ultimátum!

Voda byla příjemná a brzy se cítil lépe.

"Leah," řekl si polohlasem. "Jmenuje se Leah a je pro "ně" důležitá." Otázka však zní: Znamená Leah něco i pro onoho neznámého, který je mezi "nimi" zjevně důležitou osobou?" Odpověď může přijít jen od Julie Shawnové - ovšem bude-li mrtvá..."

Ubezpečil sám sebe, že se to nemůže stát; ten dotyčný by nemluvil takhle, kdyby pro něj Leah neměla cenu. Musí čekat a čekání je vždycky mučivé. Odešel do ložnice podívat se na dívku jménem Leah. Ujistil se, že je dobře zamčena, a opustil ji. Z obývacího si telefonicky objednal pomfrity, steak a camembert. Zatím si zapálil cigaretu a vyhlížel oknem ven. Viděl množství nejrůznějších člunů, bílou plachetnici, která je právě pomalu a majestátně míjela; přístav není nikdy klidný.

Palfrey se snažil soustředit na to, co mu ten člověk říkal. Jedna věc mu připadala významná - totiž reakce onoho neznámého na Palfreyovu zmínku o reinkarnaci a věčném životě. Místo aby ji odbyl jako nedůležitou, řekl: "Kolik vám toho o takových věcech řekla? Nemohla vám toho říct mnoho..." Mluvil, jako by předpokládal, že s ním Leah hovořila právě o tomhle.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Palfrey opatrně otevřel. Spatřil číšníka a seržanta ve službě - všechno tedy bylo v pořádku. Počkal, až číšník prostře, a pak za ním znovu zamkl dveře. Steak vypadal lákavě, a tak se rychle najedl. Po jídle pocítil únavu; příliš málo spal. Připadalo mu absurdní, že právě on musí bdít nad Leah, ale jinak to nešlo. Přál by si mít kolem sebe své lidi z Londýna, agenty, na něž bylo stoprocentní spolehnouti, a jímž by mohl svěřit i tu dívku.

Bude také třeba promluvit s Andromovičem.

"Ne," řekl si nahlas, "promluví s Merritem." Objednal si hovor, ale dost dlouho to trvalo. Čekal a cítil, jak mu těžknou víčka. Nepřikládal tomu velký význam, jen ho napadlo, že tak unaven se zase necítí. Zív. Potom se probral a téměř se ho zmocnila panika: "Že by mi dali nějaký uspávací prostředek?"

Přemýšlel, kdo se mohl dostat k jeho jídlu a zda má smysl po tom pátrat. Pak mu blesklo hlavou: právě takhle začala ztrácet vědomí Leah!

Stál uprostřed pokoje, vyděšen pomyšlením, co se bude dít dál, když zazvonil telefon. Vrhl se k přístroji a zvedl sluchátko.

"Váš hovor s Londýnem, pane," ozvala se centrála.

"Ach, děkuji," odvětil Palfrey s úlevou. Za okamžik slyšel Merritta a zeptal se ho:

"Aleku, co je u tebe nového?"

"Spíš co je nového u tebe," vyhrkl Merritt. "Sape, právě jsem domluvil s nějakým šilencem!"

Palfrey nic neřikal.

"Nechtěl mi říct své jméno," pokračoval Merritt. "Zdá se, že si myslí, že jsi mu unesl dceru. Řekl mi, že když se mi nepodaří přesvědčit tě, abys udělal všechno, co ti poručil, pak prý hodlá demonstrovat takovou sílu, že se zhroutíš."

Merritt se na chvíli odmlčel a pak dodal: "Že to je nějaký šilenc?" Jeho otázka zněla skoro jako prosba.

"Doufám," povzdychl si Palfrey. "Samozřejmě." V duchu si ale pomyslel: Zná telefonní čísla Z5, má snad u nás svého člověka? A nahlas řekl:

"Aleku, potřebuji poslední zprávy o všech úkazech na moři, které by se týkaly malé rychlé lodi, která je stříbrná - půjde nejspíš o malou ponorku."

"Aha," řekl Merritt. "Takže to nebyl šilenc."

"Myslím, že všechno, co řekl, myslel vážně," odpověděl Palfrey. "A ještě něco důležitého. Sežeňte doktora Smythe-Patersona nebo Ephraima Higginse. Potřebuji, aby byli připraveni na konzultaci buďto tady v Nice, nebo někde mezi Nice a Londýnem. Podívej se po nich, ano? Mám tu případ hypnotického kómatu a potřeboval bych posudek."

"Dobře, Sape. Co se děje?"

"Ještě přesně nevím," řekl Palfrey. Jeho hlavou se honily obavy. "Vzpomínáš si na profesora Garri-Garri?"

"Garri," opakoval Merritt. "Garri-Garri. Myslíš toho nesmrtelného hinduistu, který před deseti léty umřel?"

"Mám na mysli toho člověka, který se chlubil, že našel tajemství jak nekonečně prodloužit lidský život," řekl Palfrey.

"Zmizel někde u Portugalska, někde na pobřeží, a domnívali jsme se, že je mrtvý." "Můj bože," vydechl Merritt.

"Sežeň o něm všechno, co půjde. Zjisti, kdo s ním pracoval a zda jeho spolupracovníci v práci pokračují. Pošli na to své nejlepší lidi. Zavolej do New Yorku a zapoj je do pátrání." Ted', když ta představa ovládla jeho mysl, nestačil málem dávat příkazy. "Nejsem si jist, jestli jsem na správné stopě, ale čím rychleji budeme vědět všechno, co lze, tím líp. A teď..."

Odmlčel se.

Náhle uslyšel křik a dupot na chodbě za dveřmi. Do toho zaječela lodní siréna šesti krátkými a šesti dlouhými tóny, které znamenaly poplach.

"Co se tam děje?" křičel Merritt. "Slyším..."

"Poslouchej," zvolal rychle Palfrey. "V každém případě se snaž zabránit tomu, aby odtud unesli dívku jménem Leah. Při troše štěstí..." Jeho slova se naprosto ztratila v obrovském hluku. Loď narazila na břeh. Cítil, jak se ta obrovská hmota otřásá, potom následoval náraz a šílený praskot. Náraz ho vymrštil do vzduchu. Rukama si sotva stačil uchránit obličej. Spadl na zem. Dveře se rozletěly. Celá loď se otřásala a chodbami se nesl šílený hluk.

11. kapitola

Teror

Palfrey se velmi pomalu zvedal. V pravé noze cítil prudkou bolest a tělo měl jakoby polámané a ochrnuté. Natáhl ruku, aby se čehosi zachytil a přenesl váhu z poraněné nohy. Pokoj byl k nepoznání. Zpěvrácené židle a stoly, obrazy na zemi, zásuvky a jejich obsah rozházený všude kolem.

Slyšel výkřiky, volání a rachot padajících předmětů.

Pokusil se pohnout, aby vyzkoušel zraněnou nohu. Zjistil, že ji může zatížit, s obtížemi vstal a odbelhal se ke dveřím do ložnice. Báł se toho, co uvidí, ale bylo to zbytečné. Leah ležela na posteli, která mezitím změnila místo. Dívčiny nohy se posunuly k okraji postele a chodidla jí visela ve vzduchu. Byla však stále v bezvědomí.

"Jste v pořádku?" ozvalo se za Palfreyem.

Otočil se a uviděl seržanta, který krvácel z rány na čele. Jeho uniforma byla pokryta prachem a krví.

"Nic zvláštního se mi nestalo," odpověděl Palfrey. "Jaké jsou škody?"

"Bůhví, pane!"

"Vypadá to i jinde jako tady?"

"Hodilo mě to dobrých sto stop dolů do chodby. Všechny dveře jsou dokořán. Všude to vypadá jako po bitvě. Co se to stalo, doktore Palfreyi?"

"Byl to," pokračoval hluše Palfrey, "obyčejný teroristický útok." Myslel na to, pokolikáté se už v historii opakuje tento akt násilí, kterým chce jednotlivec nebo malá skupina lidí vnutit světu svou vůli.

"Musejí být stovky mrtvých," řekl seržant: "Bůhví, kolik lidí to smetlo do moře a co to udělalo na pláži!"

Palfrey přivřel oči.

Ten odporný hluk narůstal. Slyšel nářek, pláč a sténání. Vyšel do chodby. Kamkoli pohlédl, všude byla spoušť; mezi rozlámanými a rozházenými věcmi leželi ranění, nedaleko spatřil dvě dívky ležící na zádech. Jedna krvácela z ošklivé rány na noze, druhá z nosu. Uviděl zdravotní sestru v zakrvácené uniformě. Obrátila se k němu:

"Mám rozkaz zůstat s vámi, pane."

"Dobře, v pořádku," přikývl. Vrátil se do kajuty. Noha už tolik nebolela a mohl chodit. Zadíval se na Leah.

V tu chvíli na něj dolehl hrozný pocit viny. Za to všechno, co se stalo, je odpovědný jen on. Mohl tomu zabránit, kdyby udělal to, co po něm žádal neznámý muž v telefonu.

Se zoufalstvím si vzpomněl na všechny ty lidi na pláži, šťastné děti, opalující se naháče - ach bože!

Za ním se ozvaly kroky a Palfrey uviděl kapitána, velkého, statného a nyní velice bleďého muže.

"Jste v pořádku, Palfreyi?" zeptal se.

"Ano, děkuji."

"Co se to stalo?"

"Někdo nás vydírá," řekl prostě Palfrey.

"Vydírá?" opakoval udiveně kapitán.

"Ano."

"Poslouchejte," začal kapitán. "Právě jsem dostal jistou zprávu ze spolehlivého zdroje. Bylo mi řečeno, že se to stalo proto, že u sebe násilím držíte nějakou dívku: Řekl jsem, že je to nesmysl, ale že to zjistím. Slečna Shawnová tu přece není držena proti své vůli, že?"

"Ne," zavrtil hlavou Palfrey. "Slečna Shawnová nikoli. Co je to za spolehlivý zdroj?"

"Vysoký celní úředník v Nice."

"Jeho jméno?"

"K čemu vám sakra bude?" zeptal se kapitán. Zatlačil Palfreye ke dveřím do ložnice a podíval se na postel.

"Tohle ovšem není slečna Shawnová!" V jeho hlase bylo slyšet obvinění.

"Ne."

"Palfreyi, vy tu tedy skutečně držíte..."

"Chtěl bych vědět, jestli pro mě něco uděláte," přerušil ho Palfrey. "Pošlete radiodepeši na vaši ústřednu v Londýně. Požádejte je, aby se spojili s Admirálitou. Domnívám se, že vám oznámí, abyste udělal, co..." Chvilí váhal, zda má použít slovo 'poručím', ale raději dodal: "budu žádat. Takových pokusů o vydírání už bylo víc, však víte. Hitler, například."

"O Hitlerovi vím dost," odvětil ostře kapitán. "Ale právě teď byly zabity tisíce lidí! Copak to nechápete? Na pláži jsou absolutní jatka. Tisíce..."

"Klid!" pronesl Palfrey důrazně. "Nejsme přece děti."

Kapitán se sice dusil vztekem, ovládl se však a jen se otočil na podpatku; přes rameno ještě poznamenal:

"Admiralita by vás měla odvolat!"

Kapitán odešel. Palfrey se o Admirálitu nestaral. Zajímalo ho teď jediné - jak odsud dostat dívku. Ve svém původním úsudku se nemýlil - loď byla opravdu příliš zranitelná. Pravda je, že k útoku by jistě nedošlo, kdyby Patriarcha s jistotou nevěděl, že je Leah na palubě. Teď je nejdůležitější udržet dívku při životě. Věděl o bezpečném místě - byl to protiatomový kryt na pobřeží. Ale jak ji tam dostat? Jeho největší nadějí byl Duval, ale jak se spojit s ním nebo se šéfem místní pobočky Z5, když telefonní spojení je jistě přerušeno? A navíc, dokud kapitán nedostane povolení z Admirality, dívku z kajuty nedostane.

Měl by ji připravit na cestu.

Musí tu být přece množství zraněných, venku budou jistě sanitky, nebo dodávky a soukromá auta, která slouží jako sanitky. Ta představa se mu rozhodně nelíbila, ale v tom všem zmatku by nemělo být těžké dostat dívku z lodi do bezpečí.

Vrátil se do ložnice a začal ji oblékat. Její tělo bylo tuhé, ale teplé - vypadalo to, jako by jen tvrdě spala. Vprostřed toho šíleného chaosu byla dívka Leah naprosto klidná.

Kapitán se vrátil a oznámil Palfreyovi:

"Mám vám poskytnout veškerou pomoc. Omlouvám se, že jsem ztratil nervy."

"A kdo by je neztratil, prosím vás. Potřebuji auto, nejraději dodávku..."

"Na chodbě na vás čeká muž jménem Duval," pokračoval kapitán. "Řekl mi, že má pro vás vůz. Dělá si o vás starosti. Chcete ho vidět?"

Duval byl menší, kulatější, typický Francouz se špičatou brádkou, hladce vyholený, jako by právě teď vyšel od holiče. Jeho baculatá ruka měla pevný stisk. Pohlédl na Palfreye:

"Těší mě, že jste nedopadl hůř. Předpokládám, že potřebujete pomoci s tou ženou."

"Správně," přikývl Palfrey.

"Nechal jsem připravit jeden protiradiační kryt," pokračoval Duval. "Je to kousek od Grasse. Venku stojí auto, můžeme se do toho dát. Bude to těžké, všude je hrozně moc raněných. Ale půjde to. Policie nám zjedná průchod. Jakmile budeme za městem, tak už to půjde dobře. Chvilí pojedeme po Promenade des Anglais - je tam spousta zničených vozů. Všude hoří."

"Hlavní je, že pojedeme," řekl Palfrey.

Uchopili Leah a vyšli. Všude byla improvizovaná nosítka a ranění. Palfrey hleděl na tisíce raněných a stovky zničených člunů na moři, které bylo nyní už klidné. Brzy se dostali z přístaviště. Z lodi, která zůstala za nimi, se nesl jediný obrovský nárek. Hotely, ač byly poškozeny, sloužily teď jako ošetrovny. Před Palfreyem vyvstával jeden z nejpršíšnějších pohledů jeho života.

Vídel stovky plovoucích mrtvol. Jejich nehybnost na klidné hladině moře děsivě kontrastovala s činností plavců hledajících své blízké a známé. Všude viděl lidi poskytující umělé dýchání; zoufalství se mísilo s nadějí.

"Tohle je nejhorší den mého života," pronesl Duval.

"Věřím," pochmurně přikývl Palfrey. Potom se zeptal: "Znáte šéfa celnice?"

"Mluvil jsem s ním poté, co hovořil s kapitánem Seafareru," řekl Duval. "Oznámil mi, že dostal telefonickou zprávu těsně před tím, než udeřila ta vlna. Tvrdil, že mu nějaký člověk oznámil, co se stane. A že se to prý stane proto, že jste unesl jistou ženu a nechcete ji pustit. Kapitán nevěděl, jestli tomu má věřit, ale když potom přišla ta vlna..." Duval se

odmlčel. "Já to viděl!"

Palfrey zpozorněl.

"Viděl jsem nějaký záblesk," pokračoval Duval. "Letěl po hladině, která byla klidná. A pak najednou všude, kam jsem dohlédl, vyrostla obrovská zeď vody. Bylo to, jako kdyby pod vodou vybuchla celá série bomb. Z naprosto tiché hladiny vyvřela dlouhá, mohutná vlna. Viděl jsem to, doktore Palfreyi! Nechápu, co to může být za člověka, když je něčeho takového schopen!"

"A právě tohle musíme zjistit," řekl Palfrey.

"A tohle je ta žena?"

"Ano."

"Udělal jsem opatření, abychom nemohli být sledováni," dodal po chvíli Duval. "Dal jsem instrukce, aby každé auto, které pojede za námi, bylo zdrženo aspoň na čtvrt hodiny. Doufám, že to bude stačit. Ale..." odmlčel se, pohlédl na Palfreye a potichu dodal: "když se nám tu ženu podaří uklidit a ten člověk ji nenajde - co udělá potom? Kde ta hrůza znovu udeří?!"

12. kapitola

V zajetí

Palfrey se nesnažil na otázku odpovědět a Duval na odpověď ani nečekal. Brzy opustili zničenou oblast, ale vyvstala před nimi nová komplikace v podobě obrovské dopravní zácpy. K místu katastrofy směřovaly tisíce lidí. Nejen automobily, ale i čluny a větší lodě mířily tam, kde se to všechno stalo. Hladina moře se změnila v jedinou skrumáž plavidel. Sanitky a hasičské vozy beznadějně uvízly v nekonečném proudu aut.

Palfrey se ohlédl a podíval se na Leah, která spala na zadním sedadle.

Za hodinu projeli Grasem. Voňavé město začínalo žít, ale na osamělých horských cestičkách dosud panoval klid. V údolí s protiatomovým krytem bylo již všechno připraveno k přijetí ohlášených příchozích. Jakmile se Duval ohlásil, byli okamžitě odvedeni do obrovské uměle vyhloubené jeskyně, osvětlené elektřinou z blízké elektrárny. Vstoupili do velkého ocelového výtahu a pomalu začali klesat. Když dojeli až na dno jeskyně, ocitli se v široké, prázdné chodbě bez oken. Tu a tam v ní postávali vojáci ve službě.

Mladý důstojník, který je vedl, se zastavil u dvojíých dveří a zmáčkl tlačítko. Dveře se otevřely.

"Tady je váš pokoj," oznámil.

Kdyby místnost nebyla tak prostě zařízena, mohl by to být běžný hotelový pokoj.

"Než jsem odešel, telefonoval mi Merritt, že se na pacientku přijde podívat doktor Ephraim Higgins," řekl Duval.

"Přivedu ho sem. Počkáte na něho, doktore Palfreyi?"

"Ne," zavrtěl hlavou Palfrey. "Radši bych už byl v Nice nebo znovu v Londýně. Doufám, že ten člověk se mnou bude chtít mluvit." Duval neřikal nic.

Palfrey se naposled podíval na Leah, která vypadala pořád stejně. Pak se, následován Duval, vrátil cestou, kterou přišel. Měl teď jistotu, že dívka je v bezpečí.

Venku už stálo slunce vysoko na obloze a bylo vedro. Na zpáteční cestě viděli klidné, sluncem prozářené moře, na kterém tu a tam pluly malé čluny.

"Kam teď pojedete?" zeptal se Duval. "Do hotelu," řekl Palfrey. "Budu čekat."

Věděl, že čekání bývá nejhorší; bude mít čas přemýšlet o Corwellovi, o Julii Shawnové, o tom, že "oni" už na tomhle museli pracovat celé dva roky, aniž by o tom cokoli věděl. Bude myslet na tisíce obětí i na všechny ty, kteří postupně zmizeli.

V hotelovém pokoji na něho čekal zapečetěný balíček z Londýna. Byly v něm zprávy, které došly od agentů Z5.

Některé z nich popisovaly případy záhadných zmizení v souvislosti s událostmi na moři a potvrzovaly, že každému zmizení nějaké důležité osobnosti předcházela ta hrozná vlna. Při čtení těchto zpráv prožíval Palfrey vzrušení i obavy. V žádné z nich však nenašel zmínku o existenci malé stříbřité ponorky.

Ve zprávách našel i informace o Garri-Garrim a dvě jeho fotografie. Byl to hinduistický vědec, který strávil život bádáním nad dlouhověkostí a reinkarnací. Tvrdil, že se mu podařilo změnit několik mužů a žen v sedmdesátce ve zdravé lidi středního věku. Jeden či dva případy byly vědecky zkoumány, ale bez přesvědčivých výsledků. Garri-Garri však nebyl nikdy označen jako šarlatán a řada proslulých vědců se jím nechala výrazně ovlivnit. Všechny informace o něm potvrzovaly, že jde o člověka obrovské pýchy, arogance a marnivosti. Na několika konferencích, kde byly zpochybňovány výsledky jeho prací, vyvolal skandál. Tvrdilo se tam, že lidé, jež představil jako omlazené, jsou zkrátka úplně jiné osoby. Garri-Garri však trval na tom, že jde o pomluvy.

Lhal?

Zmizel při rybolovu poblíž portugalského města Cascais, ale neexistoval žádný důkaz o tom, že by to mělo souvislost s ničivou vlnou.

Palfrey si přečetl všechny zprávy a zadíval se na fotografie elegantního snědého muže se zářivými očima. Ta dívka, Leah, vypadala trochu jako on; mohla by být klidně jeho dcerou.

Julie Shawnová nevěděla kde je.

Byla živá, při plném vědomí a měla strach. Děsilo ji především to, že byla sama v jakémsi malém pokoji. Fakt, že pokoj byl tak malý, ji mátl. Nebyl o moc větší než její kajuta na lodi. Ležela na spodním lůžku, další se nacházelo dvě stopy nad ní, a kdyby rozpažila, dokázala by se dotknout obou stěn místnosti. Na židli ležely složené šaty. Pomyslela si: "To přece nemohou být moje šaty!"

Posadila se a málem narazila hlavou o lůžko nad ní; pohybovala se tedy opatrněji, až dosáhla na šaty. Ne, nebyly její. Byly sice také žluté, ale sandály byly hnědé, nejspíš z umělé kůže.

Shrnula velmi tenké prostěradlo, které vypadalo jako z gázy. Vstala z postele, dávajíc pozor na hlavu. Lůžko nad ní bylo prázdné, pokryté stejně tenkým prostěradlem. Oblékla se.

Byla překvapivě klidná. Procitla z účinků drogy a uvědomovala si, že je uvězněná, bojí se, ale je také zvědavá, co se bude dít. Přešla ke dveřím, zatnula pevně zuby a sáhla na kliku - dveře by měly být zavřeny. Stiskla kliku, zatlačila - a dveře se otevřely.

Zůstala nehybně stát, zadržovala dech a uvědomovala si, jak velký má strach.

Dveře byly úzké a musela sehnout hlavu, aby jimi vůbec mohla projít. Boky se otřela o dvevní rám a přestože se předklonila, udeřila se do hlavy. Hned nato se ocitla v úzké chodbě, kde se konečně mohla narovnat. Připadala si jako ve vězení pro trpaslíky.

Neslyšela žádný zvuk.

S bušícím srdcem se vydala chodbou. Připomínala si, co jí říkal Palfrey: musí si zapamatovat každou maličkost, která později pomůže identifikovat to místo. Zdi byly holé, zelenkavé, bez sebemenší ozdoby či linky, dokonce i zárubně dveří nebyly jinak zvýrazněny. Šla dál. Došla na křižovatku chodeb; nová chodba měla na obou koncích pevné ocelové dveře, jaké na lodích oddělují jednu část od druhé.

Kudy má jít? Jak to, že se tu může pohybovat, aniž by si toho někdo všiml? Zahnula napravo a pokračovala v cestě.

Došla k další křižovatce, na které znovu zahnula doprava.

A pak kdesi daleko před sebou uviděla cosi, co vypadalo jako velký stín na zdi; byl nápadný, protože to byla jediná změna v jednolité zelené barvě. Vzhledla nad sebe. Na stropě byly v pravidelné vzdálenosti malé mřížky. Vzduch tu byl čerstvý, ale přesto měla pocit nevětraného prostoru. Světlo bylo jednolité, což vysvětlovalo jednotvárnost barev.

Co to mohlo být, ten stín?

Když ušla kus cesty, zjistila, že jí připomíná velké okno. Muselo být nejméně dvacet stop dlouhé a šest stop vysoké.

Za ním byla tma. Je snad noc? Přiblížila se k němu a patřila slabý záblesk; muselo to tedy být sklo. Zatajila dech a potlačovala změt' pocitů, které na ni doléhaly; uvědomovala si, že neví, kde je, netuší, zda je tu sama; neslyší žádný zvuk. Obavy a předtuchy, které ji obklopovaly, jako by na ni dýchly právě tím "oknem".

Je to vůbec okno?

Došla k němu - a téměř vykřikla.

Hleděla do vody; do bezedné vody. Viděla mohutnou rybu, která mířila přímo proti oknu a v poslední chvíli se mu vyhnula. Před jejíma očima se teď mihlo mračno malých rybek s růžovými křídly. Vystřídal je roj podivně vzorovaných a skvostně barevných tropických ryb, které mijely okno podobny oddílu vojáků. Objevily se další velké ryby a Julii se zdálo, že mezi nimi zahlédla i žraloka.

Po celou dobu byla voda, v níž ryby plavaly, naprosto klidná.

Julii vyschlo v ústech a měla okoralé rty. Znovu se pohledem vrátila k oknu, proti němuž se blížila obrovská ryba. Julie se otřásla, obrátila se a - vykřikla.

Těsně za ní stál muž.

Couvla, podklouzla a málem upadla. Muž ji zachytil za zápěstí, a tak našla rovnováhu. Pak pustil její ruku a Julie si všimla, že se mírně usmívá - vypadal lehce pobaveně. Byl jen o trochu vyšší než ona. Měl na sobě modrou suknici, podobnou té, kterou měla i ona, jen poněkud kratší. Připomínalo jí to starořímské vojáky. Jeho rysy byly příjemné, docela přitažlivé. Měl pleť bez nejmenší vady. Připomínala pleť dívky, kterou Julie spatřila v Palfreyově hotelovém pokoji.

"Ahoj," řekl. "Omlouvám se, jestli jsem vás vylekal." Jeho angličtina byla dokonalá.

„Jsem - jsem v pořádku," vydechla.

"Samozřejmě že jste," pokračoval. "Tohle je nejbezpečnější místo na světě - nebo snad jedno z nich." Znovu se usmál a ukázal zdravé zuby. "Jak dlouho tu jste?"

"Ne moc dlouho."

"Jak se cítíte?" zeptal se.

"Říkám vám, že jsem v pořádku," opakovala.

"Nejsem si tím úplně jist." Uchopil ji za zápěstí a kontroloval její puls. "Není to špatné. Lepší, než bych čekal. Máte hlad?"

"Ne."

"Myslím si, že byste ale přesto měla něco sníst," poznamenal. "Pojďte, dáme si něco lehkého. Pojďte." Vzal ji za ruku a vedl ji zpátky chodbou. Byla sice vystrašená a nervózní, ale zdálo se jí, že jí ten člověk přece jen dodává pocit klidu. Muselo mu být něco přes dvacet. Znovu si připomněla, jak skvělou má pokožku.

Zastavil se pod jednou z těch mřížek ve stropě a jen pozvedl pravou ruku. To bylo vše - hned nato se začaly otevírat jedny dveře. Za nimi spatřila světlo a barvy - a lidi. Vstoupili dovnitř a dveře se zavřely.

Ocitla se v místnosti, která jí připomínala obrovskou kancelář rozdělenou skleněnými příčkami. U stolů seděli muži a ženy; opravdu jako v kanceláři. Na stěnách a nad stoly byly nejrůznější přístroje a Julie si vzpomněla na výzkumné středisko, kde kdysi pracovala. Zdálo se, že si jí nikdo nevšímá. Přešli ke dveřím na druhém konci místnosti. Cestou si

povšimla, že všichni zdejší lidé jsou stejně oblečení - ženy jako ona, muži jako její průvodce. Teprve když procházeli druhými dveřmi, pochopila, co znamená to obrovské okno, za nímž viděla ryby. Jsou pod vodou, na mořském dně.

13. kapitola Hlubina

Julie stála bez hnutí, šokovaná a vyděšená. Mladík znovu pozvedl ruku a dveře se za nimi zavřely. Potom si všiml jejího překvapení, usmál se a pokynul jí.

"Pojďte, nebojte se," řekl mírně, jako by mluvil s dítětem.

Podala mu ruku a nechala se vést do další chodby. Na stěnách se konečně objevily barvy - jedna přecházela v druhou jako v duze. Julie si ani neuvědomila, že namísto stolů a židlí se objevily pohovky a křesla, v nichž posedávali muži a ženy čtoucí knihy a noviny. Na konci jednoho pokoje stála televizní obrazovka; lidé, kteří na ní byli vidět, měli běžné oblečení.

Otevřely se další dveře. Za nimi stála dívka, která se přivítala s Juliiným průvodcem: "Ahoj, Borisi."

"Marie," řekl, "tohle je Julie Shawnová, přišla k nám na návštěvu."

"Shora?" zeptala se dívka a pozorovala Julii s velkým zájmem.

"Ano."

"Zajímalo by mě, jak to tam teď vypadá," poznamenala Marie. "Je tam pořád takový chaos? Chovají se tam lidé k sobě pořád tak hloupě?"

"Doufám, že Patriarcha uspořádá všeobecnou debatu, než se Julie bude muset vrátit," pronesl Boris. "Dám ti vědět."

"No ovšem," odvětila Marie zamyšleně. "Ano, omlouvám se." Julii by zajímalo, proč se Marie omlouvá; lekla se snad zmínky o Patriarchovi?

Boris ji odváděl chodbou do dalšího pokoje - byla to restaurace. Barvy na stěnách změnily tóny, byly ostřejší a kontrastnější. Malé stolky a pohodlné židle byly zčásti obsazeny lidmi; všichni měli naprosto stejné oblečení - obsluhovaní i obsluhující. Boris vyhlédl stůlek v rohu restaurace a odsunul židli.

"Posaďte se, prosím," řekl a Julie se usadila.

"Mohu vám objednat?"

"Opravdu nemám hlad," mírně odporovala Julie.

"Uvidíme," usmál se Boris a přitlačil prsty na desku stolu; potom polohlasem pronesl: "Delikatesy, prosím." Odtáhl prsty a Julie pod nimi objevila tlačítko. Všimla si i jiné věci: stůl byl na první pohled - právě tak jako stěny - zbarven spektrem barevných odstínů, které se teď postupně začalo měnit a najednou se před jejíma očima začaly tvarovat obrysy hor. Byla zmatená a zároveň okouzlená; neřekla však nic.

"Nechcete se na něco zeptat?" vyzvídal Boris.

Julie neodpovídala.

"Nebojte se klást otázky, odpovím vám na všechny," řekl Boris a pokračoval: "Mám Patriarchovo svolení."

Julie mlčela a pak se zeptala: "Kdo je to Patriarcha?"

"Náš vůdce."

"Čí vůdce?"

"Vůdce Hlubin," odpověděl.

Odpověděl naprosto přirozeně, jako by nešlo o nic zvláštního. Vůdce Hlubin! Vybavila si to obrovské okno a všechno, co v něm viděla, a neubránila se děsu z toho, že se nachází v jakémsi prostoru hluboko pod vodou.

V prostoru? Musí to být mohutná budova, v níž žije jistě několik set lidí. Kolik jich ještě uvidí?

"Nerozumím vám," řekla nakonec.

Boris se usmál a Julie měla pocit, že ho její odpověď uspokojila.

"Skutečně nerozumíte?"

"Ne."

"A přesto byste mohla, kdyby to Palfrey věděl!"

"Palfrey si toho nechává dost pro sebe," řekla trochu příliš rychle.

"Ani ne tak moc," řekl. "Máme zprávy, že nikdo tam nahoře nemá tušení o existenci Hlubin."

Ona o tom skutečně nevěděla a byla si jistá, že Palfrey také ne. Poslal ji sem právě proto, aby zjistila všechno, co lze - od nejprostších gest, slov, tónu hlasu až po vysvětlení, co se to vlastně děje. Čím víc toho bude vědět, tím lépe odvede svou práci. Kdesi hluboko pocítila obavu, že Palfreye už nikdy neuvidí a že mu už nikdy nebude moci sdělit, co se dozvěděla.

Palfrey jí také řekl: Nedělej nic, co by pro tebe mohlo znamenat velké nebezpečí, ale jinak zkus všechno, nač se budeš cítit! Jeho hlas teď jakoby zněl místností.

Obsluhující dívka přinesla podnos se dvěma přikrytými talíři - přesně tak by to vypadalo "tam nahoře". Usmála se a odkryla talíř, který položila před Julii. Leželo na něm cosi nevzhledného, vzdáleně podobného steaku, dále snad pomfrity a vše bylo zalito světlou šťávou. Z talíře přesto stoupala lákavá vůně.

"Ochutnejte," pobídl ji Boris, před kterým ležel tentýž talíř.

"Bude vám to chutnat," ujišťovala ji servírka. "Je to ryba z hlubin moře. Je velmi jemná a skvěle ochucená." Aróma začalo působit a Julie naráz dostala hlad. Ukrojila si kousek ryby a ochutnala; bylo to výborné.

"Chutná?" zeptal se Boris.

"Moc!" pochvalovala si Julie.

"Věděl jsem, že vám bude chutnat. Máme tu nejlepší kuchaře a ovládáme všechna gurmánská tajemství... Jako ti nahoře."

"Teď tomu věřím," přikývla Julie.

"Ve skutečnosti," pokračoval Boris, "máme všechno ještě mnohem lepší."

"Opravdu?"

"Ano, absolutně nejlepší."

"Aha," řekla neurčitě Julie.

"Nevěříte mi."

"Ne."

"Uvidíte!"

"Nechám se přesvědčit," ujistila ho Julie.

"To věřím."

Boris se věnoval jídlu a mlčel. Julie si uvědomovala, jak znamenité je každé sousto a měla pocit, že se ani nedokáže věnovat ničemu jinému než jídlu.

Je tu opravdu všechno takové?

Co měl Boris na mysli, když tvrdil, že mají "to nejlepší"? Vypadal přitom tak, jako by tomu věřil.

"Julie," řekl, když dojedla. "Chci, abyste mi odpověděla na mé otázky. Bude na tom záviset nejen vaše vlastní budoucnost, ale i budoucnost mnoha dalších lidí, včetně doktora Palfreye. Prosím, abyste mi nelhala a abych se bez vytáček dozvěděl pravdu. Známe i způsoby, jak vás přinutit, rozumíte mi?"

"Zkus všechno," radil Palfrey a Julie si na to vzpomněla.

"Rozumím," řekla.

"Je naprosto podstatné, jak budete odpovídat... některé odpovědi totiž známe, máme tedy možnost případnou lež odhalit..."

"Mohu přece odmítnout vypovídat," přerušila ho Julie. "Tak nebudu ani lhát, ani se vyhýbat odpovědi."

Na jeho rtech se objevil lehký úsměv.

Servírka přinesla konvici s čímsi, co připomínalo kávu. Boris ji obsloužil a Julie ochutnala; bylo to stejné jako s jídlem.

Nápoj sice připomínal kávu, ale ve skutečnosti se nepodobal ničemu, co dosud ochutnala.

"Je to dobré?" zeptal se Boris.

"Znamenité!"

"Vidíte?" zasmál se. "A teď - otázky." A bez odkladů začal.

"Věděl Palfrey o existenci Hlubin?"

"Myslím, že ne."

"Jste si tím jista?"

"Absolutně ne. Hodně si toho nechává pro sebe, jak jsem už řekla."

"Slyšela jste od něho někdy něco, co by mohlo o takové vědomosti svědčit?"

"Ne."

"Proč si tedy dělal takové starosti o profesora Corwella?"

"Protože profesor je jeden z nejlepších britských fyziků."

"Britských?"

"Ano."

"Julie," řekl Boris mírně. "Varoval jsem vás. Opakovat vám to už nebudu."

Vylekalo ji to; ne to, co řekl, ale způsob, jak to řekl a celková změna jeho výrazu.

"Chápete, co mám na mysli?" zeptal se jí.

"Já... opravdu nechápu," pronesla Julie v rozpacích.

"Lhala jste."

"Nelhala!"

"Ale ano. Řekla jste, že Corwell byl chráněn - pokud to bylo možné - protože byl nejlepší britský fyzik."

"To je ale pravda..."

"Skutečně uvažuje Palfrey v tak hloupě šovinistických dimenzích?"

Naráz pochopila. Palfrey byl ve svých aktivitách přece důsledně internacionální. Z5 byla mezinárodní organizace. To jen ona sama se nikdy zcela od národních hledisek neodpoutala!

"Palfrey by se choval stejně, i kdyby profesor byl Američan nebo Rus," odpověděla Julie. "Nebo kdyby byl z kteréhokoli státu, který je členem Z5."

"To už je lepší."

"Je součástí vaší práce svádět mě ke lhaní?"

"Svádět..." začal překvapeně. "Svádět..." opakoval a dodal zvýšeným hlasem: "Myslíte klamat?"

"Ano, myslím klamat," přikývla rozhodně Julie.

"Když jsme tam nahoře, musíme často užívat diplomacii, mluvit polopравdy. Nedá se ale říct, že to k Hlubinám nezbytně patří," pronesl pokojně Boris a dodal: "O tom nepochybujte!"

"Ano," šeptla Julie téměř pokorně.

"Proč se Palfrey Corwellem tak zabýval?" zeptal se.
"Protože ho znepokojovala zmizení lidí Corwellova typu, tedy odborníků."
"Znepokojovala?"
"Ano."
"Řekl vám, jaké lidi konkrétně myslí?"
"Ne."
"Ani vám nenaznačil jejich totožnost?"
"Ne," odpověděla klidně Julie.
"Očekával potíže na moři?"
"Nemluvil o tom."
"Proč tedy vás a Simona Altinga poslal, abyste profesora hlídali?"
"Protože Corwell byl nemocný a plavbu na moři mu doporučili lékaři. Kamkoli profesor jel, všude měl být chráněn."
"Jenom to?"
"Ano."
"Julie," zeptal se Boris tónem, který svědčil o vzrůstajícím napětí:
"Kolik jste toho při Corwellově zmizení viděla? Co všechno jste řekla Palfreyovi?"
Julie věděla, že ze všech otázek je tahle ta nejdůležitější. Musela se velmi rychle rozhodnout, zda se má odvážit zalhat.

14. kapitola Patriarcha

Co by si Palfrey přál, abych udělala? Tak se úzkostně ptala Julie sama sebe. Kdyby lhala a ten člověk to poznal, co by se stalo? Jak vážně je nutné brát jeho hrozby? Odpověď si dala sama, když se podívala na výraz jeho očí.
"Zkus všechno, na co se budeš cítit," radil jí přece Palfrey.
"Julie," pronesl pokojně, ale velmi důrazně Boris, "musím vám svou otázku opakovat?"
"Nemusím vám přece vůbec odpovídat..." vydechla nakonec.
"Nerozumím vám."
"Copak nechápete, co je to loajalita?"
"Existuje jen jedna loajalita - k Patriarchovi."
"Zastávám jinou," hlesla Julie a zachvěla se. Cítila, že ji třas brzy zachvátí natolik, že jej neovládne. Naštěstí dříve, než se jí začaly třást ruce, prohlásil Boris:
"Počkejte, prosím." Vstal a vyšel ven.
Bylo pro ni zvláštní, že tu zůstala sedět sama, tak sama, jako by na ni všichni zapomněli. Nikdo se na ni nedíval. Servírky se věnovaly nově příchozím. Ve snaze zbavit se svých obav, dívala se pozorně na stěny restaurace. Kresba a malby byly dokonalé. S každým pohybem hlavy se všechno před očima měnilo a navíc vše vzbuzovalo dojem, že se člověk dívá skrze hlubokou vodu.
Vrátila se v myšlenkách k výslechu a k Borisovi a hned ji znovu zachvátí třas. Proč ji tak náhle opustil? Kam šel? Řekl jí, co bude následovat, bude-li lhát. Považoval snad za lež i to, že mu odmítla sdělit, co prozradila Palfreyovi?
V první řadě se musí zbavit toho třasu!
Znovu se soustředila na nástěnné obrazy. Něčím připomínaly mapu světa.
A potom zahlédla místo, které jí připomnělo zrcadlově převrácený obraz Britského souostroví. Zírala na něj, pak vstala a přistoupila blíž. Nikdo se ji nepokusil zastavit, nikdo si jí nevšímal.
Teprve teď si všimla dalších podrobností. Sledovala britské pobřeží - bylo to pobřeží v blízkosti Cherbourgu, viděla také sever Evropy a pobřeží Ruska. Ano, nebylo pochyb, byla to skutečně mapa, jen si stále nemohla uvědomit, proč jí připadá tak podivná, jako by se na ni dívala skrze vodu.
Známá místa byla plochá, vypracovaná v hnědošedé barvě a jemné změny v odstínech byly právě tím, co vzbuzovalo dojem, že se na ně dívá skrze vodu. V čem ale spočívala ta podivnost?
A pak si toho všimla. Britské ostrovy, evropské pobřeží, celá Evropa, to vše bylo ploché. Pohlédla na další stěny a zjistila, že všechny pevniny jsou ploché, zatímco světové oceány jsou znázorněny v reliéfu.
Bylo to, jako by se dívala na projekci světa naruby, kde kontinenty jsou znázorněny jako oceány a oceány jako pevniny s rýsujícími se horskými pásy, hlubokými údolími i pouštěmi.
Pomalů a s úžasem pochopila pravdu - byla to obrovská projekce oceánů a moří světa s vyznačenými horskými pásy pod jejich hladinou.
Rozhlédla se kolem sebe; nechtěla, aby na ní bylo cokoli znát. Pomalu se vrátila ke stolu. Posadila se. Třas ustal, protože se plně soustředila na svůj objev.
Toto místo je pod vodou. Všechny ty rozmanité barvy a jejich odstíny tu odpovídají proměnlivým barvám moře. Vše, co je zde k vidění, nějak oobrazí moře, nebo s ním velmi úzce souvisí.

Hlubiny!

Sepjala ruce, když vtom se vrátil Boris a pokynul jí:

"Pojďte, prosím."

Nemohla se hýbat, jak ji ovládlo zděšení.

"Pojďte!" přikázal.

Vynaložila všechno úsilí, aby se vůbec přinutila vstát. Boris ji uchopil za ruku. Nedívala se mu do očí, protože se bála, co by v nich mohla spatřit. Vedl jí chodbou, kterou sem přišli, neprošli ale onou odpočívárnou s knihami a televizorem, nýbrž chodbou, které si předtím nevšimla. Zvedl pravou ruku a dveře se před nimi otevřely.

Když Julie vstoupila a spatřila dva muže, byli oblečeni stejně jako všichni tady a byli zhruba stejně vysokí. Když se k nim Boris přiblížil, pronesl jeden z nich:

"Čeká vás."

"Jsme připraveni," ohlásil Boris.

Kdo? Kdo nás čeká? Zmatek v Juliině mysli podporován představivostí vyústil ve strach. Představovala si neznámého muže jako jakéhosi Velkého inkvizitora, připraveného mučit ji všemi způsoby, aby promluvila. Boris stál těsně vedle ní, jako by jí chtěl zabránit v případném útěku.

Dveře se otevřely.

Místnost se od všech ostatních lišila tím, že byla rozlehlejší. Julie si všimla také větší bohatosti barev na stěnách a obrazů s podmořskými motivy. Myriády tropických ryb se na nich zdánlivě pohybovaly všemi směry, jako by skutečně plavaly. Všude zářily oslnivé barvy.

Napravo od sebe spatřila jakési zákoutí, kde u stolu seděl nějaký muž. První, čeho si na něm povšimla, byl jeho věk - mohlo mu být přes padesát. Krátce strižené vlasy měly ocelově šedou barvu, stejnou jako jeho bradka.

Teprve když se na ni podíval, uvědomila si, že všichni ostatní tady jsou mladí lidé, kolem dvaceti. Tento muž se zdál být v porovnání s nimi o hodně starší.

Povstal.

"Patriarcho," promluvil Boris, "představuji vám Julii."

Oslovení postrádalo jakoukoli pompéznost a Boris je pronesl stejně, jako by řekl "otče" nebo "pane". Byl v něm však značný respekt a zjevně též vyjadřovalo fakt, že tento muž má právo žádat poslušnost.

Patriarcha se na Julii dlouze díval. Jeho oči, zelené jako moře, ji doslova hypnotizovaly; cítila, že by si na ní chtěl vynutit stejnou poslušnost, jako mu prokazoval Boris.

"Takže tohle je Julie," řekl. Měl hlubší hlas než Boris a na rtech se mu objevil ironický úsměv. "Vyrozuměl jsem, že vaše loajálnost je rozdělená."

"Nemyslím si to," odpověděla Julie. Její hlas byl slabý a bušilo jí srdce. "Rozdílná, nikoli rozdělená."

"Myslím si, že se mýlíte."

Julie neodpovídala.

Cítila se slabá strachem a napětím a vysílená vším, co prožívá. Svět, který znala, se jí zdál hrozně vzdálený. Všechno to bylo tak živé a přitom neskutečné - a přece Boris i Patriarcha byli skuteční. Ačkoli se jí už Boris nedotýkal, cítila přesto stále ještě stisk jeho prstů.

"Chováte-li se loajálně vůči sobě i vůči Palfreyovi a všemu tomu, co on vyznává, pak se obě tyto vaše loajálnosti právě teď dostávají do konfliktu," konstatoval Patriarcha.

"Chápu je jako jedinou," přinutila se říct.

"Ať vás to stojí cokoli?" Ve způsobu, jakým to pronesl, se ozvala jistá hrozba.

Odpověděla:

"Ano."

Po krátké odmlce začal Patriarcha mluvit rázněji. Zdálo se, že právě jednoznačně rozhodl o dalším postupu. Pohlédla na něho a místo jeho obličejů si představila Palfreye; Palfreye pohrávajícího si se svými vlasy, tak lidského.

Lidského.

To bylo to, co lidem zde naprosto chybělo - teplo lidskosti.

"Budu tedy upřímný," promluvil Patriarcha. "Samozřejmě, že mám možnost donutit vás mluvit. Nemám ale rád takový nátlak. Odpovězte proto na mé otázky, prosím!"

"Pokusím se," hlesla Julie.

"Všimla jste si něčeho, když jste v okamžiku velké vlny stála na palubě Seafareru?"

"Ano."

"Co jste viděla?"

"Jakýsi jasně stříbrný objekt, který vypadal jako malý člun."

"Kde se tam vzal?" zeptal se.

Bylo to poprvé, kdy taková otázka vůbec padla. Do té chvíle nenapadla ani ji samotnou, ale ani Palfreye. Odkud se to tam vlastně vzalo? Zmocnila se jí panika.

"Nevšimla jsem si, ale..."

"Pokračujte."

"Předpokládám, že to přišlo z moře."

Z moře.

"Řekla jste o tom Palfreyovi?"

Neodpověděla.

Patriarcha majestátním způsobem máchl rukou; vypadalo to, jako by zaháněl zlost či netrpělivost, hlavně to však

působilo velice autoritativně. Stačilo jen máchnout rukou a každý ho poslechl.

Julii se chtělo vykřiknout: "Ne! Všechno vám řeknu!"

Zůstala však jen nehybně stát. Patriarcha listoval v jakýchsi poznámkách, jako by zapomněl na její existenci, jako by už pro něho nebyla.

Přistoupili k ní dva strážní, Boris zvedl ruku a otevřely se další dveře. Strážní do nich vtlačili Julii. Boris zjevně čekal, že se bude bránit, a proto ho překvapilo, když to neudělala. Upadla.

"Lituji," pronesl Boris.

"Nic se nestalo."

"Říkal jsem vám to," pokračoval a myslel si přitom: "Lituji, že se to muselo stát."

"Já vím."

"Julie, prosím, poslouchajte. Existují jen dva stupně utrpení. Užíváme je proti každému, kdo sem přijde a nepatří k nám.

Po prvním stupni se musíte poddat. Při druhém stupni totiž každý zešílí."

Julie neodpověděla. Byla jí zima a cítila mrazení v zádech. Třásl se jí nohy i ruce. Chuť vzdát to byla příliš velká.

"Borisi, prosím," začala.

Boris nereagoval.

"Prosím..." zopakovala.

Před dalšími dveřmi znovu zdvihl ruku. Otevřely se. Jakmile se tak stalo, zvedla se přímo před ní obrovská vlna, podobná té, kterou viděla na palubě Seafareru. Couvla a narazila zády na něco tvrdého. "Borisi!" křičela.

Nebyl tu. Bylo tu jen prázdno a holá zeď za jejími zády.

"Ne!" volala. "Ne!"

Spatřila mohutnou horu zelené vody plnou miliónů zářivých světél a cítila, že ji hrůza zbavuje zdravého rozumu. Slyšela syčivý zvuk a dunění. Téměř cítila ostrou a těžkou spršku vody. Vlna byla tak blízko, že neměla žádnou šanci se zachránit. V marném gestu vztáhla ruce. Zastavilo se to.

Stála tu zmrazena děsem.

15. kapitola

Zkouška bouří

V příštích vteřinách se Julie zmocnila naprostá apatie. Její mysl opanovala hrůza tak, že nebyla schopna myslet.

Přímo proti ní burácelo moře, ale nikdy se k ní skutečně nepřiblížilo. Obrovské vlny ničily jedna druhou v běsu bouře.

Vítr skučel a řval, ale nedotýkal se jí. Byla to hrůza noční můry - ale byla v tom i ohybná realita.

Opřena zády o zeď zápasila s dechem a nutila se myslet. Myslet! Myslet!

Patriarcha se jí snaží přinutit, aby promluvila. Ona však není schopna vzpomenout si, co chtěl slyšet. Blesklo jí hlavou, že Boris mluvil o dvou stupních - jak tomu říkal? Utrpení. Toto byl první stupeň, druhý přivádí šílenství. Je to všechno? Nebo nastane přestávka a ona dostane druhou šanci?

Myslet!

Boris zmizel; tam, kde předtím byla chodba, je teď ocelová zeď. Jak se to stalo? Je to ďábelská magie!

Ale ne, je blázen! Zkrátka se za ní zavřely dveře. Zavřely se nehlučně jako všechny ostatní. Bez jediného zvuku. Je ticho.

Zírala na valící se a pěnicí tiché vlny. Ne, to přece nemůže být pravda. Není možné, aby takové šílenství bylo naprosto tiché! Bylo to jako televizor se staženým zvukem. Jako němý film. Jako - vzpomeň si!

Bylo to jako zkouška světlem a zvukem, které jí kdysi dávno podrobil Palfrey, aby otestoval odolnost jejích nervů. Ted' si na to vzpomněla! Bylo to neskutečné. A tohle je také jen film...

Náhle ze všech stran udeřil silný zvuk. Rozbouřené vlny jako by na ni útočily odevšad. Sprška kapek velkých jako kroupy smáčela její tvář a tělo, ruce i nohy. Každá kapka v ní vyvolávala nezměrné utrpení. Zoufale se snažila připomenout si, že je to jen obraz, zvuk že vychází z reproduktorů, jejichž hlasitost je nastavena na maximum. Dlaněmi si tiskla uši, aby unikla hroznému hluku. Je to obraz. Bože, je to jen obraz! Ale ty kapky, které na ni padaly - ty byly pravé, bolest byla pravá - jenže je to obraz. Vzpomeň si, je to jen...

Voda ji zahltila. V jediném okamžiku se nadechla a vdechla slanou vodu. Zvedl se jí žaludek, ale polkla další dávku vody. Děsivý zvuk burácející vody, voda všude - v žaludku i v plicích. A pak najednou nastala tma. Nato jí do očí udeřilo světlo, které jako by proudilo zevnitř i zvenčí.

Ztratila vědomí.

Když začala přicházet k sobě, byla tma. V okamžiku procitnutí byla naplněna jakýmsi chvějivým strachem. Ztuhle ležela a uvědomovala si své zbité tělo, jehož každá část silně bolela; kdyby se teď měla postavit, zřejmě by křičela bolestí, a tak zůstala bez hnutí ležet.

Vzpomínala, co ji k tomuto stavu přivedlo a pomyslela si: Je snad tohle smrt?

Cítila na sobě přilepené mokré šaty a studené, slizké proudy vody. Bylo to, jako by ležela v obrovské vaně, kde bez ustání šplouchá voda. Slyšela to jemné a lenivé přelévání z jedné strany na druhou.

Potom si povšimla světla. Nejdříve bylo jen slabé, ale přece jen porušilo tmu. Brzy už rozpoznala vodu dorážející na stěny.

Světlo postupně sílilo.

Julie se pokusila o pohyb. Tělo ji hrozně bolelo, dalo se to ale vydržet. Pohnula se znovu. Ruce, nohy a tváře ji pálily,

jako by utrpěla velké popáleniny.

Světlo nabývalo na ostroti.

Ted' už konečně mohla vidět, že opravdu leží ve vodě, hluboké jen několik centimetrů. Otočila hlavu. Tam, kde předtím zuřily vlny, byla teď klidná mořská hladina. Dívala se na ni; moře bylo zelené, téměř bez vlnky.

Potom si všimla, že vody ubývá a za chvíli zůstala jen mokrá podlaha.

A pak zaslechla Borise: "Pojďte, Julie."

Objevil se, přistoupil k ní a pomáhal jí na nohy. Udržela se ve stoje jen s vypětím všech sil a celou vahou se o něho opírala. Blížili se ke konci chodby, když spatřila dva strážné. Boris jí pomohl projít dveřmi vedoucími do Patriarchovy místnosti.

Patriarcha vzhledl a nařídil: "Pusť ji. Ať stojí sama!"

Chtěla vykřiknout: "Nemůžu stát!"

Boris odstoupil. Julie zavravorala a marně se pokoušela udržet rovnováhu. Nakonec těžce dopadla na zem a bolestivě si narazila ruku a koleno. Měla pocit naprosté a nedůstojné bezmoci. Stiskla zuby a pokusila se zvednout. Dvakrát se jí podařilo dostat se alespoň na kolena, dvakrát však znovu upadla.

Boris stál za ní, Patriarcha seděl a díval se na ni zamračeným pohledem.

Chce snad, aby se před ním plazila? Ale vždyť už to dělá!

Zápasila sama se sebou a podařilo se jí vstát na nohy. Patriarcha nepromluvil. Kymácela se ze strany na stranu a napínala všechny síly, aby vydržela stát a zklidnila se.

Patriarcha se zeptal:

"Řekla jste Palfreyovi, že jste skutečně viděla, jak z moře vyrazila ta stříbrná loď?"

Byla tu opět ta otázka, na kterou odmítla odpověď - teď konečně si ji připomněla. A vybavila si i další věci - především to, že Boris naléhal, aby svůj odpor po "prvním stupni utrpení" vzdala.

Ráda by teď věděla, co by jí poradil Palfrey. Zdálo se jí, že podlaha pod ní kamsi ujíždí. Předklonila se. Bylo to stejné jako předtím, připomnělo jí to prožitou hrůzu a znovu v obranném gestu rozhodila ruce. Měla dojem, že se podlaha prudce houpe. Patriarchův stůl však stál na místě a muž, který za ním seděl, byl naprosto klidný.

Houpání pozvolna ustalo. Julii palčivě bolel každý sval. Pomyslela si, že další týráni už nevydrží.

Patriarcha pronesl: "Zeptám se vás podruhé: Řekla jste Palfreyovi, že jste viděla, jak z moře vyrazila ta stříbrná loď?"

"Ne," odpověděla chraptivě, "neřekla."

V té chvíli si uvědomila, jak toho muže nenávidí: za to, co se jí tu stalo, za to, jak ji ponižuje, za to, jak na ni uplatňuje svou vůli, i za to, že se usmívá.

"Řekněte tedy, co všechno se od vás Palfrey dozvěděl!"

Poslechla ho. Sama sebou přitom opovrhovala - věděla, že škodí Palfreyovi a ničí jeho práci; přitom si ale nebyla naprosto jistá, zda dělá chybu.

Když skončila, řekl Patriarcha Borisovi: "Ať se jde vyspat!"

Boris se dotkl její paže. Otočila se a spolu s ním vyšla ven. Boris jí řekl:

"Budete v pořádku."

Julie nepromluvila.

"Pojedeme nahoru," sdělil jí.

Boris zvedl ruku, otevřely se dveře a za nimi čekal výtah. Kabina byla tak těsná, že se jejich těla dotýkala. Po celou dobu se Boris díval kamsi nad její hlavu. Konečně výtah zastavil. Boris vyšel první.

Před nimi se táhla další dlouhá a úzká chodba se skleněnými stěnami. Julie se podívala vpravo a ztuhla: za sklem stály řady lůžek. Byla to obrovská místnost, lůžka byla mírně natěsnána v pěti řadách, v každé bylo aspoň třicet lůžek. Na každém někdo spal. Byli tu muži i ženy ve stejných uniformách. Každý ležel stejně nepřírozeně na zádech, nohy u sebe a ruce těsně podél těla. Nikde žádný pohyb.

S obavami pohlédla na druhou stranu chodby.

Bylo to fantastické!

Spatřila obrovský plavecký bazén se skokanskými můstky, kolem stolky a židličky, plážové slunečníky - a jak se jí zdálo, vše bylo zalito sluncem. Lidé se slunili, plavali a odpočívali. Ti, kteří se koupali, byli nazí. Ve vodě se pohybovali s úžasnou lehkostí a sebedůvěrou. Usmívali se.

Julie si znovu uvědomila, že jsou všichni stejného věku. Jediný "starý muž", jehož zde viděla, byl Patriarcha.

Nejistě kráčela za Borisem, který náhle řekl: "nejdřív se vyspíte a pak si půjdeme zaplavat."

Nechtěla jít spát - děsila ji představa, že se ocitne v řadách těch mumii.

"Borisi," zaprotestovala, "já nechci..."

"Julie, měla byste si uvědomit, že to, co chcete vy, je nepodstatné. Jediné, co platí, je to, co chce on. Ted' půjdete spát.

Dostanete tři injekce hypnotinu v různých dávkách: pro první spánek tři dávky, dvě dávky pro druhý spánek a konečně jednu dávku, po které si dokážete přivodit spánek sama. Nemá to nejmenší vedlejší účinky, jen se prostě dostanete do komatózního stavu a jistou dobu v něm setrváte. Až se probudíte, budete se cítit tak dobře jako nikdy předtím."

Měla by se proti tomu - jak tomu říkal? - hypnotinu vzbouřit! Ale tělo ji tak pálilo a bolelo a její mysl byla už tak vyčerpaná, že k tomu neměla sil. A potom - věděla už příliš dobře, co to znamená odporovat Patriarchově vůli - jeho slovo tu bylo zákonem.

Znovu v sobě vrátila nenávist.

Pomyslela si: Jestli se vůbec vrátím, pak budu Palfreyovi vyprávět tu nejšílenější historku, jakou kdy slyšel...

Nejšílenější?

Usmála se.

Ucítila ostrou bolest nad loktem pravé ruky.

Boris se na ni usmál: "Budete v pořádku," ujistil ji. "Bude vám o moc lépe, až se probudíte. Budete ráda, že jste tady." Zavedl ji do předpokoje velké noclehárny a ukázal na lůžko. Lehla si. Cítila se strašně unavená. Boris se nad ní naklonil, přetáhl přes ni lehounké prostěradlo a odešel. Vleže si vybavovala všechno, co prožila, ale její myšlenky byly pomalé a mlhavé. Potom si pomyslela, co asi chtěl Boris naznačit, když řekl "budete ráda, že jste tady"...

Očekával snad, že tady zůstane?

Cítila se tak malátně, jako kdyby z ní vyprchával život. A potom zaslechla tichý šepot - tichý, naléhavý šepot, opakující znovu a znovu slova: "Až se probudíš, poslechněš Patriarchu. Až se probudíš, poslechněš Patriarchu..."

16. kapitola

Život nebo smrt?

"Vypadá jako mrtvá," oznámil doktor Ephraim Higgins Palfreyovi. "Její srdce pracuje tak pomalu, že kdyby byla obyčejnou lidskou bytostí, řekl bych, že do dne zemře. Viděl jsem leccaké případy, ale tohle nikdy. Vzpomínám si na jednu mladou ženu, která při nehodě přišla o muže a dvě děti. Pomalu z ní odcházel život. Vypadala velmi podobně." Higgins se díval na Palfreye stojícího na druhé straně lůžka, kde ležela Leah, a zeptal se:

"Kdo je to?"

"Nevíme," řekl Palfrey. "Je jinak normální?"

"Normální?" opakoval tázavě Higgins.

Byl to malý a velmi mohutný muž. Jeho nevidané široká ramena, z nichž vyčníval krátký, silný krk, ho dělala ještě menším. Měl mocnou výbojnou bradu a pronikavé modré oči. Jeho tvář byla zarudlá jako u lidí, kteří žijí v horách nebo na moři.

"Ano," přikývl Palfrey. "Normální."

"Neřekl bych, že je na ní něco nenormálního. Až na..."

"Co?"

"Dokonalost není normální."

"Aha."

"Je to nejdokonalejší stvoření, jaké jsem kdy viděl."

"Fyzicky?"

"Samozřejmě. Hlava, paže, ruce..." Higgins odhrnul prostěradlo a pokračoval v prohlídce. "Podívejte se na ty prsty a nehty. Dokonale tvarované. Právě tak jako rty a nos. A ta barva pokožky..."

"Chápu," řekl Palfrey.

"To doufám," odvětil Higgins.

"Bez jediné vady," konstatoval Palfrey.

"Ano. Takovou pokožku jsem ještě neviděl, Palfreyi, jenom snad u..."

"Kde?" zeptal se rychle Palfrey.

"Jen u dvou tří orientálních ras," odpověděl Higgins.

"Trávil jsem jistý čas na Dálném východě. Dokonale čisté rasy stále ještě najdete."

"Čisté?"

"Víte přece, co mám na mysli."

"Nevím," přiznal Palfrey.

"To byste ale měl," řekl Higgins a zatahal se za ušní lalůček. "Podívejte, některé národy, například v Austrálii, Spojených státech, Jižní Americe a v některých málo známých částech Orientu mají dokonalé zuby; tajemství vězí v kalcium obsaženém ve vodě. Dokonce některé kostry nalezené po staletích mají kompletní, dokonalý chrup. V jiných částech světa jsou odlišné místní podmínky - voda, půda, vzduch - takového druhu, že podporují dokonalost jinou. Některí lidé mají například znamenitý zrak, jiní skvělé vlasy - to například v balkánských zemích - jiní mají zase mocně vyvinuté svalstvo či dokonalě čistou pleť. Tahle dívka má - k čertu, Palfreyi! Víte to přece stejně tak dobře jako já!" Palfrey si pohrával s vlasy! Částečně, připustil. "Chápu ale, že ta dívka představuje prototyp fyzické dokonalosti."

"Ano," souhlasil Higgins.

"Navzdory kómatu," konstatoval Palfrey.

Higgins si prohrábl vlasy a řekl:

"Možná že právě proto."

"Ale?"

"Myslel jste si to, že?" zeptal se Higgins.

"Měl jsem takové nejasné podezření," přitakal Palfrey.

"Nejasné podezření? Co je to s vámi?"

"Cena za dokonalost může být občas příliš vysoká," pronesl Palfrey. "Vadilo by vám prohlédnout ji ještě jednou?"

"Musím?" ptal se Higgins.

"Prosím vás o to."

"Dobrá," souhlasil Higgins. "Ale vy, Palfreyi, určitě víte, co by to mohlo být, že?"

"Ano."

"Nuže..." vybědl ho Higgins.

"Podchlazení. Kóma s velmi pomalým srdečním tepem. Tak lze přece podstatně prodloužit lidský život."

"Nekonečně," řekl Higgins. "Nekonečně. Poslední výzkumy dokazují mimo veškerou pochybnost, že podaří-li se udržet srdce po dlouhou dobu v relativním klidu, ostatní části těla zůstanou po velice dlouhou dobu zdravé. Snad celá staletí. Methorst z Vídně, Grundig z Frankfurtu, Balmain z Chicaga a Mitsni z Tokia, ti všichni na tom pracovali a dokázali, že zvířata, která se obvykle dožívají tří let, žila deset a více let. Pokud vím, bylo provedeno několik těchto experimentů i na lidech. Nicméně tahle dívka..."

"Jak může být stará?"

"Nechtějte, abych hádal."

"Hádejte," vyzval ho Palfrey.

"Něco mezi dvaceti a pětácti lety."

"Ano," řekl Palfrey. Kráče chodbami sledování s úsměvem hlídkami, neboť jejich výškový rozdíl působil dost komicky.

Vstoupili do malé, chladné místnosti. Na kamenné lavici ležela přikrytá postava. Palfrey odhalil nahé tělo muže, který byl nalezen v horské propasti. Nebyly na něm znát sebemenší příznaky rozkladu; tělo však neslo na různých částech známky poranění. Přesto však vypadalo zachovale a jeho pokožka měla téměř totožnou barvu jako pokožka té dívky. Higgins zatajil dech a naklonil se nad mrtvým tělem.

"Vše, co jsem řekl o té dívce, platí i pro tohoto muže. Jak zemřel?"

"Zlomil si vaz, pravděpodobně při pádu," odpověděl Palfrey.

"Kdy?"

"Před osmačtyřiceti hodinami."

"Nebyl balzamován?"

"Ne. Tělo bylo pouze celou dobu chováno v téhle teplotě."

"Palfreyi," řekl Higgins potichu - "narazil jste na něco velice pozoruhodného."

"Myslíte?"

"Nepochybně. Vždyť tohle může být tajemství, které se člověk po celou svou existenci snaží odhalit. Prodloužit délku lidského života! Může to být..." Higgins se odmlčel.

"Pokud jde o mne - než se nám podaří žít tak dlouho, raději bych viděl lepšího člověka, snícího o absolutním dobru. Vy přece víte, co se stalo v Nice. Víte..."

"Hlouposti, sentimentální žvásty!" vykřikl Higgins. "Vy, jako vědec, byste to měl znát! Vůbec s vámi nesouhlasím, Palfreyi. Tohle by mohl být splněný sen celého lidstva. Pro záchranu toho, co nazýváme mír, svoboda, volnost a lidská práce, jsme vedli zničující války a zabili milióny lidí! Co je proti tomu zanedbatelné neštěstí, k jakému došlo v Nice? Než skončí tenhle rok, nastane ještě bezpočet přírodních katastrof, při nichž zemře mnoho lidí a dojde k velkým hmotným škodám - a všechno to bude bezúčelné. Rozumíte? Ale tohle - můj bože, Palfreyi, měl byste plakat radostí!"

Palfrey otočil hlavu. Otevřely se dveře a on mohl koutkem oka spatřit příchozího. Higgins byl však tak zaměstnán sám sebou, že si nevšímal ničeho. Konečně se i on otočil.

Dovnitř vstoupil obr - muž tak mohutný a vysoký, že Higgins zalapal po dechu. Obr zavřel dveře. Jeho pohyby byly pomalé a promyšlené, jako by si uvědomoval, že svou sílu musí užívat opatrně. Měl světle šedé oči, z nichž vyzářoval klid a cosi nezemského; člověk měl pocit, že hledí do tváře světce.

Usmál se: "Ahoj, Sape."

"Ahoj, Stefane." Palfrey se dotkl Higginsovy paže a řekl: "Doktora Ephraima Higginse ještě neznáš, že? Higgins - to je Stefan Andromovič, který se mnou spolupracuje."

Rus převyšoval Higginse o dvě hlavy.

"Bože," vydechl Higgins, "netušil jsem, že spolupracujete s titány..."

Palfrey se usmál a Andromovič napřáhl ruku.

„Jsem potěšen," pronesl Andromovič.

"A já zas ohromen," vrtěl hlavou Higgins. "Nejdřív Palfrey a jeho dlouhověkost, pak vy..."

"Slyšels nás?" zeptal se Palfrey Andromoviče.

"Ano."

"Pak mu tedy vysvětlíte, že mám pravdu," naléhal Higgins. "Řekněte mu, že tohle je veliký objev."

"Doktore Higginse," začal klidně Andromovič, "Palfrey má úplnou pravdu. Až najdeme absolutní dobro, můžete se také zabývat trvalým a absolutním životem - ale do té doby ne!"

"To je humanistický blábol!" zvolal Higgins.

"Sape..." Andromovič se obrátil na Palfreye. "Letěl jsem přes Londýn, jak víš."

"Ano."

"Merritt má zprávy od více než stovky agentů. Ozvali se mu poté, co jsme rozeslali popis té ženy. Existuje sedmnáct zaznamenaných případů tohoto druhu; vždycky se jednalo o kóma. Zprávy přišly z nemocnic a klinik."

"Sedmnáct," vykřikl Higgins. "Takže nejde o izolované případy. Jestli to někdo dokázal sedmáctkrát, jde opravdu o veliký objev!"

"V pořádku," přikývl Palfrey. "Je to přesně to, co si myslíme, je to velký objev..."

"Největší!" volal Higgins nadšeně. "Palfreyi - chci, aby tuhle ženu vyšetřil Smythe-Paterson. Musím ji vzít do Londýna! Okamžitě!"

"To nemůžete," zavrtěl hlavou Palfrey. "Můžete si vzít tělo tohoto muže a provést pitvu. Ale nikoli tuto ženu."

Palfrey se obrátil na Stefana: "Odkud všechny ty zprávy přišly?"

"Ptal jsem se na to Merritta," odpověděl Stefan. "Dvě jsou z Japonska, jedna z Austrálie, jedna z Německa, dvě z Ruska..." zatímco pokračoval, Higgins přecházel po místnosti, ani se nesnažil zastírat neklid.

"A od koho jsou ty zprávy?"

"Od našich agentů. Pracovali podle instrukcí, které jsme rozeslali toho dne, kdy na Nice udeřila ta nepochopitelná vlna. Poslali jsme také popis fyzického stavu té ženy a použily jsme pojmu "autohypnóza". Ve třech případech byli naši agenti sledováni - pronásledovatelé však vždy unikli. Jeden z nich se ale zabil při autonehodě a zpráva našeho patologa jednoznačně tvrdí, že..."

"Kde můžu tu zprávu vidět?" přerušil ho Higgins. "Musím ji vidět!"

"Obstarám vám ji," slíbil Palfrey. "A co další případy, Stefane?"

Obr rozpráhl ruce a odpověděl:

"Všechny odpovídají popisu Leah. Společným rysem je zlatavé zabarvení pokožky a její naprostá dokonalost. V některých případech podezřelá osoba zmizela v moři, nebo do moře skočila z lodi či letadla." Stefan se na chvíli odmlčel.

"Chcete tím říct, že zmizeli pod vodou a už nebyli nalezeni?" zeptal se Higgins.

"Přesně tak. Řada lidí zmizela stejně jako profesor Corwell. Všechno to byli špičkoví vědci, na slovo vzatí odborníci."

"V moři," vydechl Higgins. "Myslíte si, že ty dokonalé bytosti pocházejí z moře?" Nečekal a odpověděl si sám: "Ovšem že ne. Ale není přece vůbec vyloučeno, že ty zmizelé vědce odvezla nějaká loď nebo ponorka. Musím někoho z nich najít a přimět k výpovědi. Palfreyi, pořádku si myslím, že nechápete ten obrovský význam celé věci. Může to změnit běh dějin!"

Palfrey pronesl s naléhavou vážností: "V tom se shodujeme." Potom se odmlčel, protože se ozvalo zaklepání a dovnitř vstoupil Duval.

"Doktore Palfreyi," řekl. "Mám pro vás zprávu. Zprávu mimořádného významu." Pohlédl na Higginse a pokračoval:

"Od muže, který způsobil katastrofu v Nice."

17. kapitola

Konečné ultimátum

Higgins zůstal stát s otevřenými ústy. Andromovič se nepohnul.

"Co je to za zprávu?" zeptal se Palfrey.

"Bude vám telefonovat ve čtyři hodiny." Duval se podíval na hodinky a spolu s ním i ostatní; zbývalo dvacet minut.

"Budete s ním mluvit?"

"Ano. Ví, kde jsem?"

"Zpráva byla přijata policií v Nice: Ten člověk žádá, abyste byl telefonem k dosažení ve čtyři hodiny v oblasti Nice."

"Bude to možné?"

"Ano. Až se ozve, dostanete spojení na jakékoli telefonní číslo," ujistil ho Duval.

"Půjdeme do kanceláře," rozhodl Palfrey. Zjistěte mi... odmlčel se. "Musím mluvit s Merritem," řekl po chvíli a zamířil ke dveřím. "Musíme za každou cenu zjistit, odkud ten člověk volal. Je to vůbec v lidských silách?"

Znovu se odmlčel.

"Palfreyi," zvolal Higgins, "musíte to zjistit! Musíte s tím člověkem jednat, já s ním musím mluvit! I kdyby to mělo být na deset nebo jen na pět minut. Mohl bych najít klíč k celému tomu tajemství!"

"Udělám, co bude v mých silách," ujistil ho Palfrey.

Spojení s Merritem získal ve třech minutách. Když bylo spojení navázáno, stál poblíž aparátu Duval - Higgins byl kdesi mimo kancelář.

"Doufám, že ses viděl se Stefanem," začal Merritt.

"Ano, viděl. Aleku, potřebuji, abys všem agentům poslal okamžitou depeši. Dostal jsem do Nice hovor z neznámého místa. Musíme to odhalit. Kdyby byl použil normálního spojení..."

"Nepoužil," pronesl Merritt.

"Jak to?"

"Mluvil také se mnou," pokračoval klidně Merritt. Používá takové radiotelefonické spojení, které libovolně mění vlnové délky. Nikdo zatím nedokázal místo vysílání odhalit. Sape..."

"Ano?"

"Vyhrožuje zničením všech křižníků britského loďstva, když nepropustíš Leah."

Palfrey stál bez hnutí se sluchátkem v ruce. Duval se nervózně pohnul. Po delší odmlce se Alec Merritt zeptal:

"Myslíš si, že by to někdo mohl dokázat?"

"Doufám, že je to nesmysl, který můžeme pustit z hlavy."

"Sape, jde o britské námořnictvo!"

"Vím," řekl Palfrey. "Pravý test loajality, co? Vůči ZS i vůči Velké Británii. Je stejně mazaný, jako je silný, jenže..."

"Jenže?"

Palfrey odpověděl trochu záhadně: "Jenže je taky naivní."

"Ten ďábel?" nevěřícně se zeptal Merritt.

"A není snad? Mazaný je, ale také jednoduchý a přímočarý, není v tom žádná rafinovanost."

Merritt začínal chápat: "Snad už ti rozumím, Sape. Ale přece jen bych na to příliš nespoléhal."

"Taky že ne, ale nesmíme na to zapomínat. Ten muž se domnívá, že si vyhrožováním silou vynutí vše, co požaduje."

"Třeba ano."

"Uvidíme," řekl Palfrey. "Uvidíme. Něco nového?"

"Nic zvláštního," odpověděl Merritt. "Další důkazy, že všichni ti pohřešovaní zmizeli v moři."

"Pod mořem," opravil ho Palfrey.

"K čemu mříš?" chtěl vědět Merritt.

Palfrey pohlédl na Duvala a pomalu pronesl: "Ty odporné vlny vznikají pod hladinou. Ti lidé mizí vždycky v moři. A z moře vychází i hrozba pro britské loďstvo."

"Myslíš si, že jde o velkou námořní velmoc?"

"Může být," souhlasil Palfrey. "Jsou nějaké informace o Garri-Garrim?"

"Dostal jsem zprávu od Peverilla a Marchesiho z New Yorku. Garri-Garrimu se podařilo jako nikomu jinému ovlivnit délku lidského života. Prošel množství neznámých míst, kde žijí zapomenuté kmeny. Prozkoumal snad všechno, co mu mohlo pomoci odhalit právě tohle tajemství. Už před deseti lety tvrdil, že je blízko cíle. Potom se odmlčel, ale zahájil své vlastní výzkumy. Říká se, že zaznamenal dva tři velké neúspěchy a proto oznámil, že nebude podávat žádné informace, dokud se mu nepodaří prokázat vlastní teorie. Vychloubal se, že dokáže prodloužit průměrný lidský život o dvacet let." Palfreyovi se teď náhle vybavilo všechno, co o Garri-Garrim kdy slyšel a tak pokračoval sám: "Jako hinduista věřil v reinkarnaci. Smrt chápal jako přechod do jiného, lepšího života. Mezi vyššími kastami, především u bráhmánů, je však menší touha po lepších životních podmínkách, daleko více prahnou po prodloužení života."

Palfrey ustal.

"Sape," skoro zašeptal Merritt. "Zmizel u portugalského pobřeží."

Čas pokročil a všichni už čekali na telefon. Stefan s Duvaletm seděli v malé odposlouchávací místnosti, kde bude slyšet každé slovo.

Všichni agenti Z5, policejní sbory a tajné služby všech států, všichni byli teď v pohotovosti.

Konečně se telefon ozval.

Stefan zvedl ruku, Palfrey přešel k telefonu a sňal sluchátko.

"Tady je doktor Palfrey," ohlásil se velmi pečlivě.

"Doktore Palfreyi," ozval se muž, "doufám, že jste dostal mou zprávu."

"Zprávu," opakoval Palfrey. "Tak tedy, abych řekl pravdu..."

"Nemluvím s vámi pro zábavu." Mužův hlas teď zněl důrazně.

"Já vím, že ne," pokračoval Palfrey. "Tak tedy pro legraci."

"Legraci? Poznáte, jestli jde o legraci!" odpověděl výhrůžně mužský hlas.

"Vyhrůžovat britskému loďstvu? To přece může být jen nepodařený vtip."

"Doktore Palfreyi," pokračoval muž, "propustíte Leah! Posadíte ji do motorového člunu, který pojede rychlostí patnácti uzlů k místu, kde byl zasažen Seafarer. Nebude ho doprovázet žádná loď ani letadlo. Začnete zítra v pět hodin ráno.

Jestliže neuposlechnete, pak zítra přesně v poledne nebude mít Británie jedinou loď o výtaku nad tisíc tun. Nežertuji!"

"Ach," afektovaně vzdechl Palfrey a jeho ruka zajela do vlasů. "Jaká škoda!"

"Říkám vám..."

"Mám Leah vyřídít vaše sbohem?"

"Co tím míníte?"

"Chci říct, že bude-li potopena jediná loď jakéhokoli loďstva, pak vlastníma rukama ukončím její život," vysvětlil

Palfrey. "Byla to velmi atraktivní dívka. Sbohem."

"Palfreyi!"

"Mám práci," pronesl Palfrey. "Sbohem."

"Nezabíjejte Leah!"

"Upustíte-li od vašich hrozeb, ani se jí nedotknu," zakončil Palfrey. "Je to prosté."

Oddálil sluchátko od ucha, chvilku počkal a pak zavěsil. Jeho rty byly pevně sevřeny. Když se podíval na Stefana, oči měl přivřené. Na jeho čele se objevil pot a tvář měl smrtelně bledou.

"Správně, Sape," vyhrkl rychle Stefan.

"Myslíš?" Palfreyovy oči byly téměř zavřené.

"Samozřejmě. Ten muž Leah zoufale potřebuje. Jde o to, aby věřil, že bys ji zabil..."

"Myslíš si, že jsem ho přesvědčil?"

"Myslím, že ano."

"Chtěl bych tomu věřit. Musí vědět, že mi záleží na tom, aby dal ruce pryč od loďstva právě tak, jako jemu záleží na tom, aby se já nedotkl Leah. Je to šílené, ale on ty loď opravdu může zničit!"

"To vím," řekl Stefan.

"Co ještě může?"

"Ovládat moře," konstatoval Stefan.

"A každý, kdo ovládá moře, ovládá také pevninu," dodal klidně Palfrey. "Polaris je nejnebezpečnější zbraň, kterou nelze pod mořem ani nalézt, ani zničit. Stefane, jestli toho člověka nedostaneme, jestli ho nezastavíme - pak je to naše chyba."

"Ne, Sape..."

"Bude to jenom naše chyba," přerušil ho ostře Palfrey. "Věděli jsme o všech těch zmizeních už dlouhou dobu. Ale nikdy jsme se nezabývali souvislostmi, takže jsme se nezaměřili na moře. Jak jsme mohli být tak slepí!"

"Sape," řekl Stefan, "děláme to teď."

"Ano, teď, když už může být pozdě!"

"Co to do tebe vjelo?" skočil mu Stefan do řeči. "Přestaň se tím zabývat! Dej se do práce a přestaň si dělat výčitky!"

Nastala chvilka ticha. Potom zazvonil telefon. Palfrey zvedl sluchátko a ohlásil se.
"Máme to," oznámil Alec Merritt. Bylo to z jedné lodi uprostřed Atlantiku mimo dosah letadel. Kontaktovali jsme všechny lodi, které jsou blízko, ale..."
Merritt se odmlčel.
"Pokračuj," vybidl ho rozčileně Palfrey.
"Probral jsem to s námořnictvem. Pozice té lodi je mimo normální linky. Žádná známá loď není v jejím dosahu. Vypadá to, jako by to byla ponorka, která se jen kvůli tomu hovoru vynořila na hladinu."
"Je mi to jasné," pokýval hlavou Palfrey. "Díky, Aleku."
"Sape?"
"Ano?"
"Celý svět to slyšel!"
"Doufám, že to slyšeli ti, kteří měli!"
"Vím, jak ti je," řekl Merritt. "Zřejmě dokážeš vidět všechny souvislosti lépe než já."
"Vypravuj mi o tom..."
"Admiralita o té hrozbě ví," pokračoval Merritt. "Admiralita nechce přijít o loď. Nechápu jen, proč je ta Leah tak důležitá."
"To vím já."
"Admiralita už hovořila s Downing Street. Tam svolávají schůzku velvyslanců členských zemí Z5. Chtějí, abys tam byl. O půlnoci."
"Rozumím," řekl Palfrey a po chvíli dodal: "Budu tam."
Stefan, který celý rozhovor poslouchal na druhém telefonu, zavěsil současně s Palfreyem.
"Jak si stojíš, Sape?"
"Žádná sláva."
"Troufneš si podstoupit ta rizika?"
"Troufat si můžu. Jestli ten člověk věří, že zabiju Leah, pak je to padesát na padesát."
"Uděláš to?"
"Měl bych," přikývl Palfrey. "Jinak už nikdy nebudu mít šanci porazit ho..."
Přerušily ho ostré rány na dveře: "To bude Duval. Dále." Vstoupil mladý kapitán a hned za ním se objevil Duval. Z jeho tváře Palfrey poznal, že nese špatné zprávy.
"Doktore Palfreyi, mám příkaz doprovodit vás k letadlu, které vás dopraví do Londýna. M'sieu Andromoviči, v letadle je místo i pro vás."
"Tak je to tedy," zamračil se Palfrey.
"Doktore Palfreyi," pokračoval Duval, "francouzské úřady nařídily odvézt slečnu Leah a odmítly mi říct, kde se teď nalézá."
"Je to tak," potvrdil kapitán. "Je v naší péči, doktore Palfreyi. A zůstane v ní až do dalších instrukcí z Paříže."
Chtějí mít jistotu, že jí neublížím," řekl Palfrey Andromovičovi. "Nedůvěřuji mi."

18. kapitola NMS

Palfrey vstoupil do konferenční místnosti podzemního ústředí Z5 v Londýně. U stolku vedle dveří seděla Joyce Morganová a před ní ležel seznam jmen představitelů nejruznějších zemí. Generální tajemník, velmi bledý a vážný, seděl na pódiu vedle prezidenta Nejvyššího mezinárodního sboru, známého spíše pod zkratkou NMS. Vedle Merritta seděl Ivan Tarov, ruský vyslanec. Dále tu byl Geoffrey Mandell, zvláštní vyslanec prezidenta Spojených států. Oba muži si byli podobní - oba tmavovlasí a mohutní - v rámci NMS vždy velmi dobře spolupracovali. Prezidentem NMS byl pro tento rok Le Blum, Belgičan menšího vzrůstu s bělostným knírem a černou bradkou a velmi výrazným černým obočím. Palfrey se zastavil u stolku.
"Ahoj, Joyce - tak co mi řekneš?"
"Jsou velmi znepokojení," oznámila mu Joyce.
"Tak tohle je nejzdrženlivější vyjádření roku!" usmál se pobaveně Palfrey a šel se posadit. Stefan si k němu přisedl.
"Už se do tebe pustili?" zeptal se Palfrey.
"Samozřejmě," usmál se Stefan. "Tarov i Mandell."
"Společně?"
"Každý zvlášť. Ale oba chtějí vědět stejnou věc."
"Jakou?"
"Jestli doktor Palfrey nepřišel o rozum!"
"Myslíš si, že jsem blázen?" zeptal se Palfrey. "Někdy si sám myslívám, že ano." Rozhlédl se kolem.
"Anebo jsou blázni oni?" dodal zamyšleně.
Prezident Le Blum se zeptal:
"Budeme potřebovat tohle?" a ukázal na malý projektor.

Stefan mlčel.

Potom se otázal Merritt: "Jsou zde už všichni, slečno Morganová?"

"Ano, pane," odpověděla Joyce.

"Dveře jsou zavřeny?" ptal se Merritt znovu.

"Ano, pane," přisvědčila Joyce.

"Pane prezidente," řekl potom generální tajemník, "můžete zahájit zasedání."

Palfreyovi to celé připadalo jaké scéna ze soudní sítě nebo z nějakého filmu.

"Pánové," začal prezident. "Sešli jsme se, abychom posoudili krajně složitou situaci. Známe její pozadí. Máme důkazy o tom, že k řadě záhadných zmizení osob v moři přispěl muž, jehož jméno nám není dosud známo: Tento muž nám poskytl důkazy, že je schopen ovládat světové oceány a vytvářet extrémně nebezpečné situace. Zprávy a fotografie, které jsme obdrželi v posledních čtyřiašedesáti hodinách, dokumentují, čeho byl schopen na francouzské Riviéře." Nastala pauza, během níž zhasla světla a na plátně byly promítány některé ze zmíněných fotografií. "Nedomnívám se, že mezi námi sedí někdo, kdo by si nebyl plně vědom hrozícího nebezpečí," pokračoval le Blum. "Je tu snad někdo takový?"

Odmklčel se, aby se rozhlédl.

Czetnik, polský delegát, pohlédl na Palfreye: "O tomhle nebezpečí jsme měli už dávno vědět," pronesl a několik delegátů souhlasně pokývalo hlavami.

"Už dávno," opakoval brazilský delegát Palo. "Proč se tak nestalo?"

"Nedomnívám se, že předmětem našeho jednání je zkoumat právě tuto otázku," poznamenal prezident. "Přesto na ni přijde ještě řeč. Avšak naším bezprostředním úkolem je určit postup pro příštích dvanáct... promiňte, pro příští čtyři hodiny."

"Kdybychom ovšem věděli, jak se vůbec mohlo stát, že ten člověk tak dlouho unikal naší pozornosti, bylo by pro nás možná snadnější stanovit správný směr dalšího postup," vstoupil do debaty Smythe, britský zástupce.

Palfrey se na něj pozorně zadíval. Smythe patřil ke staré škole, držel se striktně protokolu a bylo o něm známo, že vykonává vládní instrukce do posledního písmene.

"Doktore Palfreyi," řekl prezident, "chcete-li nyní učinit nějaké prohlášení, rádi je vyslechneme."

Palfrey se postavil: "Ne, nechci."

"Nejsem si jist, zda je to v pořádku," poznamenal Mandell. "Dálo se to doslova před našima očima. A po velmi dlouhou dobu, pane prezidente."

"Doktore Palfreyi?"

Palfrey si přihladil vlasy. "V této chvíli nemám co říct."

"Pane prezidente," ozval se indický zástupce jménem Meshon. "Všichni chápeme, že vzhledem k organizaci musíme zachovávat jistou diskrétnost, avšak to v žádném případě nesmí chránit doktora Palfreye nebo kohokoli jiného, došlo-li k vážné chybě. A toto je velice vážná chyba. Osobně nejsem přesvědčen, že situace, v níž jsme se ocitli, je tak špatná, jak se obecně tvrdí. Přesto však, žádáme-li vysvětlení, je doktor Palfrey povinen nám je poskytnout."

"S tím musím souhlasit," potvrdil prezident. "Doktore Palfreyi, proč nám nechcete podat žádné vysvětlení?" Netvrdíme přece v žádném případě, že jde výhradně o vaši chybu. Ani nepochybujeme o vaší kompetentnosti..."

"Ale tvrdíte," přerušil ho jasným a důrazným tónem Stefan. Prezident udiveně vzhlédl; Stefan Andromovič byl znám jako nejméně živý účastník podobných setkání. Palfrey se po něm pobaveně ohlédl. Tarov stiskl rty v náznak ironického úsměvu.

"Když hovoří prezident..." začal Merritt.

"Přehlédneme tuto poznámku," prohlásil prezident. "Opakuji, že v žádném případě nenaznačujeme, že by se někdo z operativního štábu dopustil nějaké chyby, avšak..."

"Pane prezidente," přerušil ho stejným tónem Stefan, "prosím o dovolení, abych se směl vzdát."

Vstal a otočil se. Překvapení bylo tak velké, že nikdo neučinil žádný pokus zastavit ho. Teprve ve chvíli, kdy Stefan míjel stůl, kde seděla Joyce, ozval se Merritt:

"Andromoviči, prosím vás!"

Stefan se otočil: "Ano?"

Byl obrovitý a vypadal velmi rozčileně.

"Žádám vás, abyste zůstal a podal vysvětlení svého chování! Pokud nemáte nějaký důkaz..."

"Důkaz? Vysvětlení? Kdo je vyslechne? už jste se přece rozhodli v okamžiku, kdy jste vstoupili do této místnosti! Byli jste připraveni odsoudit doktora Palfreye. Člověka, jemuž vděčíte za svou existenci. Copak jste na všechno zapoměli? S touhle organizací jsem skončil! Jednou provždy!"

Otočil se, rozrazil dveře a vyšel ven.

V místnosti panovalo ohromné ticho. Palfrey se pohodlně opřel, lehce se usmíval a snažil se nedat najevo svou vděčnost a obdiv. Byl si jist, že to Stefan udělal jen proto, aby delegáty šokoval.

"Zdá se, že s námi pan Andromovič není příliš spokojen," poznamenal Mandell.

"Je to neodpuštělné, naprosto neodpuštělné," vybuchl zlostně Meshon.

"Možná to však bylo oprávněné," zapochyboval Tarov.

"Zdá se, že pan Andromovič příliš podléhá vážnosti situace," zasáhl nejistě kanadský delegát. "Pane prezidente, neplatí totéž i v případě doktora Palfreye a nás všech?"

"Proč tedy Palfrey nechce vysvětlit, jak je možné, že věci dospěly tak daleko?" zeptal se Smythe.

Palfrey klidně vstal a řekl: "Pane prezidente - vysvětlit a popsat případ, který zde projednáváme, by si vyžádalo několik hodin. Připravít vám jej k projednání tak, abyste ho mohli řádně posoudit, by trvalo několik týdnů. Domnívám se, že Andromovičova prudká reakce vyplynula z jeho přesvědčení, že se zde má jednat o mimořádné zasedání a nikoli o

soud. Přejete-li si postavit mě před soud, nezpochybním ani na okamžik vaši autoritu. Mám ale zato, že byste si k tomu mohli zvolit příhodnější chvíli. Koneckonců zbývají nám necelé čtyři hodiny, abychom se rozhodli, zda se tomu muži postavíme, nebo zda mu vyhovíme a vydáme tu dívku jménem Leah. Přišel jsem do tohoto sálu připraven na diskusi k tomuto tématu. Nepřipomínám ani fakt, že mi francouzské úřady tu dívku odebraly, ačkoli to pocitů uji jako silný náznak nedůvěry.

Ani příliš neprotestuji, že jsem sem byl předvolán právě teď, kdy by má přítomnost v Nice byla potřebnější. Protestuji však proti marnění času. A pak - jsem velmi zvědavý, co přimělo takové množství delegátů zaujmout právě takovýhle postoj..."

"Co máte na mysli?" zeptal se Tarov.

"Vysvětlíte to, prosím," naléhal prezident.

"Chápu celkem důvody, které vedou ke kritičnosti pana Smythe," pokračoval Palfrey. "Je nervózní z toho, co by se mohlo přihodit britskému loďstvu. Kdybych byl na místě pana Smythe nebo britského předsedy vlády, měl bych opravdu velké starosti. Co však trápí ostatní delegáty? Jen těžko mohu uvěřit, že pana Meshnona nějak zvlášť zneklidňuje britské loďstvo. Byl snad někdo z vás vládou své země instruován, jak v tomto případě postupovat?"

"Já nikoli," řekl Tarov.

"Pane prezidente, navrhuji, abychom vyslechli zprávu o okolnostech zadržení té ženy. Důvod k tomu musí být jistě pádný, jinak by doktor Palfrey tímto způsobem nepostupoval," ozval se Arthurs, delegát Nového Zélandu.

"Je zcela zřejmé, proč Palfrey zaujímá takovýhle postoj," řekl Egyptan Khavi. "Je to jediný způsob, jak zakrýt vlastní neúspěch. A zda mě trápí britské loďstvo? Jako Egyptana nikoli. Avšak jako člena této mezinárodní organizace samozřejmě ano. A pak - může být ohrožen i Suezský průplav."

"No vida," pravil Mandell. "Vypadá to, že názorů je celá řada. A jeden rozporuplnější než druhý. Rád bych teď však vyslechl názor doktora Palfreye."

"Doktore Palfreyi," oslovil ho prezident, "objasněte nám svůj postoj k ultimátu toho člověka."

"Odmítám se mu podrobit."

"Navzdory tomu, co by se mohlo, jak sám připouštíte, stát?"

"Ano, pane. Nevím o žádném jiném způsobu, jak získat čas k vypátrání toho člověka. Je to zcela prosté. Víme už, že operuje z moře. Jsme v neustálém kontaktu se všemi státy, se všemi námořními a leteckými společnostmi, vojenskými i civilními. Do pátrání jsou zapojeny ruské a americké nukleární ponorky a s nimi i velké množství ponorek konvenčních. Jedině tímto způsobem můžeme věc vyřešit, avšak..."

"Jistě," ozval se Smythe, jistě to vyřešíme."

"Nejsem si tím jist," zavrtěl hlavou Palfrey, "kdyby to bylo tak jednoduché, už bychom toho muže dávno měli. Stojíme teď před dvěma možnostmi. Tou první je existence mobilních ponorkových stanic - jde zřejmě o obrovské ponorky - s útočným zbraněmi, které dokáží vyvolat ony vlny. Vyvolat takovou vlnu není složité - a přitom je nebezpečná lodím, přístavům i pobřežním oblastem. A není nebezpečná těm, kteří jsou pod hladinou. Nemusíme zatím pátrat po způsobu, jakým jsou vlny vyvolávány; zajímá nás jejich zdroj. Stojíme před dvěma možnostmi: buď existuje množství stálých ponorkových stanic - o tom by svědčily důkazy z mnoha moří a oceánů, anebo máme co dělat s jedinou, vysoce mobilní ponorkovou základnou."

Palfrey se znovu odmlčel.

"Co je podle vás pravděpodobnější?" zeptal se Mandell.

"Nerad bych hádal," zamračil se Palfrey. "Avšak kdybych přece jen musel, pak bych řekl, že nejspíš existuje velké množství základen buď na mořském dně, nebo zakotvených pod hladinou..."

"To je přece absurdní," vydechl Khavi.

"Nemyslím, že je to absurdní," oponoval klidně Palfrey. "Před několika roky bychom vesmírné stanice považovali také za absurdní, dnes jsou zcela normální. Podmořské stanice by mohly být dokonce jednodušší - rozhodně jednodušší. Pokud by šlo o jedinou mobilní stanici, měli bychom o ní už nejspíš nějaké informace. Nemáme však žádnou, s výjimkou zpráv o vlnách, které jsme dosud považovali za přírodní úkazy."

"Máte nějakou představu o tom, kolik takových podmořských základen by mohlo existovat?" chtěl vědět prezident.

"Naprostou žádnou, pane."

"Žádnou!" reagoval Egyptan. "Tak vidíte!"

"Můj názor je jiný. Řekl bych, že je pravděpodobnější existence jedné vysoce mobilní podmořské jednotky," poznamenal Smythe.

"Zdá se mi zcela zásadní, že nedokážeme lokalizovat a odhalit ani pevnou, ani mobilní stanici," poznamenal Mandell.

"Vy se domníváte, že zadržením té dívky by bylo možné získat rozhodující informaci, Palfreyi? Doufáte, že se vám za nějakou dobu podaří přimět ji, aby promluvila?"

"Je to jediná možnost, o které vím," odvětil Palfrey.

"To je však reálné?" ptal se Smythe. "Jestliže ano, potom snad můžeme něco obětovat. Nesmíme ale zapomínat, že britské loďstvo je nejsilnější na světě, a budeme-li muset vést zcela nový druh námořní války, jeho role by mohla být naprosto podstatná..."

"Na něco zapomínáte," připomněl Palfrey.

"Na co?" zajímal se Smythe.

"Bude-li ten člověk chtít loďstvo zničit, udělá to. Dojde-li k otevřené válce a my nebudeme vědět, kdo to je, ani kde vlastně je, pak budeme bezmocní. Navíc se domnívám, že jakékoli konvenční loďstvo by proti němu bylo zcela bezbranné a jeho zničení by bylo jen otázkou času. Musíme proto najít způsob, jak s tím mužem bojovat. Věřím, že je třeba využít jeho strachu a starosti o dívku Leah, která, jak se domnívám, je jeho dcerou. Nebude riskovat její život -

myslím totiž, že věří mé hrozbě, že zničí-li naše loďstvo, zabiju ji vlastníma rukama." Palfrey si setřel pot z čela a pokračoval: "Musíme se této šance chopit. Jde o to, čemu náš protivník přikládá větší význam - životu té dívky, nebo vítězství nad námi? Osobně si myslím, že její život je pro něj velmi důležitý. Ona je naše jediná šance, jediná bytost, která nás k němu může dovést. Proto ji nesmíme ztratit!"

Po dlouhé odmlce se kdosi zeptal: "Skutečně byste ji dokázal zabít, Palfreyi?"

Palfrey odpověděl: "Až dosud platilo, že taktiku volím já. Věřím, že to platí i nadále. Samozřejmě za předpokladu, že jste ve mne neztratili důvěru..."

"Znamená to, že tuto debatu považujete za hlasování o důvěře?" zeptal se Merritt stísněně.

"Samozřejmě. Necháte-li tu dívku odejít, pak se zbavujete naší jediné šance. Jsem připraven k jakékoli oběti." Palfrey pokrčil rameny. "Vy to snad za hlasování o důvěře nepovažujete?"

Prezident pozvedl ruku a řekl:

"Požádám vás nyní, doktore Palfreyi, abyste nás opustil. Věc projednáme a zavoláme vás."

"Ano," přikývl Palfrey. "Mluvili jsme bezmála tři čtvrtě hodiny - zbývají nám už pouhé tři hodiny a pár minut."

19. kapitola Rozhodnutí

Stefan Andromovič seděl v Palfreyově kanceláři a studoval nástěnné mapy. Přibýlo na nich množství nových značek a poznámek. Palfrey si nalil brandy a napil se. Věděl, že Stefan alkohol nepije - jen víno k večeři.

"Rozhodli se?"

"Snažili se o to," povzdechl si Palfrey. "Stefane..."

"Ano?"

"Děkuji ti."

"Někdy mi připadá, že jsme se vůbec ničemu nenaučili," zabručel Stefan. Byl stále bledý a rozčilený. "Sape - máme vůbec nějakou šanci?"

"V téhle stručné otázce byly obsaženy veškeré pochyby i strach."

"Stále ještě nevíme, co ten člověk vlastně chce," odvětil Palfrey. "A pokud tě zajímá, jestli máme naději odhalit ho, když pustíme Leah - tak já o žádné nevím. Existuje vůbec něco, co by nám mohlo pomoci?"

"O ničem takovém nevím," odpověděl Stefan.

„Jednu věc musíme připustit," pronesl těžce Palfrey. "Ten člověk nás tahá za nos už příliš dlouho. Naše jediná šance je Leah - ale jestliže splní svou hrozbu..."

"Jak se rozhodnou?" zeptal se Stefan.

"Mandell s Tarovem by mohli být na naší straně," pokrčil rameny Palfrey. "Nerad bych ale hádal. Doufám, že stáhneš svou rezignaci?"

"Ne," zavrtěl hlavou Stefan. "Jestliže budou hlasovat proti tobě, končím. Jdu pryč, Sape. Musím se projít a přemýšlet."

Lehce se pousmál a vyšel z místnosti.

Palfrey věděl, že Stefan svá slova myslel vážně. Chápal také, proč chce být sám.

Pustil se do pročitání nových zpráv. Čas se vlekl. Každou chvíli se díval na hodinky a ještě častěji na telefon.

Konečně se telefon ozval.

"Můžete přijít, doktore Palfreyi?" Byla to Joyce.

První, čeho si všiml, bylo to, že Joyce se dívala do papírů na stole. To nebylo dobré znamení! Merritt se díval před sebe a zjevně se vyhýbal jeho pohledu. Prezident seděl bez pohnutí.

"Doktore Palfreyi," prohlásil konečně. "Shromáždění přijalo rozhodnutí, že žena jménem Leah má být propuštěna."

Shromáždění předpokládá váš nesouhlas s tímto rozhodnutím, a proto netrvá na tom, abyste je vykonal."

Palfrey vyšel z ústředí Z5 a ocitl se v samém srdci Londýna. Právě svítalo a obloha byla úplně jasná. V tomto čase, na jiném místě Evropy, se už vše připravovalo k propuštění Leah. Nemohl už nic udělat, nedalo se tomu zabránit.

Shromáždění přijalo takové rozhodnutí a tisíc argumentů svědčilo v jeho prospěch.

Kráčel sám a vědom si svého osamocení, myslel na Stefana. Nevěděl, co dělat. Nemá-li NMS důvěru v jeho hodnocení situace, proč se nezachovat jako Stefan?

Rezignovat? To slovo mu znělo naprosto cizí.

Slyšel, jak Big Ben odbíjí čtvrt; stejný čas je i ve Francii, kde za patnáct minut bude Leah přeložena do rychlého člunu. Za patnáct minut!

Dokázal si představit zadostiučinění francouzského důstojníka, který bude celou akci řídit.

Dva důstojníci francouzského námořnictva a letectva, dva američtí a dva britští vojenští atašé, ti všichni stáli v Nice na molu, které jako jedno z mála nebylo poškozeno ničivou vlnou. Rychlý člun byl již připraven a jeho řidič právě zkoušel motory. Skupina důstojníků pozorovala scénu z torpédového člunu francouzského námořnictva. Spící Leah ležela v sanitce, za několik okamžiků bude přeložena do člunu.

Velící francouzský důstojník oznámil: "Celá akce proběhne přesně takto: v pět hodin budou spuštěny motory člunu, který nebude sledován žádným letadlem. Celá oblast bude v okruhu pětadvaceti mil volná. Teď znáte, pánové, všechna opatření, která byla učiněna - souhlasíte s tím, že jsou dostatečná?"

Pánové souhlasili.

"Za deset minut tedy..." Francouz se rozhodně zamračil. Američané vypadali nervózně, Angličané klidně pozorovali hladinu. Kdesi se ozval zvuk motoru. Francouzský důstojník se podíval směrem, odkud zvuk přicházel.

"To je někde v přístavu," poznamenal, "není to nic důležitého." Nikdo nic neřekl.

"Za pět minut..." pokračoval Francouz nezadržitelně.

Potom vydal rozkaz a dveře sanitky se otevřely. Dva muži vytáhli nosítka, na nichž ležela dívka. Vypadala přesně tak, jak ji Palfrey i doktor Higgins viděli naposledy. Francouzský důstojník se znepokojeně zaposlouchal do vzdáleného zvuku motoru, který stále neutichal. Dívka byla přeložena do člunu, roztočil se lodní šroub a člun vyrazil vpřed.

"Zajímalo by mě, kam ji vezou..." poznamenal anglický atašé.

Člun s dívkou se vzdaloval a do zvuku jeho motoru se mísil hluk jiného.

"Tomu nerozumím..." začal francouzský důstojník.

Náhle se před jejich očima objevil další člun, který nabíral rychlost. Bylo jasné, že se někdo vydal za člunem s dívkou a velkou rychlostí se k němu přibližuje. Na palubě druhého člunu bylo vidět dva muže jeden z nich byl nápadně velký a mohutný.

"Zastavte je!" křičel Francouz, "zastavte je!"

"Vě někdo, kdo je ten chlap na palubě?" ptal se jeden z Američanů.

"Ten obr, to je Andromovič, znám ho," řekl Angličan. Ten druhý..." Zmlkl.

Všichni zatajili dech. Rychlejší z dvojice člunů prudce zmanévroval a zabránil tak kolizi. Čluny teď jely bok po boku, těsně vedle sebe. Obrovský muž se naklonil a přidržel druhý člun.

"Dostali je!" vykřikl jeden z Američanů.

Stefan Andromovič vnímal houpání člunu a cítil, jak mu do tváře stříká voda. Čluny se hnaly divokou, nebezpečnou rychlostí. Uvědomoval si, že stačí jeden chybný pohyb a mohl by být stržen do moře a rozdrčen mezi čluny.

Klečel a v předklonu držel tu naprosto nehybnou dívku. Táhl ji k sobě, do tváře mu padaly proudy vody a cítil, jak do sebe boky člunů neustále narážejí. Stefanovi zbývalo jen podsunout paže pod dívčino bezvládné tělo a přetáhnout je na svou stranu. Zdálo se mu, že Leah je mrtvá. Podařilo se mu ji pevně zachytit, když mu pomohl náhlý prudký pohyb člunu. Opatrně a pomalu přetáhl dívku do svého člunu a uložil ji na podlahu.

Pak si všiml, že se k němu blíží od přístaviště loď. Věděl, že ho nemohou dohnout a byl si jist, že nebudou stílet - nemohou riskovat život dívky, kterou unášel.

Palfrey stál na nábřeží a pozoroval řeku. Bylo čtvrt na šest. Leah už musí být daleko a spolu s ní i všechny naděje. Zaslechl zvuk přibližujícího se auta, ale neohlédl se. Vůz zabrzdil a kdosi z něj vystoupil. Slyšel rychlé kroky a pak zavolání: "Doktore Palfreyi!" Otočil se.

Spatřil dva uniformované policisty a zaparkovaný policejní vůz.

"Jste doktor Palfrey?"

"Ano," přikývl Palfrey a pomyslel si trpce, že půjde jistě o jeho zadržení; tak velká je tedy nedůvěra vůči jeho osobě! Zavřel oči ve snaze vyrovnat se s tím.

"Doktore Palfreyi, musíte se okamžitě vrátit do svého úřadu," řekl jeden z policistů. "Čeká na vás důležitá zpráva z Nice."

"Z Nice," opakoval Palfrey a najednou měl chuť rozběhnout se do ústředí.

"Sape," oznámil mu deset minut poté Alec Merritt, "Stefan Andromovič a doktor Higgins unesli Leah a míří s člunem k severoafrickému pobřeží. Všechny lodě, které jsou v okolí, po nich pátrají." Palfreyovi se rozbušilo srdce.

"Stefan!" hlesl.

"Ano, Sape. Doufám, že víš, co to znamená," dodal hluše Merritt.

"Vím," řekl Palfrey. "Ten člověk svou Leah nedostane. Musíme čekat, jestli uskuteční svou hrozbu."

20. kapitola

Šach-mat

Lodě královského námořnictva v celém světě byly v pohotovosti. Každý kapitán a důstojník, všichni na lodích věděli, co jim hrozí; zpráva se okamžitě rozšířila mezi posádkami. Radary prozkoumávaly obzor i nejbližší okolí s pečlivostí až úzkostlivou. Každá větší vlna byla pozorována s obavami právě tak jako závaný větru.

Personál londýnské admirality byl v pohotovosti; ministr námořnictva, ač připraven na všechny eventuality, nemohl přesto uvěřit, že ta hrůza může v kterékoli chvíli vypuknout.

Námořní přidělení členských zemí organizace Z5 byli v pohotovosti také.

V pět patnáct - žádná nová zpráva.

V pět dvacet - stále nic.

V pět dvacet pět - ticho.

V pět třicet jedna...

Loď Jejího Veličenstva Worthy, jedna z nejstarších, nejmohutnějších a také nejmilovanějších lodí britského loďstva, plula rychlostí šestnácti uzlů severním Atlantikem. Bylo jasné, klidné ráno. Ranní opar snižoval viditelnost na tři sta yardů. Moře bylo mírné, panovalo téměř bezvětří. Kapitánský můstek byl plně obsazen. Důstojníci stáli s dalekohledy na očích a prozkoumávali každý kousek klidné, šedé hladiny. Ještě v pět třicet dostala admirality zprávu, že všude panuje naprostý klid.

James Drabbick, námořník první třídy, stál u zábradlí kapitánského můstku; ač prostýma očima vidí lépe než mnozí jiní za pomoci dalekohledu, sleduje dnes ráno prostor před sebou dalekohledem. Je to přísný rozkaz. Drabbick, sedmatřicetiletý muž, dobrý námořník, má doma dobromyslnou baculatou ženu a čtyři děti školního věku. Do

budoucnosti hledí se smíšenými pocity; za rok totiž skončí svou námořnickou dráhu.

Na chvilku odložil dalekohled a mimoděk pohlédl dolů.

Ve stejnou chvíli spatřil erupci vody těsně u lodního boku - nějakých dvacet metrů, ne dál. Vykřikl do mikrofonu:

"Vlna z boku!"

V příštích okamžicích se vzduchem rozlehlo ohlušující burácení a voda se navršila do obrovské stěny. Ve zlomku vteřiny smetla vlna všechny námořníky s paluby Worthy. A pak ta obrovská loď vylétla do vzduchu jako zátka z láhve. Vzápětí dopadla zpět, zádi napřed, a hladce zmizela pod hladinou. Moře se za ní zavřelo se sykotem a řevem. V prvních minutách nebylo vidět nic, jen jakoby vroucí rozbouřenou vodu, s náznakem víru vprostřed. Když se hladina uklidnila, objevili se první tonoucí. Několik mužů se pokoušelo o plavecká tempa, ale jen jednomu z nich se to dařilo. Plaval mechanicky, rychle pryč od víru, který po sobě loď zanechala. Brzy si plně uvědomil, co se děje. Po deseti minutách otočil hlavu - moře se zklidnilo, po lodi ani památky, viděl jen pár obyčejných vln.

Obrátil se na záda a plaval dál.

Letadlo pobřežní hlídky, udržující pravidelné rádiové spojení s Worthy a admirálitou, nešťěstí zpozorovalo a okamžitě o něm podalo zprávu. Přeletělo potom nízkou rychlostí místo, kde se ještě před chvílí plavila stará bitevní loď, registrovalo však už pouze několik desítek těl bez života a trosky záchranných člunů.

"Tohle je první," pronesl zlověstně Merritt. "Mylil ses, Sape. Tahle byla první!"

Bylo pět třicet šest a informace právě dorazila do ústředí Z5. Seděli v místnosti společně s Joyce.

Zasedání delegátů stále pokračovalo - z reproduktorů v zasedací síni zněla poslední situační zpráva.

Sálem se neslo jediné: "Tahle je první... Palfrey se mylil."

Všechny lodě královského námořnictva byly okamžitě informovány, všechny pobřežní oblasti byly uvedeny do stavu nejvyšší pohotovosti.

Palfrey cítil, že má nervy napjaté doslova k prasknutí.

"Sape," oslovila ho Joyce. "Co se děje?" zeptal se ostře.

"Zdá se, že na pobřeží se šíří panika," odpověděla. "Odevšad prchají lidé. Nikdo neví, jak to začalo, ale..."

"Kristepane," povzdechl si Merritt. "Nejraději bych Stefana zaškrtil holýma rukama."

Palfrey se vrátil do své pracovny. Zastavil se před mapami a díval se na černě označená místa - tudy se plaví lodě Královského námořnictva. Zaslechl bzučák a zvedl telefon. Byl to Alec Merritt.

"Sape, neměl jsem to říkat. To o Stefanovi..."

"Zapomeň na to," uklidňoval ho Palfrey.

"Nikdy na to nezapomenu," odvětil Merritt. "Poslechni si rádio!"

Palfrey váhavě zapnul radiopřijímač, z něhož se ozvala stanice BBC: "...vláda neshledává žádné důvody k těmto krokům a doporučuje všem obyvatelům pobřežních oblastí, aby neopouštěli své domovy a vyčkali dalších informací..."

Naladil další stanici a slyšel vzrušený mužský hlas: "...davy lidí proudí z pobřežních oblastí Anglie a celé západní Evropy. Silnice jsou zablokovány automobily, jízdními koly i chodci. Pověsti o tom, že by vlny, podobné těm, které zdevastovaly značnou část francouzské Riviéry, mohly zasáhnout tato pobřeží, byly během noci rozšiřovány dosud nezjištěnými rozhlasovými stanicemi. Vládní prohlášení ujišťující obyvatelstvo, že nejsou žádné důvody k panice, jsou většinou ignorována."

Nastala krátká pauza a pak tentýž hlas téměř křičel: "Posloucháte poslední zprávy Rádía Luxy. Loď královského námořnictva Worthy byla zasažena gigantickou vlnou v severním Atlantiku dnes ráno v pět třicet. Plavidlo se potopilo s celou posádkou, čítající více než sedm set padesát důstojníků a členů posádky..."

Hlas téměř hystericky pokračoval v popisu neštěstí.

Palfrey seděl za stolem s tváří v dlaních. Byl zoufalý z toho, k čemu došlo, a vyděšený pomyšlením na to, co by mohlo následovat. Naráz ho ale napadlo: "Pouze jedna!" a s hořkostí si uvědomil význam toho "pouze".

Byla v tom však naděje.

Do šesté hodiny zbývalo necelých deset minut a zasažena byla zatím jen Worthy; kdyby došlo k jiným ztrátám, už by se o nich vědělo. Zadíval se znovu na mapu a uklidňoval se. Když vstoupila Joyce, pohlédl na ni a na zlomek vteřiny měl dojem, že se dívá na Drusillu.

"Sape," oznámila mu klidně, "chtějí tě vidět."

"Chtějí," opakoval Palfrey. "Je to zázrak, že pro mě neposlali ozbrojenou stráž! Víš, jak se tam Stefan dostal?"

"Jedním z našich letadel," odpověděla Joyce.

Takže Merritt nezabránil Stefanovi použít vybavení Z5; to ovšem znamená, že někdo z těch nejnervóznějších delegátů schůze vedení Z5 se do Aleka pěkně pustí, pomyslel si Palfrey a pousmál se.

"Díky, Joyce."

"Sape - víš, jak se máš chovat."

"Řekni mi, myslíš si, že mám pravdu, nebo ne?" chtěl vědět Palfrey. "Myslím si, že je to teď jedno," odpověděla Joyce a dodala: "ostatně udělal to Stefan a ne ty."

"Myslíš si, že udělal dobře, nebo špatně?" naléhal Palfrey.

"Sape, lituju, ale..." neodpověděla Joyce.

"V pořádku, to je v pořádku," řekl Palfrey a pohládl její paži. Napadlo ho, co by asi řekla Drusilla a zda by mu alespoň ona důvěřovala.

Vstoupil do zasedací místnosti a stále si opakoval: byla to zatím jen Worthy...

Pohlédl na Tarova s Mandellem a řekl si, že ti dva už jsou s ostatními zajedno. Ve Smythově tváři viděl skoro nenávist.

"Doktore Palfreyi," začal prezident, "máme tomu všemu snad rozumět tak, že jste tajně spolupracoval s Andromovičem,

umožnil mu odletět do Nice a jednal jste tak v rozporu s rozhodnutím našeho shromáždění?"

Palfreye to tak překvapilo, že chvíli nebyl schopen slova.

"Odpovězte, prosím, doktore Palfreyi!" naléhal prezident.

Palfrey ztěžka polkl. "Ne," řekl nakonec. "Ne, nic takového. Stefan to udělal zcela o své vůli. Díky bohu, že měl tu odvahu!"

"Odvahu?!" vykřikl Khavi. "Vy s tou jeho akcí snad souhlasíte?!"

"Pane prezidente," pronesl Palfrey a jen s námahou se ovládal, "nezměnil jsem svůj názor a pevně věřím, že naší jedinou nadějí - chceme-li toho člověka porazit - je to, že mu neustoupíme. Nevěřím totiž, že se s něčím podobným vůbec kdy setkal."

"Ach, tyhle teorie!" vyrazil ze sebe delegát jménem Swartz.

Tarov se naklonil dopředu a dal znamení Mandellovi.

"...pokud víme, pak zasažena byla zatím jen Worthy," pokračoval Palfrey. Uvědomoval si význam toho, co říká, ale nehleděl na to: "Vyhrožoval zničením celého loďstva. Buď to byl planý žvást, nebo nemá dost síly, nebo s námi bude chtít znovu mluvit."

"Jak vůbec někdo může o ztrátě velké bitevní lodi se sedmi sty muži mluvit tak necitelně..." zapojil se do debaty Smythe.

Vtom se rozletěly dveře a v nich se objevila Joyce. Její energický příchod byl tak nezvyklý, že sám o sobě vyvolal rozruch. Ona si toho ale nevšimla a spěchala k Palfreyovi.

"Sape," zvolala, "chce s tebou mluvit! Čeká na tebe!"

21. kapitola

Příměří

Kdosi z delegátů tiše poznamenal: "Měl pravdu!"

Smythe si poposedl.

Prezident se úsečně zeptal: "Máte snad na mysli toho člověka, který..."

Palfrey potlačil své vzrušení a řekl:

"Nikdy jsem nepochyboval, že s námi bude chtít jednat." Zapněte reproduktory. Poslechněme si, co po nás chce."

Joyce zamířila k panelům s reproduktory.

"Pane prezidente," řekl Palfrey a snažil se stále zůstat klidný, "svolujete, abych Z5 dále řídil způsobem, který, jak se zdá, je diktován okolnostmi?"

"Pane prezidente..." začal Smythe.

"Ano, doktore Palfreyi, svoluji," přikývl prezident. "Pánové, poslouchejme." Pohybem ruky uklidnil Smythe a Khaviho.

Palfrey přešel ke stolu a zvedl sluchátko telefonu:

"Palfrey."

"Okamžik, doktore Palfreyi," řekla vzrušeně operátorka, "malý okamžik, prosím."

Z reproduktorů se ozvaly typické zvuky přepojovaného hovoru a nakonec se znovu ozvala operátorka: "Mluvte, prosím."

Palfrey nasadil žoviální tón, jako by mluvil s někým, koho léta zná: "Tak poslouchám."

"Doktore Palfreyi!" ozvalo se ostře na druhém konci. "Vy jste mě neposlechl!"

"No ovšem," souhlasil Palfrey. Stál vzpřímeně a klidně, jen levá ruka pohrávající si s vlasy prozrazovala jeho napětí.

"Ale pochopil jsem, že umíte být tvrdý." Mírně se pousmál. Mluvil hlubokým hlasem. Ti, kteří s ním často spolupracují, by správně poznali, že jeho mozek pracuje na plné obrátky. "Poznal jsem, co dokážete, ale i vy jste poznal totéž, pokud jde o mne. Co s tím budeme dělat?" pokračoval Palfrey.

V zasedací síni to zašumělo a Smythe, bledý a unavený, zavřel oči.

"Umím být i milosrdný," poznamenal muž na druhém konci drátu. "Nepřeji si smrt nevinných lidí pro nic za nic. Dobře víte, jaké neštěstí dokáží způsobit, kdykoliv si záměru..."

"To ano."

"Řekl jsem vám, že chci zpátky Leah."

"Ano," přikývl Palfrey. "Vím to. Zajímalo by mě..." odmlčel se a přestal si hrát s vlasy, v jeho obličejí bylo patrné velké napětí. "Zajímalo by mě, jestli bychom se mohli osobně setkat a celou věc projednat."

"Setkat?" ozval se ten druhý.

"Můžu za vámi přijít?" zeptal se Palfrey.

"Uvědomujete si, co říkáte? Máte vůbec představu o tom..."

"Ale jistě," přerušil jej Palfrey. "Mám velmi přesnou představu. Domnívám se, že jste pod mořem vytvořil jakýsi další svět. Myslím si dále, že jste přitom stvořil cosi, co považujete za dokonalou lidskou bytost; v jistém smyslu slova se vám to podařilo. Také si myslím, že se vám podařilo prodloužit lidský život pomocí metody uměle vyvolaného kómatu nebo hlubokého spánku. A konečně si myslím, že jste buď Garri-Garri, který zmizel před deseti léty, nebo jeho žák," dokončil Palfrey.

Hluk v sále rostl. Joyce si rukama zakryla oči.

"Jak jste na tohle přišel?" zeptal se hlas z reproduktoru, stěží skrývaje překvapení.

"Obyčejnou dedukcí a zkušenostmi posledních tří let, žádný zázrak," usmál se Palfrey. "Důkazy hovoří jasně. Nejprve ta zmizení lodí - první plná lékařů, cestujících z konference o otázkách délky života, potom plná sportovců, kteří mají nejbližší k fyzické dokonalosti. A také výprava nejkrásnějších dívek a mužů. A pak jednotlivé případy, kdy zmizeli experti a odborníci v různých oborech. Zkrátka to vše napovídá, že se někde prováděly jisté experimenty. Zbytek je obyčejná úvaha."

"Úvaha," opakoval nepřítomně hlas.

Smythe se zahloubal a mnul si čelo. Palfrey pokračoval: "Ovšem. Je úplně zřejmé, že jste nepůsobil z žádného známého místa na zemi. Možnost, že byste ovládal kosmickou stanici, můžeme vyloučit též. Takové těleso by se nemohlo kosmem pohybovat, aniž bychom o něm nevěděli. Řada špičkových vědců a odborníků, kteří zmizeli, byli specialisty v oborech souvisejících s mořem. Navíc jste nám o tom, že operujete právě z moře, poskytl nadbytek dalších důkazů. Vidíte, jak se to všechno dá složit dohromady, jsou-li k dispozici základní fakta. Ale, rozumějte mi dobře, pane - takhle to nemůže dál pokračovat!"

Palfrey zvedl ruku, aby uklidnil shromážděné v sále.

Muž na druhém konci pronesl velmi hlubokým hlasem:

"Co myslíte tím, že to takhle nemůže pokračovat?"

Palfrey odpověděl: "Tento způsob vyjednávání. Musíme vědět, co chcete. Pak možná budeme schopni se na něčem dohodnout. Nejlépe by bylo, kdybychom si spolu mohli promluvit. Opakujte tedy znovu: mohu za vámi přijít?"

Nastalo ticho. Kdosi zakašlal a prezident se po něm nervózně podíval.

"Za jedné podmínky, doktore Palfreyi," ozvalo se z reproduktoru.

"Přirozeně."

"Pošlu pro vás, pouze když s sebou vezmete Leah."

"Ano," souhlasil Palfrey.

"Přijímáte?" zeptal se hlas.

"Ovšem," řekl Palfrey. "Jediné, co chci, je mluvit s vámi. Je Leah vaše jediná podmínka?"

Po krátké pauze dostal odpověď: "Ano, za předpokladu..."

"Aha," opáčil Palfrey.

"Že nebudete mít žádnou útočnou zbraň."

"Jistě," řekl Palfrey. "Žádná zbraň."

"A, Palfreyi, jste připraven na to, že ke mně přijdete, aniž byste si sám kladl jedinou podmínku?" zeptal se muž.

"Čekal jsem to," podotkl Palfrey. "Vím, že mám co do činění s velkým mužem. Mohl jste zničit celé britské loďstvo a spokojil jste se jen s jednou lodí. Tomu říkám šlechtnost. A pak - člověku, který vládne hlubinám, ani nemohu klást podmínky. Musím akceptovat ty vaše. Musím vám důvěřovat."

Skončil a přivřel oči.

"Uděláte přesně to, co jsem vám řekl dnes ráno," zakončil muž. "S tím rozdílem, že s Leah budete vy. Vyjedete rychlým člunem z Nice v pět hodin ráno a budete udržovat stále stejný kurs. Nebudete mít žádné zbraně. Tentokrát mě poslechněte, doktore Palfreyi!" dodal a zavěsil.

Palfrey si konečně přestal hrát s vlasy.

"A já jsem si myslela, že nemá pravdu," zašeptala si pro sebe Joyce, ale její hlas bylo přes mikrofon slyšet po celé zasedací síni.

Kdosi poznamenal:

"To je neuvěřitelné! Takže Garri-Garri!"

Smythe vstal a pomalu kráčel směrem k Palfreyovi, ruce sevřené v pěst, jako by na něj chtěl zaútočit. Palfrey se nehýbal.

"Smythe!" vykřikl Mandell.

"Přestaňte!" zvolal Tarov.

Prezidentova brada se pohybovala, neřekl však nic.

Smythe podal Palfreyovi ruku.

Palfrey potichu děkoval všem, kteří mu přicházeli blahopřát. Tarov měl neobyčejně silný stisk ruky. Pak k němu přistoupil prezident a políbil ho na obě tváře. Když bylo po všem, odešel se Palfrey najíst do své pracovny, kde strávil chvíli v hovoru s Joyce a Merrittem a poté se odebral do bakteriologického oddělení Z5. V této laboratoři se provádějí krevní testy, určují se zde otravy jedy, jedovatými plyny a připravují se tu i protilátky. Velké mapy na stěnách zachycují místa, kde hrozí nejrůznější nebezpečí. Palfrey přistoupil k dlouhé zasklené skřínce nesoucí název "bakteriové inkubáty". Otevřel dvířka a vyndal odtud dvě miniaturní dózy z plastické hmoty. Uložil je do kapsy a vyšel ven.

Joyce, která to viděla, vysvětlila Merrittovi: "Vzal si něco, aby se mohl zabít, kdyby nebylo jiného východiska."

"Palfrey je ten poslední člověk, který by byl ochoten spáchat sebevraždu, ale..." Merritt svou větu nedokončil, neboť si všiml, že Joyce má v očích slzy.

Hodinu poté seděl už Palfrey v letadle do Nice. Všem agentům Z5 byly rozeslány přesné instrukce; byl si jist, že je dostane i Stefan.

Když přistál na letišti, byl to právě Stefan, kdo ho vítal na přistávací ploše.

Stáli znovu v ložnici hotelu, kam Palfrey dívku původně ukryl a dívali se na Leah ležící na posteli. Její stav byl beze změny. Stefan si mnul bradu a nevěřicně poznamenal:

"Vůbec se nepohnula. Ani když jsem ji přetahoval z jednoho člunu na druhý. Jako by byla mrtvá. Sape..."

"Copak?"

"Proč je tak důležitá pro toho... Garri-Garriho?"

"To je jedna z mnoha věcí, které nevím," odvětil Palfrey. "Musíme to zjistit. V každém případě ji chce zpátky."

"Napadá mě jedna otázka - když se o ni tolik bojíte, proč ji sem necháte jít?"

Palfrey pokýval hlavou a společně přešli do obývacího pokoje. Otevřeným oknem sem proudil mírný odpolední vzduch a sluneční paprsky. Venku byl zase klid. Pláže se už znovu začínaly plnit lidmi, kteří se koupali v moři. Na břehu skotačily děti,

"Myslím, že na tvou otázku dokážu odpovědět," řekl Palfrey.

"Ano? A jak?"

"Garri-Garrimu vůbec nepřišlo na mysl, že by se Leah mohla ocitnout v nebezpečí," odpověděl Palfrey. "Není pochyb o tom, že poslal na pevninu své zvědy víckrát; vrátili se zřejmě bez úhony zpět. Tentokrát se ale poprvé dostal do otevřeného konfliktu a musel tedy vybrat posla, kterého pokládal za nejlepšího a nejvýkonnějšího. Největší slabinou toho muže je jeho přesvědčení, že nemůže prohrát. Svědčí o tom i jeho reakce do telefonu - ta arogantní povýšenost, ta skálopevná víra, že si může všechno dovolit - to všechno odpovídá dokonale tomu, co o Garri-Garrim víme."

"Možná že máš pravdu, pokud jde o jeho důvody, proč ji necháte odejít," řekl Stefan. "Přesto si myslím, že mnohem silnější musí být důvod, proč ji tolik chce dostat zpátky..."

Přerušilo je klepání na dveře.

"To by měl být Higgins," poznamenal Stefan. "Je to zvláštní člověk. Dal by nevím co za to, kdyby mohl sestoupit do Hlubin."

"To není špatný nápad," pronesl zamyšleně Palfrey.

"Ne, nemůžeš to riskovat," protestoval Stefan.

Dveře se otevřely a vešel Higgins. Měl na sobě modré tričko a obnošené flanelové kalhoty, kolem krku mu visel ručník.

"Tak ji tu máme zpátky. Doufám, že jste se jí ani nedotkli?"

"Ne," řekl Palfrey. "Neodvážili bychom se."

"To je absolutní zázrak," prohlásil Higgins. "Pořád tomu nemůžu věřit," přešel ke dveřím do ložnice a na chvíli se zahleděl na Leah. "Zázrak. Co to má znamenat, že ji odvážíte zpátky?"

"Musím," odpověděl Palfrey, "je to jeho podmínka."

"Nedalo by se nějak zařídit, abych mohl jet s vámi?" zeptal se nesměle Higgins.

"Stefan to teď právě naznačil," pousmál se Palfrey.

"Vážně?" vydechl Higgins.

"Možná že se patriarcha rozhodne, že mě zabije. Řekl mi, že s sebou nesmím vzít žádnou zbraň. Já vás za zbraň nepovažuji. Co ale on?"

"Dal bych za to život, kdybych toho člověka mohl vidět a podívat se tam, odkud pochází Leah. Vezmete mě?"

"Ano," pronesl Palfrey rozhodně po krátkém váhání.

"Sape..." začal Stefan.

"To není tvoje starost, Steffy," řekl rychle Higgins. "A dlužíš mi vděčnost za to, že jsem ti včera pomohl. Bože, to je sen - nemůžu se dočkat! Co takhle jít na oběd? Najíme se tady, nebo půjdeme dolů do restaurace?"

"Zůstaneme tady," rozhodl Palfrey. Zvedl sluchátko a objednal jídlo. Pak dodal: "Je vám jasné, že se nemusíme vrátit živí?"

"To není důležité," odvětil Higgins. "Co potřebujeme vědět?"

"Nerozumím tomu, proč Garri-Garri tak hrozně touží po tom, aby se Leah vrátila."

"Snad vím o něčem, co by to mohlo vysvětlit. Jsem si naprosto jist, že je těhotná. Testoval jsem její krev. Nemyslíte, že by to mohla být odpověď na vaši otázku?"

22. kapitola

Vír

Ráno bylo klidné. Moře jako zrcadlo odráželo hvězdy, jež bledly v úsvitu.

Palfrey se cítil vnitřně vyrovnaný. Seděl spolu s Higginsem v malém rychlém člunu. Věděl, že z pevniny právě startuje letadlo a že je sledován skupinou lodí. Doufal, že s nimi neztratí spojení. Stefan stál na molu jako velká socha.

Palfrey pohlédl na hodinky. Do páté hodiny zbývaly dvě minuty.

Higgins podal Stefanovi ruku: "Uvidíme se brzy, Steffy!"

"To doufám," odpověděl Stefan.

"Nebud' pesimista," poznamenal Higgins.

Palfrey spustil motor a nasadil si helmu. Bylo za minutu pět. Přidal plyn.

"Sbohem, Sape," řekl Stefan.

Palfrey se otočil a usmál se: "Na shledanou, Stefane!" Vyrázili. Palfrey stál a pozoroval hladinu; připadalo mu, jako by mřikli k věčnosti. Nemohl vědět, jestli Garri-Garri dodrží slovo a zda existuje nějaká naděje, že se vrátí zpátky.

Higgins se ozval: "Palfreyi."

Palfrey by si ze všeho nejvíc přál klid a samotu, ale zeptal se. "Ano?" "Nevím, co se v nejbližší době stane, ale chci říct jen jedno - jsem hrozně rád, že jsem vás potkal."

"Děkuju," odpověděl potěšeně Palfrey.

"Vždyť je to nesmysl," zabručel téměř ve stejný okamžik Higgins. "Vrátíme se v pořádku. Najdeme tajemství života!"

Palfrey se zasmál...

Člun jel rychlostí třiceti uzlů za hodinu a stále zrychloval; měli udržovat stálou rychlost pětáctiřiceti uzlů a neměnný kurs. Byli na cestě čtvrt hodiny. Kdesi nad nimi je sledovalo letadlo.

Otočil se a pohlédl na Leah. Ležela v nezměněné pozici, stále stejně krásná. Bez chyby. Měl Higgins pravdu, když říkal, že je těhotná? Do tváře mu spadla sprška vody. Člun se chvěl hlukem motorů. Před ním nebylo nic...

Naráz se všechno změnilo. Zdálo se, že svět doslova explodoval. Z moře se zvedla mohutná vlna. Byla od nich půl míle, tyčila se vysoko k nebi a byla nejméně míli dlouhá. Bylo jasné, že se jí nemohou vyhnout. Higgins se postavil, sepal ruce, jako by se modlil, vysunul bradu. Vypadal teď trochu jako starozákonní prorok. Palfrey se snažil udržet otevřené oči.

A pak spatřil uprostřed vlny jakousi mezeru. Vlnou vedla cesta. Palfrey pomyslel na to, jak se rozestoupily vody Rudého moře...

Vlna hučela a syčela, všude kolem nich se tyčila do výše a Palfrey si uvědomil, že jsou uprostřed obrovského víru.

Rotace jím hodila na jednu stranu člunu; všiml si, že Higgins ztratil rovnováhu. Zdálo se, že už už musí upadnout.

Palfrey se natáhl, aby mu pomohl, ale ještě předtím se stalo cosi nečekaného. Z vody vystřelila malá stříbrná ponorka a zastavila se u boku jejich člunu. Zvedl se poklop a objevil se prostor připomínající kabinu letadla, odkud vystoupil nějaký člověk. Hned nato se vynořila druhá a třetí ponorka.

Potom už to bylo, navzdory okolnostem, velmi jednoduché - do jedné ponorky byl přeložen Palfrey, do druhé Higgins a do třetí byla opatrně přenesena Leah. Palfrey měl dost místa, aby si v kabině mohl pohodlně natáhnout nohy. Pilot - nebo řidič, i když to označení nebylo přesné, neboť jakékoli řízení v kabině chybělo, seděl za Palfreym; měl na sobě jakousi šedo zelenou uniformu, která jen místy odhalovala jeho dokonalou pokožku.

Poklop se zavřel a loď se nehlučně ponořila do vody.

Palfrey měl pocit, že je v letadle mřícími strašnou rychlostí prudce dolů. Bylo naprosté ticho; Palfrey vnímal jen pohyb.

Brzy ztratil jakoukoli orientaci i představu o čase. Nedokázal naprosto odhadnout, jak dlouho cestovali, když ucítil, že ponorka zpomaluje. Konečně zastavili. Pohlédl okénkem ven a zdálo se mu, že přistávají podobně jako helikoptéra.

Všiml si stříbrného záblesku a pochopil, že je to jedna z dalších ponorek. Vplouvala do jakési jeskyně, která vypadala jako tunel. Následovala ji druhá ponorka.

Palfrey zatajil dech a pomyslel si: "Teď je řada na nás." Vpluli. Okamžitě nastala tma a chvíli měl pocit, že se mu snad roztrhnou plíce. V mžiku to ale přešlo a najednou bylo světlo.

Stáli na hladině v malém prostoru přístaviště. Viděl Higginse, kterému pomáhal vystoupit pilot ponorky.

"Pomůžu vám," nabídl pilot Palfreyovi.

"To není zapotřebí," odvětil Palfrey, „jsem docela v pořádku."

Vystoupili na břeh. Higginse právě odváděli do dveří, jimiž po chvíli prošel i Palfrey. V ústretu mu kráčel nějaký muž.

"Buďte vítán, doktore Palfreyi," řekl ten muž.

"Děkuji," odvětil Palfrey.

"Patriarcha se s vámi chce okamžitě setkat."

"Patriarcha," opakoval Palfrey. "Ano, ovšem."

Kráčeli chodbami, minuli restauraci a odpočívárnu s televizorem. Viděl řadu mužů a žen oblečených velmi podobně jako piloti ponorek.

Potom vstoupili do jakési místnosti. Spatřil Higginse. A vedle něho stála, oblečená ve zdejší uniformě, Julie Shawnová.

Hleděla na Palfreye, ale zůstala stát. Její tvář byla bez výrazu.

"Ahoj, Julie," hlesl Palfrey. Jen se neznatelně pousmála.

Potom se na opačném konci místnosti, kde stál obrovský stůl, objevil neznámý muž. Na hlavě měl korunu posázenou drahokamy. Stejnými kameny byl dokonce ozdoben i jeho stůl.

Palfrey těžce polkl.

Poznal v muži Garri-Garriho. Ind na něj hleděl s velkou naléhavostí. Byl vyšší než Palfrey. Jeho dlouhý šat byl z měňavé látky, bohatě zdobený šperky a kameny, které zářily jako duha. Pozornost všech byla upřena k němu.

Zeptal se: "Proč jste přivedl tohoto muže, Palfreyi?"

"Řekl mi, že by dal život za to, kdyby mohl na vlastní oči spatřit všechno, co jste vykonal," odpověděl obřadně

Palfrey. "Je to doktor Ephraim Higgins a vidí ve vás..." na chvíli se odmlčel, pak přivřel oči a dodal nadneseně: "vidí ve vás pána lidského rodu."

A Garri-Garri pronesl: "Jsem jeho pánem!"

Garri-Garri pronesl: "Jsem jeho pánem," a stál důstojně, jako císař starého Říma, pyšný, arogantní a naprosto sebejistý; právě v této nebetyčné sebedůvěře viděl Palfrey největší slabost tohoto muže.

"Slyšíte mě, Palfreyi?" zeptal se teatrálně.

"Ano," odvětil prostě Palfrey. "Slyším vás."

"Jsem jeho pánem a je nezbytné, abych dokázal, že mám lidský rod zcela ve své moci," prohlásil Garri-Garri. "Kdy jste zjistil vše, co o mně nyní víte?"

"Není to tak dlouho." Palfrey chtěl svými odpověďmi i chováním vzbudit dojem zakřiknutosti.

"Jak je to dlouho?"

"O možnosti existence vám podobného vládce jsem uvažoval už dlouhá léta, avšak potvrdil jsem si ji teprve v posledních dnech."

"Hledme, v posledních dnech," podivil se Garri-Garri. "Víte, jak dlouho jsem se na to připravoval? Jak dlouho mi trvalo stát se pánem lidského rodu?"

"Takových deset let," hádal Palfrey.

"Deset? Čtyřicet let!" vykřikl Garri-Garri. "Od té doby, co jsem začal chápat, že lidstvo zešilelo. Od chvíle, kdy jsem pochopil, jak ničí dary přírody, pocítil jsem potřebu dokonalého člověka. Žil jsem jen pro tuto myšlenku. Všechno jsem podřídil tomuto cíli. Toužil jsem vytvořit dokonalého člověka, který by mohl žít navždy. A dokázal jsem to, Palfreyi! Dokázal!"

Palfrey ho pozoroval a uvědomil si, že když tento muž zmizel, bylo mu k šedesátce. Teď mu tedy musí být přes sedmdesát, a přesto vypadá a chová se jako čtyřicátník. Vypadal, jako by byl opravdu tím, co o sobě tvrdil: Pánem lidského rodu - mužem, který může žít navždy.

"To - to je zázrak," zašeptal Higgins pro sebe. "Bylo vám třiašedesát, když jste odešel!"

"Jsem živoucí zázrak," řekl prostě Garri-Garri. "A hned vám řeknu proč, Palfreyi. Země není místem pro dokonalost. A veškerý život původně přišel z moře. Život pochází odsud, z hlubin. Proto jsem si uvědomil, že člověk se pro svou dokonalost musí vrátit zpět - do hlubin. Rozumíte tomu, Palfreyi?"

"Rozumím," odušil potichu Palfrey.

"Věřím vám," řekl Garri-Garri. "Přesto je mnoho věcí, kterým rozumět nemůžete. Začal jsem žít pod vodou v jedné mořské jeskyni v Indickém oceánu, stovky mil od Bombaje. Jsou tam malé neobydlené ostrovy, které jsou vlastně vrcholky vulkanických podmořských hor. Začal jsem je zkoumat a našel jsem tam obrovské nerostné bohatství. Záhy jsem si tedy mohl dovolit zaměstnat několik lidí. Postupně jsme se rozšiřovali. Vybudoval jsem nové jeskyně a nakonec i tuto Citadelu Hlubin. Přivedl jsem sem množství lidí. Prozkoumávali jsme mořské dno a našli jsme potřebné suroviny pro výrobu oceli, plastických hmot a všeho dalšího, co bylo pro nás nezbytné. Vybudovali jsme řadu podmořských továren a laboratoří. Rozumíte tomu, Palfreyi? To všechno patří jen a jen mně!"

Palfrey si olízl rty. "Naprosto tomu rozumím."

"Bylo nutné přijít na způsob, jak vypudit vodu a jak vybudovat zdi, které by udržely tlak Hlubin. Ve světě Hlubin je i celá řada menších citadel a stanic, které řídím já, odsud. Já, Palfreyi. Chápete už, proč se nazývám pánem lidského rodu?"

"Ano, plně," přikývl Palfrey.

"Mám zde jaderné reaktory i jaderné bomby. Mám prostředky, jimiž vyvolávám ty obrovské vlny i prostředky, jimiž je ovládám. Ve všech oceánech světa mám stanice, které dokáží dělat ty obrovské vlny, co zničí vše v jejich dosahu. Obsluhující personál těchto stanic je řízen mnou, z této Citadely. Beze mne, tedy bez mého souhlasu, nemohou ani dýchat!"

Řekl jste, Palfreyi, že se mnou chcete mluvit. Můžete vidět vše, co je tu pro vás k vidění. Pak se můžete vrátit zpět na zem a informovat vaše vlády o tom, jak jsou bezmocné. Vyřídíte jim, že budou řízeny z Hlubin, nikoli ze Země nebo z vesmíru. Pouze z Hlubin. A řekněte jim také, že všichni, kteří nejsou dokonalí, zahynou. Už není místa pro slabé.

Největší chybou civilizace bylo, že se nezbavila slabých. Svět Hlubin uznává jen sílu a moc. Toto je poselství, s nímž se vrátíte zpět. Jen ti, kteří jsou bez jakékoli tělesné i duševní vady; budou žít. Pouze s nimi budeme budovat svět, který se hodí pro člověka, jenž bude žít věčně."

Palfrey si pomyslel: ten člověk věří každému svému slovu. Higgins zabořil tváře do dlaní, jako by se bránil prudkému světlu.

Garri-Garri stál s paží rozmáchlou ve vladařském gestu. Palfrey ho pozoroval. Byl překvapen jeho elegancí, jeho silou. Ale věděl, že musí myslet i na jiné věci, a to rychle.

Podíval se na Julii.

Zamyšleně hleděla na Patriarchu a její výraz napovídal, že čemusi nerozumí. Vedle ní stál Boris s hlavou skloněnou před zbožňovaným vládcem.

"A teď vás tudy provedu," pronesl Garri-Garri.

Poodešel ke stěně, zvedl ruku a otevřely se dveře. Vstoupil do liduprázdné chodby. Higgins, Palfrey a Julie vykročili za ním. Ocitli se v obrovském prostoru rozděleném skleněnými stěnami, za nimiž sedělo množství plně zaměstnaných lidí. Nikdo si přichozích nevšímal.

"Toto jsou úředníci, kteří plánují práce v továrnách a vyhodnocují studie o mořském dně, které ještě nebylo řádně probádáno. Ukážu vám víc, Palfreyi."

Šli dále. Minuli ložnice, i tu, v níž spala Julie. Ozval se onen tichý, mírný hlas: "Až se probudíte, poslechnete svého pána. Až se probudíte..."

"Při tvorbě dlouhověkosti, při vytváření člověka, který si zasluhuje žít věčně, bylo nutné zabezpečit, aby byl zbaven všech stresů normálního života - všech falešných ideologií, všech myšlenek na nezávislost, na revoltu. Napadlo vás to

někdy, Palfrey? Napadlo vás, že není-li v člověku přítomen duch revolty, pak takový člověk nepodléhá stresům?

Člověk, který nemusí samostatně myslet, nepocítí už žádnou úzkost, žádnou frustraci. Pouze jeden jediný člověk musí myslet a všichni ostatní musejí poslouchat!"

Prošli řadami lůžek se spícími, dalšími kanceláři a místnostmi se spoustou lidí - nikdo si jich však nevšímal. A ti, kdož si jich přece jen všimli, nedali to na sobě znát.

Palfrey se otázel: "Všichni mají naučený jen jeden jediný vlastní úkol?"

"Ano, každý má svůj úkol, který vykonává a ví, že nesmí ztrácet energii jinými zájmy. Všichni ovšem mají zaručen dokonalý odpočinek, dostatečné kulturní i sportovní vyžití a všichni se z toho těší. Víc není nutné. Právě vidíte naši největší tělocvičnu. Ve všech stanicích Hlubin jsou podobná zařízení."

Prošli dalšími dveřmi a octli se v prostorném ateliéru. Muži a ženy zde malovali podle modelů, někteří podle předloh. Nikdo z nich nejevil žádný zájem o příchozí.

"Všechno je dokonale organizováno," vysvětloval Garri-Garri. "Dokonce i rozmnožování. Emoce, které tak ovládají sexuální potřeby tam u vás, jsou tady cosi zcela neznámého. Ti z našich lidí, kteří nejlépe vyhovují požadovanému modelu, se čas od času spojí, neexistuje ale žádný manželský vztah, jak jej znáte vy. Rodičkám se děti odebírají a předávají se do péče ošetřovatelek a kojných. Žádné dítě nezná své rodiče a ani oni neznají své dítě."

Palfrey zavřel oči.

Higgins zkřížil paže.

"A teď uvidíte závěrečný zázrak," prohlásil Garri-Garri a zvedl ruku, aby se otevřely další dveře. Vstoupili do velikého sálu, snad to bylo kino. Stálo v něm aspoň dvě stě křesel. Posadili se uprostřed sálu a zhasla světla. Potom se na plátně objevily snímky a Garri-Garri je komentoval. Palfrey se nechal unášet záběry podmořských prostor, které dokumentovaly neuvěřitelné bohatství uhlí, ropy, rud, drahokamů a všech dalších surovin, které člověk těží a užívá. Všechno.

"A zde v těchto laboratořích Hlubin se vědci z celého světa cele věnují své práci v zájmu naší věci..." komentoval Garri-Garri a Palfrey pozoroval tváře těch, kteří zmizeli - Fumagiho Kyma, amerického bakteriologa, profesora Herberta Rackleye, australského jaderného fyzika, Sigismunda Dahla, švédského génia zabývajícího se srdečními chorobami, Johna Smitha, jehož práce na elektronických počítačích byly špičkové, Otto Schumachera, odborníka na podmořská zařízení...

Palfrey je znal, protože jejich tváře v posledních dnech často studoval.

Pak se objevil záběr jedné malé laboratoře, v níž pracoval muž, jehož výraz prozrazoval bezmoc a hluboké zoufalství. Stál u pracovního stolu obklopen asistenty.

"Timmy!" vykřikla Julie.

Byl to profesor Corwell - Palfreye bodlo u srdce.

"Timmy," opakovala Julie hlasem plným smutku. Vykročila směrem ke Garri-Garrimu a zvedla ruku. "Co jste mu udělal? Co se mu stalo..."

"Julie!" vykřikl Boris a chytil ji za ruku, jako by měl strach, že se snad Patriarchy dotkne.

"Co jste mu udělal?" křičela Julie.

"Je to jeden z nejméně přizpůsobivých nováčků," poznamenal Garri-Garri. "Nutně jsme ho potřebovali, ale nepodařilo se nám ho začlenit do proměnného procesu. Je neobyčejně odolný. Ještě v tuto chvíli stále touží po svobodě. Čas od času se to stává - někteří lidé se silným, nezávislým myšlením velmi obtížně přijímají nové podmínky. Nakonec se to ale spraví. Naučí se to," dodal s úsměvem, "ve spánku. Ostatně ukážu vám, jak Corwellovi dokážeme pomoci..."

Zvedl ruku. Otevřely se dveře a za okamžik se v nich objevil Corwell. Profesor se blížil. Při pohledu na Garri-Garriho se jeho výraz zoufalství měnil. Vypadal jako pod drogami - byl ale pouze pod neuvěřitelně rychlou a silnou hypnózou.

"Borisi," přikázal Patriarcha, "odved ho do Síně spánku. Nesmí být probuzen dříve než za čtyřicet hodin."

"Ano, provedu," přikývl Boris.

"Ne!" vykřikla Julie a vrhla se mezi Borise a profesora. V jejích očích byla hrůza a Palfrey věděl proč - musela tím vším už projít. "Nedělejte to! Ublížíte mu!" křičela.

"A odved tam i tuto ženu," dodal chladně Garri-Garri.

24. kapitola

Kapitulovat?

"Nuže," řekl Garri-Garri. "Vidíte, že jsem zdrojem nejen veškeré síly, ale i všeho života."

Byli zase zpět v místnosti, kde je přijal. Seděli v křeslech a Palfrey měl pocit neuvěřitelného pohodlí. Vedle něho stála sklenice čehosi, co Patriarcha nazýval vínem.

Higgins seděl s hlavou zvrácenou dozadu a zavřenýma očima.

"Ano, vidím," připustil Palfrey. "Domnívám se, že jsem viděl všechno."

"Doufám, že to tak budete hodnotit," pokýval hlavou Garri-Garri. "Teď se můžete vrátit nahoru a sdělit vládám všech zemí světa, co jste zde poznal. Řeknete jim, že neexistuje žádný způsob, jak Citadelu objevit. Je chráněna prostředky, jež nikdo, kdo není z Hlubin, nedokáže odhalit. A připomeňte jim, že kdekoli se setkám s odporem, smetu cokoli během dvanácti hodin z povrchu země. A řekněte jim také, že to, co jsem vám předvedl doposud, je jen setina

toho, čeho jsem schopen. Rozumíte mi?"

"Dokonale," řekl Palfrey. Měl pocit, že se nachází ve vězení, jehož brány se nikdy neotevrou.

"Rozdíl mezi bombami, které jsem dosud použil, a těmi, které mám k dispozici, je tak velký, jako mezi hirošimskou bombou a nejnovější vodíkovou pumou. V mých rukou je síla, kterou váš svět nemůže překonat."

"Nebude snadné je přesvědčit," poznamenal Palfrey.

"Musíte to dokázat!"

"Ano," přikývl Palfrey. "Musím. Dovolíte mi, abych vám učinil jeden návrh?"

"Jsem rád, že mi rozumíte. Prosim, poslouchám."

"Domnívám se, že by věci velmi pomohlo, kdybych tu mohl několik dní zůstat a se mnou doktor Higgins, který by případně uskutečnil nějaké klinické a laboratorní testy, aniž by byl, jak říkáte, proměněn. Takové důkazy, které bych spolu s Higginsem mohl po svém návratu předložit, by je snad přesvědčily. A pak - je tu Corwell."

"Co je s Corwellem," zeptal se neochotně Garri-Garri.

"Přemýšlím o tom, že kdyby mu bylo dovoleno prohlédnout si některá výzkumná zařízení, která jste nám předvedl v tom filmu, získal by vědecké i technické poznatky, o kterých by mohl informovat odborníky a dosvědčit, že je na vlastní oči viděl. Obávám se totiž, že pokud je budu přesvědčovat sám, neobstojím; budou si myslet, že jsem pod vlivem silného zážitku a že přeháním. Potvrdí-li ale moje argumenty uznávaní odborníci, jako jsou doktor Higgins a profesor Corwell, mohlo by se nám společně podařit, aby ten nedůvěřivý svět tam nahoře pochopil."

"Ano, rozumím vám. Stane se, jak říkáte," rozhodl Garri-Garri. "Poskytnu vám k tomu přesně jeden týden."

Jeden týden...

Během tohoto týdne nashromáždil Palfrey obrovské množství zkušeností a informací, snad více než za celý svůj dosavadní život. Dostal se s Higginsem a Corwellem kamkoli. Pozoroval Corwella a s potěšením sledoval jeho proměnu z člověka vystrašeného a odevzdaného, ve vědce, jehož předtím tak obdivoval. Viděl i takzvanou síť tvorby, kde vybrané dvojice prodělávaly svou krátkou extázi, aniž by věděly, že počínají nový život.

Viděl i nesmírné podmořské bohatství, nesrovnatelné s tím, co vlastnily všechny státy tam nahoře. Poznal, jak jsou oceány ovládnuty, kontrolovány a využívány jako zdroj surovin a energie, zatímco jaderné reaktory se používají pro naprosto jiné účely.

Každý den strávil nějaký čas s Garri-Garrim.

Nikdy nebyli s Corwellem a Higginsem ponecháni bez dozoru; všude je doprovázel Boris se dvěma dalšími muži. Ani v noci je nenechávali samotné, spali v jednom pokoji společně se dvěma strážci z Hlubin. Ani jednou se jim už také nepodařilo zahlédnout Julii Shawnovou.

Pracovali v Hlubinách celých šest dní.

Sedmého dne byli předvoláni k Patriarchovi. Tentokrát je nepřijal sám - byla s ním Leah. Seděla po jeho pravici a usmívala se tak, jako se na Palfreye usmívala z hotelové postele v Nice. Měla na hlavě zářivou korunu, stejnou jako Garri-Garri.

"Nyní vidíte, jak bylo důležité, abych Leah dostal zpět," řekl Garri-Garri. "Je nejdokonalejší ze všech zdejších žen, je jediná, o níž vím, že odolá všemu, o čem byste se byli pokusili. Ona jediná se podílí na vládě nad Hlubinami, jen ona může s vámi jednat a mluvit mým jménem; je to moje žena. Nikdo jiný nemá podíl na mých vědomostech. Nikdo jiný nemůže jednat nezávisle na mně. A ona také nosí mé dítě - jediné dítě, jehož rodiče jsou všem známi. Společně založíme dynastii, která bude vládnout věčně..."

Seděl za stolem, elegantní, oslňující, arogantní.

"Připouštím jedno, Palfreyi. Nemyslel jsem si, že by bylo možné, abyste ji držel na zemi proti mé vůli. Nedokážete si ani představit mé zoufalství, když jsem zjistil, co se stalo."

"Ne, to jsem opravdu nemohl vědět," poznamenal Palfrey.

"Viděl jste vše, co jste si přál vidět?" zeptal se Garri-Garri.

"Ano, vše," odpověděl Palfrey.

"A doktor Higgins?" Obrátil se k Higginsovi.

"Víc než to," přikývl doktor. "Musím ale říct, že to, co jsem viděl, bych nejraději zapomněl. Měl jste pravdu, Palfreyi."

"Vaše výhrady mě nezajímají, doktore Higgins," prohlásil popuzeně Garri-Garri. "Už jste přesvědčen, že jsem odhalil tajemství dlouhověkosti? Viděl jste zde lidi, kteří mají výkonnost i vzhled dvacetiletých, ač je jim ve skutečnosti padesát či šedesát let. Uvědomujete si..."

"Ano, jsem přesvědčen," přerušil ho Higgins. "Raději bych nebyl, ale jsem."

"A co vy, profesore?" obrátil se Garri-Garri na Corwella.

"Ano," s námahou připustil Corwell. "Viděl jsem všechno, co jsem vidět měl. Mohu dosvědčit všem, že jste sto let před námi. Byl jsem i v odposlouchávacích stanicích, kde jsem se přesvědčil, že neexistuje způsob, jak zaměřit vaši polohu."

Ano, vím všechno."

"V pořádku, na tom mi záleží," řekl Garri-Garri. "A vy, Palfreyi?"

"Ano," stručně odpověděl Palfrey.

"Nuže, vraťte se tedy na zem a promluvte s vašimi vládci. Dám vám jeden týden, ještě jeden týden, než si s vámi znovu promluví. Vše, co budu chtít, je třeba splnit. Za prvé - žádám zničení všech válečných zbraní. Za druhé - je třeba likvidovat všechny neschopné lidi a mentálně či fyzicky nemocné. Bude to zdoluhavý proces, pro některé bolestný. Budete ale brzy odměněni dokonalým světem, v němž dokonalý člověk nikdy nezemře."

V nastalém tichu se jako první pohnul Corwell a podíval se Patriarchovi do očí.

"Prokážete mi jednu laskavost?" zeptal se.

"Co požadujete?" opáčil Patriarcha.

"Můžete pustit s námi i Julii Shawnovou?"

Garri-Garri se zamyslel, chvíli mlčel a potom řekl:

"Jestliže mi zaručíte, že váš svět proti mně nebude bojovat, že mi v ničem nebude odporovat, pak s vámi může odejít. Samozřejmě, bude-li chtít - o čemž pochybuji."

Corwell zavřel oči.

Z hladiny vyrazila obrovská, řvoucí a bouřící vlna. Když se vody Severního moře uklidnily, Palfrey, Higgins a Corwell se objevili v malé lodi, nedaleko od bílých útesů Anglie. Poblíž se pohupoval vrak lodi a mrtvá těla její posádky kolem. Celá scéna byla předzvěstí toho, k čemu by brzy mohlo dojít. Svět nahoře měl další důvod k tomu, aby pochopil, jaké mu hrozí nebezpečí.

"Přece musí mít nějakou slabinu," vykřikl Higgins. "Můj bože, musí tu přece být nějaká cesta jak ho zastavit."

"Víte o nějaké?" zeptal se Corwell.

"Musí tu být," trval na svém Higgins. "Nevěřím, že musíme kapitulovat."

"Kapitulovat?" opakoval Corwell.

"Může nás zabít, ale nesmíme kapitulovat! "

Kapitulovat, kapitulovat, kapitulovat...

To slovo měli na mysli celou cestu z Doveru do Londýna i během cesty do centra města a do ústředí Z5, kde na ně čekalo shromáždění. Když dorazili do zasedací síně, spatřil Palfrey řadu nových tváří. Vedle Smythe seděl britský předseda vlády, vedle Mandella prezident Spojených států a vedle Tarova prezident Ruska. Sín byla přeplněná, tichá a napjatá.

Le Blum pronesl klidným a důstojným hlasem: "Dostali jsme, doktore Palfreyi, zprávu z Hlubin o tom, že nám sdělíte vše, co víte. Shromáždili jsme množství informací a poznatků o účincích vln. Je zde přítomen i námořník Drabbick, jediný, kdo přežil z posádky lodi Worthy, aby nám řekl, co se přesně stalo. Máme svědectví z Nice i z jiných postižených oblastí. Chceme znát vše, Palfreyi. Hovořím teď za všechny přítomné."

Palfrey seděl vzpřímeně, byl bledý a strnulý. Nepohnul se, ani když si k němu přisedl Stefan Andromovič.

"Pane prezidente," řekl Mandell, "nejdříve bychom rádi slyšeli svědectví o Hlubinách. Odborné svědectví. Souhlasíte s tím?"

První vystoupil doktor Higgins a po něm profesor Corwell. Před ohromeným shromážděním podávali svědectví, informace a důkazy týkající se Hlubin a Citadely. Oba hovořili klidně a nevzrušeně, což jen podtrhovalo hrůzný dojem toho, co ličili.

Higgins na závěr řekl:

"Když jsem poprvé slyšel o dlouhověkosti, považoval jsem to za tajemství života. Možnost dozvědět se víc mě velice lákala. Vydal jsem se na tu cestu rozhodnut, že se pokusím stůj co stůj vyvrátit odpor - emocionální odpor vůči tomuto fenoménu, který pociťuje mnoho lidí. Dávali ho najevo i Palfrey a jeho spolupracovníci.

Vrátil jsem se naprosto zhnusen poznáním, že vše, zač stojí žít, bylo pošlapáno a zničeno jen proto, aby byl život prodloužen."

Posadil se na své místo za velkého vzrušení celého sálu.

Promluvil námořník Drabbick:

"Musíme toho ďábla najít! Nesmíme se vzdát!" Seděl vedle Andromoviče. Vzrušeně se dotkl jeho paže a dodal:

"Chápete to přece? Prostě ho nesmíme jen tak nechat. Toho bastarda musíme dostat!"

Corwell ukončil své vystoupení podobně jako Higgins:

"Viděl jsem nejen ve filmu, ale na vlastní oči vše - využívání přírodního bohatství ukrytého pod mořem, jaderný výzkum i veškerou výrobu a jsem si vědom toho, jak nesrovnatelné jsou jejich a naše podmínky. Podle mého názoru dokáže ten člověk vše, co si přeje. A dokáže to sám. Rozhoduje o životě i smrti. Nevěřím nikomu, jen sobě a do jisté míry své ženě Leah.

Nejsem přesvědčen o tom, že se nám podaří nalézt ho. Nevěřím, že máme prostředky k tomu, abychom dokázali Citadelu lokalizovat. A i kdyby se nám to podařilo, nedokážeme ho zničit. Síla Citadely je větší, než jakou jsme schopni si představit."

"Taková malomyslnost! Jen a jen malomyslnost!" protestoval Drabbick.

"Domnívám se, že bychom se s tím člověkem měli dohodnout," řekl Khavi. "To, co objevil, by mohlo nesmírně posloužit celému lidstvu..."

"Musíme se pokusit najít místo k setkání," poznamenal Meshnon. Palfrey se pomalu zvedl. Ind zmlkl a Egyptan odvrátil pohled. Předseda vlády udělal znamení směrem k Smythovi.

"Doktore Palfreyi," řekl prezident shromáždění.

"Musíme zahájit boj!" pronesl Drabbick.

"Pane prezidente," řekl Palfrey vzrušeně. "Myslím si, že není třeba bojovat a že již nestojíme před jakýmkoli nebezpečím. Jsem si jist, že válka skončila dříve, než vůbec začala."

Všichni zmlkli, dokonce i námořník Drabbick. Nikdo nechápal význam slov, která Palfrey pronesl. Tarov zvedl ruku, otevřel ústa, ale mlčel. Prezident Spojených států pozorně hleděl na Palfreye.

"Doktore Palfreyi, žádám vás, abyste nám to vysvětlil," řekl Le Blum.

"V Citadele Hlubin jsem objevil obrovskou slabinu," prohlásil Palfrey. "Slabinu vyvěrající z její obrovské síly. Muž, který si říká Patriarcha, touží po absolutní fyzické dokonalosti. Zapudil z Citadely veškeré choroby a vytvořil společenství, v němž byly všechny nemoci vymýceny. Je známa řada malých ostrovů, kde nebyly známy nemoci - ovšem jen do té doby, dokud k nim nepronikly viry a bakterie, které pak zahubily celé domorodé kmeny.

Nebezpečí, které nám od tohoto muže hrozilo, bylo tak obrovské, že zbývalo jediné: někdo se k němu musel dostat a bez ohledu na to, zda se vrátí zpátky, nebo nikoli, musel tam dolů zavléct nákazu nějaké nebezpečné a nevyléčitelné choroby. Vybral jsem bakterie plicního moru v nejvyšším stádiu vývoje. Není znám žádný způsob jeho léčby, je-li choroba v akutní fázi. I průběh této nemoci je jak víte - velice rychlý. Myslím, že na konci dnešního dne nebude už v Hlubinách existovat žádný život." Obrátil se ke Corwellovi. "Musel jsem tam zanechat Julii Shawnovou. A musel jsem tam zanechat i všechny ty velké, skvělé muže, kteří byli do Hlubin uneseni a kteří by mohli být lidstvu ještě tolik prospěšní. Museli být obětováni. I tajemství hlubokého spánku a hypnotického kómatu muselo být obětováno, jakož i ty obrovské poklady ukryté pod oceánem." dodal.

Odměl se.

Když potom pokračoval, v jeho hlase byl nepopsatelný smutek a úzkost:

"Musel jsem je zabít - zabít všechny."

Když po půlhodině opouštěl zasedací sál, necítil se lépe. Pokaždé, když zavřel oči, viděl krásu Leah a Julie Shawnové i důvěrně známé tváře všech těch velkých lidí - a začal se nenávidět.

Měl jen jedinou útěchu: nikdo v sále a snad ani ve světě ho neodsuzuje - alespoň prozatím.

Kritické hlasy se však bezpochyby ozvou. Měl se pokusit navázat kontakt, vyvinout úsilí vynést na svět tajemství Hlubin - třebaže jen on, Higgins a Corwell věděli, že by to bylo nemožné. V historii světa nebylo muže, který by měl tak arogantní a megalomanskou sebedůvěru jako Patriarcha; muže, v jehož moci bylo zničení všeho - celého lidstva.

Palfrey vstoupil do své pracovny, kde čekali Joyce a Merritt. Nikdo z nich nepromluvil, Joyce si mnula ruce. Po chvíli přišli i Stefan a Higgins s Corwellem.

"Nikdy bych tomu nevěřil, ale měl jste pravdu, Palfreyi," řekl Higgins. "Absolutní pravdu. Proč jste mi neřekl, co připravujete?"

"Nebyl jsem si jist; měl jsem dojem, že objev nesmrtelnosti je pro vás prvořadý," odpověděl Palfrey. "A myslím, že zpočátku byl."

"No dobře," zabručel Higgins a pokrčil rameny. "Potřebuju se nadýchat čerstvého vzduchu. Jdu nahoru. Na shledanou." Podali si ruce. Corwell učinil beze slova totéž. Nakonec vyšli nahoru i Stefan s Palfreyem.

Kráčeli hlučnými ulicemi Londýna, zaplněnými spěchajícími lidmi. Byl jasný, ale chladný letní den. Zastavili se na Westminsterském mostě a dívali se do klidné řeky.

"Sape," promluvil Stefan, "v dějinách světa se nenajde člověk, který na sebe vzal takovou odpovědnost, jako ty. Není třeba, abych ti potvrdil, že jsi měl pravdu. Chci ti ale říct, že jsi posílil svět a Z5 také."

"To doufám. Bůh ví, že v to doufám," řekl tiše Palfrey.

Díval se do vody a představoval si, jak asi teď vypadá Citadela. Znovu si vybavil tváře mužů a žen, kteří byli mrtvi dříve, než si stačili uvědomit, co se děje. Vzpomněl na Julii. Vybavil si ticho a klid provázející smrt Hlubin.